

“መንፈስ ቅዱስን አታሳዝኑ”

ለእውነተኛ መንፈሳዊነት ተቀዳሚ ነገር

ክርስቲያኖች የሕይወታቸውን ቅጽበት ሁሉ ከእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ጋር እንዲኖሩ ታዘዋል። ለእነርሱ ሕይወት ፍጹም ቅዱስ ከሆነው አምላክ ጋር ባልተቋረጠ ግንኙነት ውስጥ መሆን ነው። ስለዚህም በክርስቲያን ሕይወት ውስጥ ኃጢአት ማለት የመንፈስ ቅዱስ እውነተኛ መገለጥ ወይም መታየት ተቃራኒ ነው።

መንፈስ ቅዱስን የሚያሳዝነው ነገር ምንነት

ኃጢአት መንፈሳዊነትን ያጠፋል። በአማኝ ዕለታዊ ሕይወት ውስጥ ኃጢአት ዝም እየተባለ ከመጣ በውስጡ የሚኖረው መንፈስ ቅዱስ በዚያ ሰው አማካይነት ከሚሠራው የተባረከ አገልግሎት ለእርሱ ወደ መማለድ አገልግሎት ዘወር ማለቱ የማይቀር ይሆናል። መንፈስ ቅዱስ ባደረበት ሰው ውስጥ ኃጢአት በመኖሩ ምክንያት ትቶት እንደሚሄድ መጽሐፍ ቅዱስ አያስተምርም፤ ይልቅስ በተፈጸመው ኃጢአት ሥዝናል።

የእግዚአብሔር ሰው፥ ካዘነ ወይም ካላዘነ መንፈስ ቅዱስ ጋር ነው የሚኖረው። የዳነ ሰው መንፈስ ቅዱስን ከተቀበለ በኋላ የሚኖረው በሕሊናው በመመራት መሆን አለመሆኑን በእግዚአብሔር ቃል ብርሃንነት መጠየቁ ተገቢ ነው። የሰብአዊ ሕሊና መለኪያዎች ከሁሉ ለላቀው የግብረ ገባዊ ፍርድ መለኪያ ስፍራቸውን መልቀቅ አለባቸው። የክርስቲያን የአኗኗር ሁኔታ የእግዚአብሔርን መንፈስ የሚያሳዝን ወይም የማያሳዝን ሊሆን ይችላል። ሐዋርያው ጳውሎስ ሕሊናው በመንፈስ ቅዱስ እንደሚመሰክርለት ጽፏል፤ መንፈስ ቅዱስ ሕሊናን እንደ አካልነቱ ሊጠቀምበት ይችላል ይሆናል፤ ይህ ብቻ ግን አይደለም፥ መንፈስ ቅዱስ ፍጹምና አዲስ የሆነውን የእግዚአብሔር ቅድስና ለሕሊና መስጠቱ የማያጠራጥር ነው። መንፈስ ቅዱስ ለሚኖርበት ሰው የተሰጠው ትእዛዝ፥ “ለቤዛም ቀን የታተማችሁበትን ቅዱሱን የእግዚአብሔርን መንፈስ አታሳዝኑ” የሚል ነው (ኤፌ. 4:30)።

እውነተኛ መንፈሳዊ ሕይወት እንግዲህ በአመዛኙ የሚደገፈው በአማኝ የየዕለት ሕይወት ውስጥ የሚገኙ የኃጢአት ጉዳዮችን በሚመለከት ባለው ትክክለኛ መረዳትና መስተካከል ላይ ነው። ስለዚህ ነገር

እግዚአብሔር በግልጽ ተናግሯል። መጽሐፍ ቅዱስም የክርስቲያንን ኃጢአት በተመለከተ የሚያስተምረው ሁለት ሆኖ ይገኛል፡- አንደኛ፤ እግዚአብሔር ልጁ የሆነ ሰው ከኃጢአቱ ይጠበቅ ዘንድ መንገድ አዘጋጅቶለታል*፤ ሁለተኛ፤ ኃጢአት የሠራ እንደሆነም ከዚያ ኃጢአት ውጤት ይደኝ ዘንድ መፍትሔ ተዘጋጅቶለታል። እግዚአብሔር የልጆቹን ኃጢአት በተመለከተ የሚኖረውን ጥምር ዓላማ መመልከት በጣም አስፈላጊ ነው።

በክርስቲያን ውስጥ ለሚገኙ የኃጢአት ውጤቶች መድኃኒቱ

ኃጢአት የሠራ ክርስቲያን ምን ማድረግ አለበት? በአማኝ መንፈሳዊነት ውስጥ በኃጢአት ምክንያት ለሚፈጠረው ቀውስ ፈውስ የሚሆነው መለኮታዊ ነገር ምንድነው? እዚህ ላይ መንፈስ ቅዱስ እንዳይሠራ የሚከለክሉት ኃጢአቶች መዘርዘር የለባቸውም። መንፈስ ቅዱስ በማንኛውም ሆነ በሁሉም ኃጢአት ያዝናል። ደግሞም በውስጡ የሚያድርበትን ሰው እርሱ ያዘነበት ልዩ ኃጢአት ወይም ኃጢአቶች በማሳሰብ ሊወቅሰው ይቻላል። ሰው ስለማያውቀው ኃጢአት ምንም ሊያደርግ አይችልምና፤ ይህ ጉዳይ የሚመለከተው የሚታወቅ ኃጢአትን ነው። ግልጽ በሆኑ ነገሮች ላይ ነው ይህ የእውነተኛ መንፈሳዊነት የመጀመሪያ ሁኔታ የሚያተኩረው። መንፈስ ቅዱስን የሚያሳዝነው ዋና ነገር ኃጢአት ነው። ይህ እንግዲህ የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሰው በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት እንዲያውቀው የተደረገ ግልጽ ጥፋት ነው። እንዲህ የታወቀ ኃጢአት በእግዚአብሔር ቃል ግልጽ መመሪያ መሠረት እርምጃ ሊወሰድበት ይገባል።

በግልጽ የታወቀ ኃጢአት ሳይኖር አንድ ክርስቲያን መንፈሳዊ ሕይወቱ የጨለመ መሆኑ ቢሰማው፤ ያን ነገር በግልጽ እንዲረዳ የመጸለይ መብት አለው። አካላዊ ሁኔታዎች ብዙ ጊዜ በአእምሮችን የተለያዩ ነገሮችን ይፈጥራሉ፤ ይህ ተከሥቶ የሚያሸብር ወይም የማያስደስት ሁኔታ አእምሮችንን ሲይዘው፤ ሁኔታው ውጤት ነው ብሎ መደምደም ትክክል አይደለም። አንድ ሰው ድካም ቢሰማው ወይም አካላዊ ጭንቀት ቢገጥመው፤ ይህን የመሰለ ነገር ሊደርስበት እንደሚችል መታወቅ አለበት።

መጽሐፍ ቅዱስ ላላመነ ሰው የኃጢአት መፍትሔ የሚሆነውን መለኮታዊ ስጦታ በጣም ግልጽ በሆነ አንድ ቃል ያቀርባል፤ ያም

* ምዕራፍ 6ን ይመልከቱ።

“እመን” የሚል ነው። ይህ ላላመነ ሰው የሚሰጥ የኃጢአት ይቅርታ፣ ከጠቅላላው የደኅንነት መለኮታዊ ሥራ የሚገነጠል አይደለም። የእግዚአብሔር የአዳኝነት ሥራ ከኃጢአት ይቅርታ ሌላ፣ ታላላቅ ተግባሮችን ያጠቃልላል፤ ደኅንነትም የሚገኘው በማመን ብቻ ነው። ከእግዚአብሔር የደኅንነት ጸጋ አጠቃላይ ሥራ ውስጥ አንዱን ብቻ፣ ለምሳሌ ይቅርታን፣ ከማይገነጠለው ሙሉ ሥራው ለይቶ መውሰድ አይቻልም። ስለዚህ አንድን ያልዳነ ሰው ከሌሎቹ ነገሮች ለይቶ የኃጢአቱን ይቅርታ ብቻ እንዲፈልግ መምራት አስከፊ ስሕተት ነው። ኃጢአተኛ ሰው ኃጢአቱን ቢተው ያ ሰው ክርስቲያን ነው ብሎ መገመት አይቻልም። ደኅንነት አንድን ነገር የመተው ሳይሆን፣ የመቀበል ጉዳይ ነው። ምክንያቱም “የዘላለምን ሕይወት እሰጣችዋለሁ” ተብሎ ነው ስለ ደኅንነት የተነገረው። እንግዲህ ያልዳነ ሰው የኃጢአት ጥያቄ መፍትሔ የሚያገኘው ከኃጢአት በመለየት ሳይሆን፣ በጠቅላላው መለኮታዊ የደኅንነት ሥራ ነው፤ ደኅንነት የሚገኘው በእምነት ነው።

በተመሳሳይ ሁኔታ በአንድ ክርስቲያን ሕይወት ውስጥ ስለሚገኝ የኃጢአት ውጤት መፍትሔ የሚሆነው መለኮታዊ ስጦታ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በአንድ ቃል በግልጽ ተጽፏል፤ ያም “ተናዝዝ” የሚል ነው። ይህ ቃል የእግዚአብሔር ልጅ ለሆነ ሰው ኃጢአት ጥያቄ የሚሰጠው መፍትሔ ታላቅነትና ዋና ትርጉም ምንም እንኳ ብዙ የተዘነጋ ቢሆን፣ በጣም አስፈላጊ የሆነ የእግዚአብሔር ቃል ትምህርት ነው። ኃጢአትን የሠራ የእግዚአብሔር ሰው እንደገና ወደ በረከት ለመመለስ ያለው መንገድ ከክርስቶስ መሰቀል በፊትም ሆነ በኋላ ያው አንድ ነው። የአማኝን በንስሐ መታደስ አስመልክቶ የተሰጠው የመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት በሰባት ዋና ዋና ክፍለ-ምንግቦች ውስጥ ይገኛል።

ስባቱ ዋና ዋና ክፍለ-ምንግቦች

አንደኛ፡ ከኃጢአት ሊያንጸ የሚችል ክርስቶስ ብቻ ነው
(ዮሐንስ 13፡1-11)

የክርስቲያኖች ኃጢአት መንጸት ያለበት በክርስቶስ ብቻ የመሆኑ እውነት በዮሐንስ 13፡1-11 ተገልጧል። ይህ ክፍለ-ምንግብ በኢየሱስና በደቀ መዛሙርት መካከል በላይኛው ሰገነት በተደረገው ንግግር መጀመሪያ ላይ ይገኛል። ይህ ከመሆኑ ከጥቂት ሰዓቶች በፊት ክርስቶስ ለሕዝቡ እስራኤል የሰጠው ንግግር አድርጎ ነበር። በላይኛው ሰገነት ውስጥ ግን የሰጠው ቃሎቹን የተናገረው ለራሱ ደቀ መዛሙርት ነው። ያናገራቸውም

እንደ አይሁድ ሳይሆን፤ “ሁለንተናቸው” የነጻ እንደሆነ አድርጎ ነው። እነርሱን በተመለከተ እንዲህ ብሎም ነበር፡- “አሁን ስለተናገርኋችሁ ቃል ሁላችሁ ንጹሐን ናችሁ” (ዮሐ. 15:3)። በዚህ ንግግር የገለጠው ከመስቀሉ በኋላ ሊሆኑ ስለሚጠበቁት ሁኔታዎችና ግንኙነቶች ነው (ዮሐ. 16:4)። የመጀመሪያ ትምህርቱ፤ ክርስቲያን አሁን ከእግዚአብሔር ጋር የሚኖረውን ግንኙነት በመለኮታዊ ግምት ከኃጢአት የመንጸትን ጠቀሚታ የሚያገኘው መሆኑን ልብ ማለት ጠቃሚ ነው። የደኅንነት መንገድ ቀደም ባሉት የዚህ ወንጌል ምዕራፎች ተገልጧል። ከምዕራፍ 13 ጀምሮ ግን ጌታ እየተናገረ ያለው ለዳኑት ነው፤ በእነዚህ ምዕራፎች ስለዳኑት ሰዎች ኃጢአት መለኮታዊ ማንጸት ይናገራል።

እርሱም ከእራት ተነሥቶ ልብሱን አኖረና ማበሻ ጨርቅ (ይህ የአገልጋይ ምልክት ነው) ታጠቀ፤ በመታጠቢያውም ውኃ ጨምሮ የደቀ መዛሙርቱን እግር ሊያጥብ ጀመረ። ይህ በሰማያት ከአባቱ ጋር የነበረውን ኅብረት ትቶና የክብሩን አልባሳት አኑሮ ራሱን ዝቅ ያደረገበትን፤ እኛን ለአዲስ ልደት በሆነው መንጸት ሊያነጻን የባርያንም መልክ ይዞ እስከሞት፤ ያውም እስከ መስቀል ሞት (ቲቶ 3:5) የታዘዘበትን መታዘዝ በአጭሩ የሚያሳይ ነው። በክርስቶስ ክቡር ሥራ ሙሉ መንጸት ይገኛል። በዚህኛው ደግሞ በእግር መንጸት ብቻ የተወከለውና ነገር ግን ሁለንተናው ንጹሕ የሆነው ሰው ከፊል መንጸት ይገኛል።

ይህ ድርብ መንጸት በብሉይ ኪዳን ካህን የመንጸት ሥርዓትም ተመልክቷል። ካህኑ ይህን አገልግሎት ሲጀምር፤ ሰውነቱን ሁሉ በመታጠብ ለአንድና ለሁሉም የሚሆነውን የመንጸት ሥርዓት ይፈጽማል (ዘጸ. 29:4)። ይሁን እንጂ ለማገልገል በገባ ቁጥር ከመግባቱ በፊት በናሱ መታጠቢያ ሰህን ላይ እጆቹንና እግሮቹን መታጠብ ይጠበቅበታል (ዘጸ. 30:17-21)። እንደዚሁም የአዲስ ኪዳን አማኝ፤ ምንም እንኳ አንድ ጊዜ ስለ ደኅንነቱ የነጻ ቢሆን፤ ከሚያረክሱም ነገሮች ሁሉ መንጸት አለበት፤ ሊያነጻው የሚችለውም ክርስቶስ ብቻ ነው።

ሁለተኛ፡ የኅብረት፡ የይቅርታና የመንጸት ብቸኛ መንገድ ንስሐ ነው
(1ኛ ዮሐንስ 1:1-2:2)

ከ1ኛ ዮሐንስ 1:1 እስከ 2:2 ያለው ሁለተኛ ትልቅ ክፍለ-ምንባብ፤ እግዚአብሔር አብ ኃጢአት ከሠሩ ልጆቹ ጋር የሚያደርገውን ነገር የሚመለከት ነው። ከእግዚአብሔር አብና ከልጁም ጋር ያልተቋረጠ ኅብረት ዋና ምስክር የሆነው ዮሐንስ፤ እኛም ኅብረት ይኖረን ዘንድ እነዚህን ነገሮች ይጽፍናል። “እግዚአብሔር ብርሃን ነው” ወይም ፍጹም

የሆነ ቅድስና አለው። ከእርሱ ጋር ኅብረት አለን እያልን ግን በጨለማ (ማለትም በኃጢአት) ብንመላለስ ሐሰተኞች ነን፤ እውነትም በእኛ ዘንድ የለም። በሌላ በኩል ደግሞ እርሱ በብርሃን እንዲሉ በብርሃን ብንመላለስ ከእግዚአብሔር አብና ከልጁ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ኅብረት አለን። በዚህ ክፍለ-ምንባብ ውስጥ ኃጢአት የሌለበት ፍጹምነት አልተጠየቀም። ክርስቲያን ራሱ ብርሃን እንዲሆን አልታዘዘም፤ ያን የሆነው እግዚአብሔር ብቻ ነው። የታዘዘው እግዚአብሔር በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት በሕይወቱ ላበራው ብርሃን ቅጽበታዊ መስተካከል እንዲያደርግ ነው። *ንስሐን* ነው እግዚአብሔር ከእኛ የሚፈልገው። እኛን ስለ ኃጢአት ሲወቅስን፤ ወይም ከኃጢአት የተነሣ ሲያዝን፤ ያ ኃጢአት ወዲያውኑ እርምጃ ሊወሰድበት ይገባል። ይህ ክፍለ-ምንባብ በመቀጠል በአማኝ ሕይወት ውስጥ ለሚገኝ የኃጢአት ውጤት መፍትሔው አንድ ብቻ መሆኑን ይናገራል፡ “በኃጢአታችን ብንናዘዝ ኃጢአታችንን ይቅር ሊለን ከዓመጸም ሁሉ ሊያነጻን የታመነና ጻድቅ ነው” (ቂ. 9)። ይህ የምሕረትና የቸርነት ጉዳይ ሳይሆን፤ ኃጢአታችንን ይቅር ሊል *ከታመነ ጻድቅ* አምላክ በአንድ ሁኔታ፤ ማለት በ*ንስሐ* የተሰጠን ነው። ደግሞም ይህ ሁሉ የተሰጠን ከአንዱ ሁኔታ ማለትም በንስሐ ነው። እግዚአብሔር ለልጁ “*ታማኝ*” ነው፤ ጉዳዮችን ደግሞ ሁሌም ከአባታችን ጋር ብቻ ነው (2:2)። እርሱ *ጻድቅ* ነው፤ ምክንያቱም የማስተሰሪያው ደም የፈሰሰው የኃጢአትን የፍርድ ኃይል ሁሉ ለመክደን ነው (ዮሐ. 5:24)። ስለዚህ ከእግዚአብሔር ጻድቅ ፈራጅነት የተነሣ አማኝ የእግዚአብሔርን ይቅርታ ይቀበላል።

መለኮታዊ ይቅርታ በቀላሉ እሺ የማለት ድርጊት አይደለም። እግዚአብሔር በጻድቅነቱ ይቅር ሊል የሚችለው ቅድስናውን ሙሉ በሙሉ የሚያረካው ነገር ሲፈጸም ብቻ ነው። በመጽሐፍ ቅዱስ ‘ይቅርታ’ የሚለው ቃል ፅንሰ-አሳብ ‘*ሥርዖት*’ ከሚለው ቃል መሠረታዊ አሳብ ጋር ይያያዛል። ይህ ቃል ኃጢአተኛን ከኃጢአቱ መለየት የሆነውን ሰማያዊ ድርጊት ይወክላል። ሰብአዊ ይቅርታ ቅጣትን መተው ብቻ ነው። መለኮታዊው ይቅርታ ግን ቅጣቱ በእግዚአብሔር ፍጹም ጽድቅ መሠረት የብያኔው ቅጣት በኃጢአተኛው ወይም የእርሱ ምትክ በሚሆነው ላይ ሲፈጸም ነው ተግባራዊ የሚሆነው። በብሉይ ኪዳን እንዲህ ይደረግ ነበር። “ካህኑም ስለሠራው ኃጢአት ያስተሰርደለታል፤ እርሱም ይቅር ይባላል” (ዘሌዋ. 4:35)። ከእግዚአብሔር ዘንድ ይቅርታ የሚገኘው ሙሉ የኃጢአት ማስተሰሪያ ሲቀርብ ብቻ ነበር። እንዲሁም በአዲስ ኪዳን ወይም በመስቀል ላይ ለኛ የሆነው መሥዋዕት ከተከናወነ በኋላ የክርስቶስ ደም ለኃጢአታችን ማስተሰሪያነት በቂ መሆኑ ተነግሮናል። “ስለ ብዙዎች

ለኃጢአት ይቅርታ የሚፈስ የአዲስ ኪዳን ደሜ ይህ ነው። (ማቴ. 26:28)። በዚህ ዘመን ለዳነውም ሆነ ላልዳነው ሰው መለኮታዊው ይቅርታ የተመሠረተው በፈሰሰው የክርስቶስ ደም ላይ ነው። የእርሱ ደም ቅዱስ እግዚአብሔር ለሚጠይቀው የመጨረሻ ተፈላጊ ነገር መልስ ይሰጣል። በዳንን ጊዜ እርሱ በደላችንን ሁሉ ይቅር አለን (ቄላ. 2:13)። ይህ ሕጋዊ ይቅርታ ስለሆነ፣ የኩነቴ መሠረት የሆኑ ነገሮች ለዘላለም ተወገዱ ማለት ነው። ከዚህም ሌላ ኃጢአት ለሚሠራ የእግዚአብሔር ልጅ የሚደረግ ሐባታዊ ይቅርታ አለ። ይህ ይቅርታ የሚደረገው ያንን ልጅ ከጥፋትና ከፍርድ ለማዳን አይደለም፤ ነገር ግን አፈንግጦ ከሄደበት ወደ ኅብረቱ እንዲመለስና ከአብና ከልጁም ጋር ወደሚኖረው ኅብረት ሙሉ በረከት እንዲገባ ለማድረግ ነው። ይህ ሙሉ በሙሉ በቤተሰብ (በአማኝና በእግዚአብሔር) ክልል የሚከናወን ሲሆን፣ እንደገና ወደ ኅብረቱ የመመለስ ጠቀሜታም ከበረከቶቹ ሙሉ እርካታን ማግኘት ነው። ይህ ክንውን ወደ ልጅታት መመለስ አይደለም። መጽሐፍ ቅዱስም ስለዚህ የሚለው ነገር የለም። ድርጊቱ የሚያመለክተው ጎበዝታን ማደስ ነው።

የክርስቲያን ርኩሳት ይቅር የሚባለውና የሚነጸበት ብቸኛ መንገድ ከእውነተኛ የልብ ንስሐ በመነጮ ኑዛዜ ነው። ይቅር እንድንባል ስለጠየቅን ኃጢአቶቻችንን ይቅር አንባልም። ይቅር የምንባለው ሰንገዛቸው ነው። ምንም እንኳ ስለ ኃጢአታችን በእውነት ማዘናችንን በጸሎት ለመግለጥ ብንችልም፣ ኑዛዜ በጸሎት መለወጥ አይገባውም። ብዙ ሰዎች ኃጢአታቸውን ሳይናዘዙ ለይቅርታ ይጸልያሉ። በጸጋ ሥር የሚገኝ የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ አማኝ፣ ይህ አተካክ ትክክል መሆኑን የሚደግፍለት ምንም ቃል የለም።

በዚህ ክፍለ-ምንባብ ውስጥ የታቀፈው እውነት ባላመኑ ሰዎች ላይ ተግባራዊ የሚሆን አይደለም። ያላመኑ ሰዎች ሙሉ ከሆነው ደኅንነታቸው ጋር ይቅር የሚባሉት ሲያምኑ ነው። የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ አማኝ ግን ይቅር የሚባለው ሙሉ ኑዛዜ ሲያደርግ ነው።

ሦስተኛ፡ ራስን መመርመር ከቅጣት ይጠብቃል
(1ኛ ቆሮንቶስ 11:31-32)

በአማኝ ሕይወት ለሚገኝ የኃጢአት ውጤት መፍትሔ ከሚሆን ነገር ጋር የተያያዘው ሦስተኛው ትልቅ ክፍለ-ምንባብ የሚገኘው በ1ኛ ቆሮንቶስ 11:31-32 ነው። “ራሳችንን ብንመረምር ግን ባልተፈረደብንም ነበር። ነገር ግን በተፈረደብን ጊዜ ከዓለም ጋር እንዳንኮነን በጌታ እንገመጸለን።” ከዚህ ክፍል የምናገኘው ጠቃሚ እና ተጨማሪ መግለጫ

በቅደም ተከተሉ ነው የተቀመጠው። እዚህ ስፍራ እግዚአብሔር አብ ኃጢአት ያደረገው ልጁ ወይም ክርስቲያን በራሱ እስኪፈርድ ወይም እስኪናዘዝ ሲጠብቀው ይታያል። ልጁ ኃጢአቱን በሙሉ በመናዘዝ በራሱ ላይ ባይፈርድ ግን አብ ይፈርድበታል። ልጁ እንዲህ በአብ ከተፈረደበት ተቀጣ ማለት ነው። ይህ የሆነው፦ “ከዓለም ጋር እንዳንኮንን” መሆኑ ልብ ሊባል ይገባል። የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ አማኝ ቅጣት ይኖርበት ይሆናል፤ ኩነኔ ግን የለበትም። የእግዚአብሔር አባትነት አስገራሚ ጸጋ፤ ልጁ የሆነው አማኝ በራሱ እስኪፈርድ ለመጠበቅ ፈቃደኛ በመሆኑ ይታያል፤ ነገር ግን ጻድቅ አባት እንደመሆኑ መጠን ልጁ ያልተናዘዘውን ኃጢአት በዝምታ ማለፍ አይችልም። አማኝ ራሱ ጥፋቱን ተረድቶ ራሱን ለፍርድ ለመስጠት ቸል ካለ ጌታ ሊቀጣው ይገደዳል።

አራተኛ፦ ቅጣት እግዚአብሔር አብ አጥፊ ልጁን ለማረምና ለማስተማር የሚያደርገው ነው (ዕብራይስጥ 12፡3-15)

መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ስለ ቅጣት የሚናገረው ዋና ክፍል በዕብራውያን 12፡3-15 ይገኛል። ይህ ክፍል በክርስቲያን ሕይወት ውስጥ ስለሚገኝ የኃጢአት ውጤት መፍትሔ ከሚናገሩት ምንባቦች ጋር መደመር አለበት። በዚህ የእግዚአብሔር ቃል መሠረት፤ ቅጣት አብ ልጆቹን ሁሉ የሚያርምበት መሆኑን እንገነዘባለን። ቃሉ፦ “ጌታ የሚወደውን ይቀጣል” ይላልና። ደግሞም ስለ ቅጣት “እግዚአብሔር እንደ ልጆች ያደርግላችኋል” ይላል። የዚህ በቅጣት የሚፈጸም እርማት ግልጥ ዓላማ፦ “ከቅድስናው ተካፋይ እንሆን ዘንድ”* ነው። ቅጣት ከእርማትና ከግርፋት ይበልጣል። የግሪክኛው ቃል (ቅጣት) ትርጉም መሠልጠንና ማደግን ያመለክታል። ስለዚህ አብ ልጁ የሆነውን አማኝ ለማስተማር፤ ለማጥራትና ለማሠልጠን ሊጠቀምበት ይችላል።

የርሱ ቅጣት ጠቅላላ ሁኔታ ምን እንደሚመስል በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ በግልጽ ተጽፏል። እግዚአብሔር ልጆቹን በግል እንደሚያር ማቸውና መንገዶቹም አያሌ መሆናቸውን ተናግሮ መደምደሙ ትክክል ነው።

በ1ኛ ቆሮንቶስ 11፡30 በልጆቹ ኃጢአት ምክንያት የደረሰውን የአብ ፍርድ በተመለከተ እናነባለን። ስለዚህ “በእናንተ ዘንድ የደከሙና የታመሙ ብዙዎች አሉ፤ አያሌዎችም አንቀላፍተዋል።” መድከም፤ መታመም፤ ብሉም ሞት እንኳ አብ በእንቢተኛ ልጁ ላይ ከሚገለገልባቸው

* በዚህ ጉዳይ ገጽ 89 ላይ የሚገኘውን ማብራሪያ ይመልከቱ።

መሣሪያዎች መካከል ናቸው። በክርስቲያኖች ዘንድ የሚገኝ ድካም መታመምና ሞት ሁሉ ከእግዚአብሔር የመጡ ቅጣቶች ናቸው ብለን መደምደም የለብንም። ይህ ምንባብ የሚያስተምረው ቅጣት በነዚህም መልኮች ሊገለጥ የሚችል መሆኑን ነው።

ዮሐንስ 15:1-17 ውስጥ በክርስቶስ የመኖርን ጠቃሚነት በተመለከተ የተሰጠ ትምህርት አለ። ይህ በሌላ ቃል እውነተኛ መንፈሳዊነት ማለት ነው። በቃሉ ውስጥ በክርስቶስ ያለመኖር አንዳንድ ውጤቶች ተገልጠዋል። ፍሬ የማያፈራው ቅርንጫፍ ይቆረጣል። ቅርንጫፍ መሆኑ አይቋረጥም፤ ነገር ግን ግልጥ በሆነ መንገድ እዚህ ካለው ግንኙነት ተነጥሎ “ከጌታ ጋር ለመሆን” ተወስዷል። ይህ ዓረፍተ ነገር “አያሌዎችም አንቀላፍተዋል” ከሚለው ጋር አብሮ ይሄዳል። በክርስቶስ ያለመኖር፣ በጸሎት ውጤታማ ያለመሆንን፣ ፍሬ በማፍራትና በአገልግሎት ጉልበታም ያለመሆንን፣ እንዲሁም ከጌታ ጋር ባለ ኅብረት ደስታ ማጣትን ያስከትላል።*

የእግዚአብሔር እጅ ወይም ቅጣት በጣም ከባድ ይሆናል። ዳዊት ዝም ባለ ወይም ኃጢአቱን ለመቀበል እንቢ ባለ ጊዜ የሆነውን ሲናገር፣ “ሁል ጊዜ ከመጮኼ የተነሣ ዝም ባልሁ ጊዜ አጥንቶቼ ተበላሹ፤ በቀንና በሌሊት እጅህ ትከብድብኛለች፤ እርጥበቴም ለበጋ ትኩሳት ተለወጠ። ኃጢአቴን ለአንተ አስታወቅሁ፤ በደሴንም አልሸፈንሁም፤ ለእግዚአብሔር መተላለፌን እናገራለሁ አልሁ፤ አንተም የልቤን ኃጢአት ተውህልኝ። ስለዚህ ቅዱስ ሁሉ በምቼ ጊዜ ወደ አንተ ይለምናል” (መዝ. 32:3-6)።

ዳዊት የሕሊና ጸጸት ደርሶበት ነበር። እንደ ዳዊት “ኃጢአቴን ላንተ አስታወቅሁ” ካላልን፣ በሕሊና ጸጸታችን ላይ የእግዚአብሔር ቅጣት ስለሚጨመርበት ሥቃያችን የከፋ ይሆናል።

*አምስተኛ፣ የክርስቲያኖዊ ንስሐ አንድ ምሳሌ
(2ኛ ቆሮንቶስ 7:8-11)*

በ2ኛ ቆሮንቶስ 7:8-11 ክርስቲያን ለኃጢአት የሚሰማው የእውነተኛ ጸጸት ምሳሌ ተጽፎልናል። ሐዋርያው በመንፈስ ቅዱስ ምራት ለቆሮንቶስ ምዕመናን ባስተላለፈው የመጀመሪያ መልእክቱ የተነሣ ስለ ኃጢአታቸው የተሰማቸውን ጸጸት እና ጸጸቱ በሕይወታቸው ያመጣው

* በዚህ ጉዳይ ገጽ 85 ላይ የሚገኘውን ማብራሪያ ይመልከቱ።

ውጤት ተገልጦ እናገኛለን። በክርስቲያን ሕይወት የሚገለጥ ለዋጭ የንስሐና የኑዛዜ ፍሬ በዚህ ምንባብ በግልጽ ተጠቅሷል። እንዲህ ይላል፡-

“በመልእክቱ ያሳዘንኋችሁ ብሆን እንኳ አልጸጸትም፤ የተጸጸትሁ ብሆን እንኳ ያ መልእክት ጥቂት ጊዜ ብቻ እንዳሳዘናችሁ አያለሁና፤ አሁን ለንስሐ ስላዘናችሁ ደስ ብሎኛል እንጂ ስላዘናችሁ አይደለም፤ በምንም ከእኛ የተነሣ እንዳትጎዱ እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ አዝናችኋልና። እንደ እግዚአብሔር አሳብ የሆነ ገዘን ጸጸት የሌለበትን ወደ መዳንም የሚያደርሰውን ንስሐ ያደርግልናል፤ የዓለም ገዘን ግን ሞትን ያመጣል። እነሆ ይህ እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ የሆነ ገዘን እንዴት ያለ ትጋት፤ እንዴት ያለ መልስ፤ እንዴት ያለ ቁጣ፤ እንዴት ያለ ፍርሃት፤ እንዴት ያለ ፍጭት፤ እንዴት ያለ ቅንዓት፤ እንዴት ያለ በቀል በመካከላችሁ አደረገ።”

በአማኝ ሕይወት ውስጥ የሚሆን እውነተኛ ንስሐ፤ ኑዛዜ፤ ለዋጭ ኃይልና ዘላቂ ውጤት እንዲህ ነው።

ስድስተኛ፡ የአንድ የብሉይ ኪዳን ቅዱስ ሰው ንስሐ፤ ኑዛዜና መመለስ (መዝሙር 51፡ 1-19)

በመዝሙር 51 እንደተጻፈው ዳዊት በብሉይ ኪዳን የታየ የአንድ ቅዱስ የእውነተኛ ንስሐና ኑዛዜ ጉልህ ምሳሌ ነው። ከዳዊት የተሰበረ ልብ ጋር ኃጢአቱም መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በግልጽ ታይቷል። ዳዊት የዳነ ሰው ነበር፤ ምክንያቱም “ከአዳኝነትህ የሚመነጩትን ደስታ መልሰህ ሰጠኝ” (በ1980 ዓ.ም. እትም) በማለት ጸልዮአል። ደኅንነቴን መልሰልኝ ብሎ አልጸለየም። በእግዚአብሔር ታማኝነት ብቻ ላይ የተመሠረተው ደኅንነቱ እንዳልጠፋ አውቋል። ይለምን የነበረው፤ በኃጢአቱ ምክንያት ጠፍቶበት የነበረው ደስታ እንዲመለስለት ነው። ምስክርነቱም አብሮ ጠፍቶ ነበር። እንደሚመለስለትም በመጠባበቅ እንዲህ አለ፡- “ለሕግ ተላላፊዎች መንገድህን አስተምራለሁ፤ ኃጢአተኞችም ወደ አንተ ይመለሳሉ።”

ዳዊት በብሉይ ኪዳን ሥርዓት ቢሆንም የዳነ ሰው ስለነበረ፤ ወደ እግዚአብሔር የመመለሻ መንገዱ ንስሐ ብቻ ነበር። በዚህ ትልቅ ምንባብ ውስጥ፤ ምንም እንኳ በብሉይ ኪዳን እውነት ቢሆኑ፤ በዚህ አዲስ የጸጋ ዘመን በክርስቲያን ዘንድ ተፈጻሚ የማይሆኑ ነገሮችን የያዙ ክፍሎች አሉ። እኛ፤ “ቅዱስ መንፈስህንም ከእኔ ላይ አትውሰድብኝ” ብለን መጸለይ የለብንም። ምክንያቱም እርሱ የመጣው አብሮን ሊኖር ነው። እንዲሁም

ክርስቶስ ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ ለኃጢአታችን መሥዋዕት ስለሆነ፤ አሁን ወደ እርሱ መጥተን ኃጢአታችንን መናዘዝ እንጂ፤ አዲስ የምንቀበለው ነገር ያለ ይመስል የምንለምነው ነገር የለም። የክርስቶስ ደም በመስቀል ላይ ከመፍሰሱ የተነሣ ሙሉ ንስሐ የሚገባ አማኝ በእግዚአብሔር ታማኝነትና ጽድቅ አማካይነት የይቅርታና የመንጸት በረከቶች ወዲያው ይሰጡታል።

ሰባተኛ፡ በወንጌል ውስጥ የሚገኝ ባለ ሦስት ክፍል ገላጭ ምሳሌ (ሉቃስ 15፡1-32)

በብሉይ ኪዳንም ሆነ በአዲስ ኪዳን፤ በመንፈሳዊ ሰው ሕይወት ውስጥ ለሚፈጠረው የኃጢአት ውጤት መፍትሔ ከምናገኝባቸው ከሰባት ምንባቦች የመጨረሻው የሚገኘው ሉቃስ 15፡1-32 ውስጥ ነው። ይህ የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍለ-ምንባብ፤ ሦስት ክፍሎች ያሉትን አንድ ምሳሌ ይዟል። ይህም የጠፋ በግ፤ የጠፋ ድሪም፤ እና የጠፋ ልጅ ነው። ሦስት ድርጊቶች ቢነገሩም ዋና ዓላማው አንድ ብቻ ነው። በምናጠናው ነገር ላይ ይህ ክፍለ-ምንባብ ያለው ልዩ ክብደት፤ ኃጢአት የሠራ አማኝ ይመለስ ዘንድ የሚያስችለው መለኮታዊ ፍቅር ያለ መሆኑን መግለጡ ነው። ይህ የአብ ልብ በግልጽ መታየት ነው። ትኩረቱ የሚያርፈው ከበጉ ይልቅ በእረኛው፤ ከጠፋው ድሪም ይልቅ በሴትዮዋ፤ እንዲሁም ከሁለቱ ልጆች ይልቅ በአባትየው ላይ ነው።

በዚህ ክፍል የተዘረዘሩት ከመስቀል በፊት የነበሩት ሁኔታዎች መሆናቸውን ማስተዋል አለብን። ስለዚህ ይህ በመጀመሪያ ደረጃ የሚመለከተው እስራኤልን ነው። እነርሱ የብሉይ ኪዳን የኪዳኑ ሕዝብ፤ “የማስማሪያውም በጎች” ነበሩና፤ አዲሱ ኪዳን በደሙ እስከተመሠረተበት ድረስ ስፍራቸው አልተለወጠም። የኪዳኑ ሕዝብ እንደመሆናቸው መጠን፤ በረከቶቻቸው በኃጢአት ምክንያት ቢጠፋባቸው፤ በንስሐና በኑዛዜ ወደ ኪዳናቸው በረከቶች ለመመለስ ይችላሉ። ይህ የኪዳኑን ሕዝብ በሙሉ በተመለከተ፤ በቃሉ እንደተጻፈውና እንደታየውም እውነት ነው። የእስራኤል ቃል ኪዳናች “በደሙ ከተመሠረተው ከአዲሱ ቃል ኪዳን” ጋር በባሕርይ ተመሳሳይ አይደሉም፤ ነገር ግን ወደ ኪዳኑ በረከቶች የመመለሻው መንገድ ተመሳሳይ ነው። የኪዳኑ *እውነትነት* በእግዚአብሔር ታማኝነት ጸንቶ ሲኖር፤ የኪዳኑ *በረከቶች* ግን በአማኙ ያለመታመን ሊጠፋ ይችላሉ። በረከቱ እንደገና የሚገኘው ሌላ ኪዳን በመመሥረት ሳይሆን፤ ወደማይለወጡት የቀድሞ ኪዳናዊ መብቶች በመመለስ ነው።

ሦስት ክፍል ያለው ምሳሌ ስለ እስራኤል ሲሆን፤ የተነገረውም ለእነርሱ ነው። በምሳሌው ውስጥ የሚገኝ ማናቸውም ተግባራዊ ሊሆን የሚችል ነገር፤ በአዲሱ ኪዳን ያሉትን ክርስቲያኖች የሚመለከታቸው በሁለቱም ኪዳኖች ወደ እግዚአብሔር የመመለሻው መንገድ ተመሳሳይ፤ ማለትም ንስሐና ኑዛዜ በመሆኑ ብቻ ነው። ስለዚህ በምሳሌው ውስጥ ከኪዳኑ ሰዎች ማናቸውም እና ሁሉም ኃጢአት ቢያደርጉ፤ የእግዚአብሔር ልብ ምን እንደሚመስል የሚያሳይ ሥዕል እናገኛለን።

ምሳሌው እንዲህ ይጀምራል፡- “ቀራጮችና ኃጢአተኞችም ሁሉ ሊሰሙት ወደ እርሱ ይቀርቡት ነበር። ፈሪሳውያንና ጻፎችም፤ ይህን ኃጢአተኞችን ይቀበላል ከእነርሱም ጋር ይበላል ብለው እርስ በርሳቸው አንጎራጎሩ።” ይህ ከዚህ በኋላ ለሚሆነው ነገር ሁሉ ቁልፍ ነው። “ቀራጮችና ኃጢአተኞች” አሕዛብ አልነበሩም። “ቀራጮች” ለሮም የቀረጥ ሰባሳቢዎች እስኪሆኑ ድረስ ሕዝባቸውን የከዱ፤ ነገር ግን ለአባቶች በሆነው ኪዳን ሥር ያሉ እስራኤላውያን ናቸው። “ኃጢአተኞች” ደግሞ በሙሴ ሕግ የተጻፈውን የኃጢአት መሥዋዕት ያላቀረቡና በዚሁ ኪዳን ሥር የሚገኙ እስራኤላውያን ናቸው። አንድ እስራኤላዊ የሚፈለጉበትን መሥዋዕቶች ካቀረበ፤ በሕግ ፊት ነቀፋ የሌለበት ተብሎ ይቆጠራል። ጳውሎስ በሕግ ሥር ስለነበረው አይሁዳዊነቱ፤ ማለትም ስለቀድሞ ሁኔታው ሲናገር፤ “በሕግ ስለሚገኝ ጽድቅ ብትጠይቁ ያለነቀፋ ነበርሁ” (ፊልጵ. 3፡6) ሊል ችሏል። ሐዋርያው ከኃጢአት የነጻ ፍጹምነቱን አልተናገረም። ይመስክር የነበረው በሙሴ ሕግ የታዘዙትን መሥዋዕቶች በታማኝነትና ባለማቋረጥ ያቀርብ እንደነበረ ነው። ፈሪሳውያንና ጻፎች የሙሴን ሕግ ሙሉ በሙሉ ለመፈጸም ሕይወታቸውን ሁሉ የሰጡ እስራኤላውያን ነበሩ። ጳውሎስ “ከዕብራውያን ዕብራዊ” የነበረ ፈሪሳዊ ነበር። እነዚህ ሰዎች ክርስቲያኖች አልነበሩም ተብሎ ሊፈረድባቸው አይገባም። ከክርስቲያኖች ጋር የሚመሳሰሉበት ይህን ያህል የጎላ ነገር የለም። እነዚህ እስራኤላውያን ያልነቀፉ ይሆኑ የነበሩት የክርስቶስን ሞት በሚያመለክቱት የእንስሳት መሥዋዕቶች ነበር። ክርስቲያኖች ቀድሞውኑ በፈሰሰው የክርስቶስ ደም አማካይነት በእምነት ያልነቀፉ ናቸው። አንዱ በሰብአዊ ሥራዎች አማካይነት የሚገኝ ጽድቅ ሲሆን፤ ሌላው የተፈጸመውን የእግዚአብሔር ሥራ በተመለከተ በእምነት መጽደቅ ነው።

ፈሪሳውያንና ጻፎች ኢየሱስ ቀራጮችንና ኃጢአተኞችን እንደተቀበለና ከእነርሱም ጋር እንደበላ በተመለከቱ ጊዜ አንጎራጎሩ። ለዚህ ነው ይህን ምሳሌ የነገራቸው። ምሳሌው በግልጽ የተነገረው

ለአገረሙሚዎቹ ፈሪሳውያንና ጸፎች እንጂ፤ በሁሉ ስፍራ ላሉ ሰዎች አልነበረም። የተነገረበትን ግልጽ ዓላማ በሚገባ ካልተገነዘብን፤ በውስጡ የያዘውን እውነት በትንሹ ብቻ ነው የምንረዳው።

ወደ ትርጉሙ ስንመጣ፤ ምሳሌው ደኅንነትን እንዲያመለክት ተደርጎ በሚነገርበት የተለመደ ትርጓሜ ላይ ጥቂት ማብራሪያ መስጠት ያስፈልጋል። ይህ የእግዚአብሔርን ልብ የሚያሳየን ብሩክ ሥዕል ቢሆንም፤ በግልጽ የሚናገረው በንስሐ ስለመታደስ እንጂ ዳግም ስለመወለድ አይደለም።

የመጀመሪያው ምሳሌ መቶ በጎች ስላሉት ሰው የተነገረ ነው። “መቶ በግ ያለው ከእነርሱም አንዱ ቢጠፋ፤ ዘጠና ዘጠኙን ትቶ የጠፋውን እስኪያገኘው ድረስ ሊፈልገው የማይሄድ ከእናንተ ማን ነው?” ይህ የዘጠና ዘጠኝ በጎችና የአንድ ፍየል ሥዕል አይደለም፤ የመቶ በጎች ነው። እንደ መጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት ደግሞ “በጎች” ሁልጊዜ የቃል ኪዳን ሕዝብ ናቸው። እስራኤላውያን በጎች ነበሩ፤ እንዲሁም ክርስቲያኖች የዚህ ዘመን በጎች ናቸው። ኢየሱስ በሞቱ አማካይነት ስለሚድኑት ሕዝቦች ለአይሁድ ሲናገር እንዲህ አለ፡- “ከዚህም በረት ያልሆኑ ሌሎች በጎች አሉኝ” (ዮሐ. 10፡16)።

በዚህ ምሳሌ ውስጥ የሚገኝና መስተዋል የሚገባው ሌላ ጠቃሚ ልዩነትም አለ፡- በጉ፤ ድረሙና ልጁ “ጠፍተው” ነበር፤ ነገር ግን የጠፉት “እንደሚገኙ” ሆነው ነበር። የጠፉን ፈልጎ ማግኘት ከመዳን ጋር አይመሳሰልም። “መጥፋት” የሚለው ቃል መጽሐፍ ቅዱሳዊ አጠቃቀም ቢያንስ እነዚህ ሁለት በሰፊው የተለያዩ ትርጉሞች አሉት። “የሰው ልጅ የጠፋውን ሊፈልግና ሊያድን መጥቶአልና” (ሉቃስ 19፡10)። ነገር ግን በሦስቱም የምሳሌው ክፍሎች የተነገረው መፈለግና ማዳን ሳይሆን፤ መፈለግና ማግኘት ነው። “መዳን” የሚለው ቃል በዚህ ምሳሌ ውስጥ አንድ ጊዜም ያለመጠቀሱ መታየት አለበት። ይህ ምሳሌ የደኅንነትን ትምህርት እንደሚያስተምር ተደርጎ ከተወሰደ ከ“ሁለንተናዊነት”*

* ሁለንተናዊነት (Universalism)፡- ይህ ትምህርት ወደፊት ነፍሳት ሁሉ ከኃጢአት ቅጣት ነጻ በመሆን ወደ እግዚአብሔር አንድነት ይመለሳሉ የሚል እምነት ነው። የሁለንተናዊነት እምነት በጥንት ጊዜ በአሌክሳንደሩ ቀሌምንጦስ፤ በኑሲሶ ጎርጎርዮስ፤ በተለይም በአሪጂን (በ553 ዓ.ም. በተካሄደው 2ኛው የቁስጥንጥንያ ጉባኤ ትምህርቱ የጉፋቂ ትምህርት ነው በመባል ተወግዷል) ድጋፍ ነበረው። እምነቱ በ16ኛው ክፍለ-ዘመን በምዕራብ አውሮፓ በአናጥፒቲስት እንቅስቃሴ ውስጥ እንደገና ታይቷል። በ18ኛው ክፍለ-ዘመንም በሰሜን አሜሪካ የተሰፋፋ ሲሆን፤ በአሁኑ ጊዜ በተለያዩ ለዘብተኛ የቤተ ክርስቲያን ወገኖች፤ እንዲሁም በአጠቃላይ በኒዮ-ኦርቶዶክስ እንቅስቃሴ ውስጥ ይገኛል።

ስሕተት መራቅ አይቻልም፤ ምክንያቱም እረኛው የጠፋውን እስኪያገኝ ድረስ ነውና የሚፈልገው። ይህ ክፍለ-ምንባብ በሌላ በኩል የሚገልጥልን የተባረከ እውነት፡ *ከሚድነው ይልቅ መገኘት* ለሚገባው የባዘነ ልጁ የእግዚአብሔር ልብ የሚሰማውን ነው። በረት ያሉና የተጠበቁ “ዘጠና ዘጠኝ” በጎች ከጠፋው አንድ ጋር ሲመጣጡ ምንጊዜም ቢሆን በዳኑና ባልዳኑት መካከል ያለውን የመጠን ልዩነት በትክክል ለማሳየት የማይችል ሥዕል ነው። ይህ ምሳሌ ስለ ኃጢአተኛ ደኅንነት የሚናገር ቢሆን ኖሮ፡ ዘጠና ዘጠኝ የጠፉ፡ አንዱ ግን በበረት ያለ ተብሎ በተነገረ ነበር። ምሳሌው እንዲህ እያለ ይቀጥላል፡-

“ባገኘውም ጊዜ ደስ ብሎት በሚንቃው ይሸከመዋል፤ ወደ ቤትም በመጣ ጊዜ ወዳጆቹንና ጎረቤቶቹን በአንድነት ጠርቶ፡ የጠፋውን በጌን አግኝቼዋለሁና ከእኔ ጋር ደስ ይበላችሁ ይላቸዋል። እላችኋለሁ፡ እንዲሁ ንስሐ ከማያስፈልጋቸው ከዘጠና ዘጠኝ ጻድቃን ይልቅ ንስሐ በሚገባ በአንድ ኃጢአተኛ በሰማይ ደስታ ይሆናል።”

እዚህ የተጠቀሰው ኃጢአተኛ ሌላ ሳይሆን፡ በኪዳን የታቀፈ፡ ይህ ምሳሌ ሲጀምር በክፍለ-ምንባቡ በመጀመሪያ ቁጥር ላይ የተነገረለት ኃጢአተኛ ሊሆን ይችላል (ሉቃስ 15:1)። እርሱም የኪዳን ሰው እንደመሆኑ መጠን፡ ምስሉ በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት የቀረበው በንስሐ እንደሚመለስ እንጂ፡ በደኅንነት እምነት የሚድን ሆኖ አልቀረበም። ስለዚህም፡ እንደገና “ንስሐ የማያስፈልጋቸው ዘጠና ዘጠኝ ጻድቃን”ን የሚወክሉ ሰዎችን ቤተ ክርስቲያን ውስጥ እናገኛለን ብለን መፈለግ አንችልም። በሙሴ ሕግ ዘመን ቢሆን ኖሮ ግን ይህ ነገር ሊሆን ይችላል ነበር። ሐዋርያው ጳውሎስም ለዚህ ጥሩ ምሳሌ ይሆናል። ይህ ምሳሌ የተነገራቸው ፈሪሳውያንና ጻፎች እራሳቸውም በዚህ ምድብ ውስጥ የሚገኙ ናቸው። የሙሴ ሕግ በሚጠይቀው ውጪያዊ ግዴታ መሠረት እነዚህ ሰዎች ንስሐ የማያስፈልጋቸው ነበሩ።

ንስሐ፡ ማለትም የልብ ለውጥ አሁን ለተቀበልነው ደኅንነታችን በጣም አስፈላጊ ነው፤ አሁን ግን በአንዱ ማመን በሚለው ድርጊት ውስጥ ተጠቃሏል። ምክንያቱም አዲስ ኪዳን ውስጥ የሚገኙ አንድ መቶ አምሳ ጥቅሶች የዚህን ዘመን ደኅንነታችንን *ከማመን* ወይም ተመሳሳዩ ከሆነው *ከእምነት* ጋር አካተውት ስለሚታይ ነው። ኢየሱስ እርሱ ክርስቶስ እንደሆነ እናምንና እምነንም በሰሙ ሕይወት ይሆንልን ዘንድ የተጻፈው የዮሐንስ ወንጌል “ንስሐ” የሚለውን ቃል አንዴ እንኳ አይጠቀምም። በዚህ ዘመን፡ ያልዳኑት የሚድኑት *በማመን* ነው፤ ይህም እምነት “በበደላቸውና በኃጢአታቸው ሙታን” የሆኑ ሰዎች ብቻ ሊያደርጉት

የሚችሉትን ንስሐ በግልጽ ይጨምራል። ንስሐ ማለት የልብ ለውጥ ነውና ማንም ሰው ክርስቶስን እንደ አዳኙ አምኖ ኃጢአቱን፣ የጠፋ ሁኔታውን እና የደኅንነት እምነቱን ሊያድነው በሚችለው በእርሱ ላይ ማድረግን በተመለከተ የተለወጠ ልብ ሊኖረው ይገባል።

የምሳሌው ሁለተኛ ክፍል ስለ ቤትዮዋና ስለጠፋው ድሪም ሲሆን፣ የቀድሞውን የመሰለ፣ የጠፋውን “የመፈለግና የማግኘት” ታሪክ ነው። የዚህ ምሳሌ ልዩ ትኩረት፣ የጠፋበትን በሚያገኘው ሰው ደስታ ላይ ሲሆን፣ ያም መላእክት ያጀቡት የእግዚአብሔር ደስታ ነው። ታሪኩ አሁንም የላማች ሳይሆን፣ ንስሐ የሚገባ ኃጢአተኛ ታሪክ ነው።

ሦስተኛው የምሳሌው ክፍል ስለ “አንድ ሰው” ነው። በግልጽ እንደሚታየው ይህ ታሪክ የተነገረው የአባትየውን ልብ ለመግለጥ ነው። ሰውየው ሁለት ልጆች ያሉት ሆኖ መቅረቡ፣ ከልጆቹ አንዱን “ቀራጭና ኃጢአተኛ”፣ ሌላኛውን “ፈሪሳዊና ጻፊ” አድርጎ ለማየት ያስችላል። አንዱ የአባቱን ቤት በረከቶች ተወ (ልጅነቱ ግን አልተሻረም)፤ ሌላው ደግሞ ኃጢአተኛው ሲመለስ ለጎረመረመ።

በአንድ አይሁዳዊ አእምሮ እሪያ ከማስማራት የበለጠ ጥልቅ ውርደት ሊሳል አይቻልም። እዚህ ላይ ጌታ በራሱ ጊዜና ለራሱ ሕዝብ በሚገባቸው መንገድ ሲነግራቸው የምንመለከተው፣ የኮበለለ ልጅ ከጥልቁ የኃጢአት አዘቅት እንኳ በኑዛዜ ሊመለስ የሚችል መሆኑን ነው። በዚያ እሪያ በሚያሰማራበት ቦታ ነበር ልጁ “ወደ ልቡ የተመለሰውና” እውነተኛ የልብ ንስሐ መግለጫ በሆነ ኑዛዜ ወደ አባቱ ቤት ለመመለስ የወሰነው። ታሪኩ ውስጥ ዳግም ስለመወለድ የተወሳ ምንም ነገር የለም። ስለ እምነትም ምንም አልተባለ። ኮብላዩ ፊትም “ልጅ” ነበረ፤ ወደ አባቱ የተመለሰውም እንደ ልጅ ሆኖ ነው። ያላመነ ሰው ወደ ክርስቶስ ሲመጣ “ወደ ቤቱ መመለሱ” እንደሆነ ተደርጎ በስብከቶችና በወንጌል መዝሙሮች ውስጥ አንዳንዴ የሚንጸባረቀው ስሜት፣ ለእግዚአብሔር ቃል ትምህርቶች እንግዳ ነገር ነው። የኮበለሉ ልጆች ወደ ቤት ሊመለሱ፣ በመጣዘን ላይ ያሉም ሊገኙ ይችላሉ። ይህ አባባል የእግዚአብሔር ልጅ ሆኖ ለማያውቅ ሰው መግለጫነት መዋል አይቻልም። የእግዚአብሔር ልጆች ያልሆኑ ሁሉ በእርግጥ ጠፍተዋል፤ የሚያስፈልጓቸውም ሌላ ሳይሆን ደገንነት ነው። በዚህ ዘመን ያልዳኑ ሰዎች ወደ እግዚአብሔር የሚመጡ እንጂ፣ ቀድሞ እንደነበሩ ተቆጥረው የሚመለሱ አይደሉም።

ከምሳሌው እንደምንረዳው በመመለስ ላይ የነበረው ልጅ ገና ሩቅ ላለ አባቱ አየና አዘነለት፤ ሮጦም አንገቱን በማቀፍ ላመው። አባቱ አየው፤ ምክንያቱም ልጁ ወደሄደበት አቅጣጫ ይመለከት ነበር። ልጁ ከሄደበት ሰዓት ጀምሮ ማየት አቋርጦ አያውቅም። ይህ የአባትን ልብ የሚያሳይ ገለጣ በሴትየዋና በእረኛው ፍለጋ እንዲሁ ታይቷል።

ጽድቅ ከሚጠይቀው ፍርድ አንጻር ሲታይ፤ ይህ ተመላሽ ልጅ በጽኑ በተቀጣ ነበር። ይህ ልጅ የአባቱን ስም አላንደፈምን? የአባቱን ንብረትስ አላባከነምን? ራሱንስ ለጥፋት አልዳረገም? ይህን ሁሉ አድርጓል። ነገር ግን አልተቀጣም። ያለመቀጣቱ የሚያሳየን የተባረከ እውነት፤ በዚህ ዘመን በክርስቶስ የመስቀል ሥራ ምክንያት አብ ልጁ የሆነውን እማኝ ያለቅጣት የሚቀበል መሆኑን ነው። ለመመለስ የሚጠየቀው ነገር፤ ከተሰበረ ልብ የወጣ ንስሐ ብቻ ነው። የኃጢአት ወንጀል ምትካችን በሆነልን ላይ ወድቋልና።

የዚህ ልጅ ንስሐ አስቀድሞ ወደ አምላኩ፤ ቀጥሎም ወደ አባቱ ነበር። ይህ የኑዛዜዎች ሁሉ እውነተኛ ቅደም ተከተል ነው። ማድረግ ያለብን መጀመሪያ በእግዚአብሔር ፊት ንስሐ መግባት ከዚያም የጎዳናቸውን ሰዎች ይቅርታ እንዲያደርጉልን መጠየቅ ነው።

ከተሰበረ ልብ የሚመነጭ ንስሐ ታላቅ ኃይል አለው። ኮብላዩ ልጅ ከተመለሰና በቤቱ ምቹትና ጎብረት ካረፈ በኋላ፤ ወደ ኃጢአት ሕይወቱ ይመለስ ዘንድ ወዲያውኑ አባቱን ተጨማሪ ንብረት እንዲሰጠው ይጠይቀዋል ብሎ የሚያስብ የለም። እንዲህ ያለው ድርጊት ከተሰበረ ልብ ከመነጨ ንስሐ ጋር አይሄድም። እውነተኛ ንስሐ እርግጠኛና የመለወጥ ኃይል አለው (1ኛ ቆሮ. 7፡11ን ይመልከቱ)።

ልጁ እቤት ባልነበረባቸው ጊዜያት ሁሉ ለአባቱ ልጅ ነበር። እሪያዎቹን በሚያሰማራበት ቦታ ሞቶ ቢሆን እንኳ፤ ይሞት የነበረው *የልጅነት* መብቱን ሳያጣ ነበር። እስካሁን የተመለከትነውና ሌሎቹም በዚህ ርእስ ላይ የሚናገሩ የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች እንደሚያስረዱት፤ እንደማናችንም ፍጹም ያልሆነ ክርስቲያን በሚሞትበት ጊዜ፤ ምንም እንኳ ሽልማቱና ብዙ ደስታ ቢጎድልበት፤ ጌታውን ፊት ለፊት ሲያይ እስከዚያ ጊዜ ድረስ የዘነጋውን ኑዛዜው የሚፈጽም ቢሆን፤ በሰማይ ቤቱ አቀባበል ይደረግለታል።

በእነዚህ ሰባት አበይት ምንባቦች መሠረት የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሰው የኃጢአቱ ውጤት መፍትሔ፤ ከልብ በሆነ እውነተኛ ንስሐ የኃጢአት ኑዛዜ ለሚያደርግ ሰው የተሰጠ ተስፋ ነው ብሎ ለመደምደም ይቻላል።

በእግዚአብሔር ፊት ኃጢአት ሁሌም ኃጢአት ነው። ኃጢአት ክርስቲያን ስለፈጸመው አነስተኛ አይሆንም፤ በክርስቶስ ቤዛነት በኩል እንጂ በሌላ በምንም መንገድ ሊፈወስም አይችልም። ይህ የቤዛነት ዋጋ አስቀድሞ በከበረው የክርስቶስ ደም ስለተከፈለ ነው፤ እግዚአብሔር የሚያምኑት ኃጢአተኞችን ሊያድንና የሚናዘዙትን ቅዱሳን ብቻ ወደ ራሱ ሊመልስ የሚችለው። በምትካችን (በክርስቶስ) ላይ ከተፈጸመው ቅጣት አንዱም እንኳ በቅዱሱ ወይም በኃጢአተኛው ላይ ሊፈጸም አይችልም። ክርስቶስ ሁሉንም እስከተሸከመልን ድረስ፤ ከእኛ የሚጠበቀው ትክክለኛ ነገር፤ ማመን ወይም ንስሐ መግባት ብቻ ነው። ኃጢአት ያደረገ ሰው በደሉን እስካልተናዘዘ ድረስ ክፉውን ነገር ደግፏልና ከአብ ጋር በጸብ ላይ ነው። “ሁለት ሰዎች ሳይስማሙ በአንድነት መሄድ አይችሉም” (አጥጽ 3፡3)። እግዚአብሔር ከኃጢአት ጋር ሊስማማ አይችልም። የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ክርስቲያን ከአብ ጋር ሊስማማ ይችላል፤ ይህም በእውነተኛ ኑዛዜ የተገለጠ እውነተኛ ንስሐ ነው። ንስሐ የልብ መለወጥ ነው። በርሱም ከኃጢአት ወደ እግዚአብሔር እንመለሳለን።

በረከት ኃጢአት የለሽ በሆነ ፍጹምነት ላይ የሚመሠረት ነገር ሳይሆን መንፈስን ያለማሳዘን ጉዳይ ነው። ያልታወቀ ኃጢአትን የሚመለከትም አይደለም፤ የታወቀውን ሁሉ ሁሌና ወዲያውኑ ለመናዘዝ የሚደረግ የልብ ዝንባሌ እንጂ። “በኃጢአታችንም ብንናዘዝ ኃጢአታችንን ይቅር ሊለን ከዓመጸም ሁሉ ሊያነጻን የታመነና ጻድቅ ነው” (1ኛ ዮሐ. 1፡9)። የሚያውቀውን ኃጢአት ሁሉ ሙሉ በሙሉ የሚናዘዝ ክርስቲያን፤ መንፈስ ቅዱስ ሙሉ በሙሉ እንዳይገለጥ እንቅፋት የሚሆኑትን ነገሮች ሁሉ ባይሆን እንኳ ያን ኃጢአት ያስወግደዋል።

“ለቤዛም ቀን የታተማችሁበትን ቅዱሱን የእግዚአብሔርን መንፈስ አታሳዝኑ” (ኤፌ. 4፡30)።

“መንፈስን አታጥፋ”

የእውነተኛ መንፈሳዊነት ሁለተኛው መለኪያ

“መንፈስን አታጥፋ” (1ኛ ተሰ. 5:19) ሌላኛው በውስጡ የሚኖረውን የእርሱን ግንኙነት በተመለከተ የተሰጠ ግልጽ ትእዛዝ ነው።

መንፈስን የሚያጠፋው ምንድነው?

በማናቸውም ግልጽ የሆነ የእግዚአብሔር ፈቃድ ራስን ባለመስጠት መንፈስ “ይጠፋል”። ይህ ማለት በግልጽ እግዚአብሔርን “እንቢ” ማለት ሆኖ፣ ከሰማያዊ የአገልግሎት ጥሪ ጋር በጣም የተቆራኘ ጉዳይ ነው። ከዚህም ሌላ የእግዚአብሔርን የሕይወት አመራር በማንቀበልበት ጊዜ መንፈስ “ይጠፋል”።

መንፈስ ቅዱስን በተመለከተ “ማጥፋት” የሚለው ቃል እሳት እንደሚጠፋ መጥፋቱን ወይም ትቶ መሄዱን ሳይሆን፣ መንፈስ ቅዱስን እንቢ የማለትን ድርጊት ነው የሚያመለክተው። መንፈስ ቅዱስ በእኛ ሊኖር የመጣ ስለሆነ ሕልውናውን ከእኛ አይነጥልም።

እንደ ቅዱሳት መጻሕፍት አባባል እውነተኛ መንፈሳዊነትን ለመጨበጥ የአማኙ ኃላፊነት፣ “አቅርቡ” በሚለው አንድ ጠንከር ያለ ቃል ተገልጧል። “ነገር ግን ከሙታን ተለይታችሁ እንደምትኖሩ ራሳችሁን ለእግዚአብሔር አቅርቡ፣ ብልቶቻችሁንም የጽድቅ የጦር ዕቃ እድርጋችሁ ለእግዚአብሔር አቅርቡ” (ሮሜ 6:13)። እንዲህ ያለ ለእግዚአብሔር ፈቃድ የሚታዘዝ ልብ ያላቸው ከሙታን የተለዩ የሚሰኙ ናቸው። ከዚህ ያነሰ ማናቸውም ዝንባሌ በእግዚአብሔር ቤተሰብ ዘንድ እንደ ዓመጽ ይቆጠራል። አባታችን ፈጽሞ አይሳሳትም። የእርሱ ፈቃድ ሁሌም አቻ የማይገኝለት ነው። ስለዚህ መንፈስን “ማጥፋት” እና እግዚአብሔርን “እንቢ” ማለት የሰብንም።

በእርሱ ጸጋ ወደ መንግሥተ ሰማያት ስንገባና የዚያንም መንግሥት ሰፊ ዕይታና መረዳት ስናገኝ፣ ወደ ኋላ ዘወር ብለንም የዚህችን ምድር የመናኘነት ጉዟችንን ስንቃኝና የኖርነውን ኑሮ ስናሰላሰል፣ ደስታ ወይም ጸጸት ይይዘናል። ጸጸት የሌለበት ሕይወት አለ። ያም የሚገኘው፣ የእግዚአብሔርን ፈቃድ በመፈጸም ነው። ሰማያዊው ዕቅድና ዓላማ እግዚአብሔር ለኛ ያዘጋጀው ምርጥ ነገር መሆኑ ለዘላለም የሚስተዋል ይሆናል።

የተሰጠ ሕይወት

ለእርሱ መሰጠት ማለት ሕይወታችንን እርሱ እንዲቀርጸውና እንዲያከናውነው መፍቀድ ማለት ነው። እርሱ ብቻውን ይህን ማድረግ ይቻላል። ከምንጭባቸው ለቁጥር የበዙ መንገዶች ሁሉ የትኛው ከሁሉ የተሻለ መሆኑን የሚያውቅ እርሱ ብቻ ነው። እርሱ ብቻ ነው እግሮቻችንን በመንገዱ ሊመራቸውና ሊጠብቃቸው የሚችለው፤ እንዲሁም በጥበቡ፣ በኃይሉና በፍቅሩ የሚያደርግልንን ነገር ሳያቋርጥ እንዲያደርግልን የሚያነሣ፣ ፍቅር ያለው እርሱ ብቻ ነው። በእውነት ለእግዚአብሔር ፈቃድ መሰጠትን የሚማር ሕይወት እጅግ የተባረከ ነው።

ሕይወትን በራስ ፈቃድ ከመምራት የባለ ሰሕተት ሊኖር አይችልም። በፍጥረታችን ይህ ራስን በፈቃድ የመምራት በቂ የአስተሳሰብ ክፍል ወይም ኃይል ከእግዚአብሔር አልተሰጠንም። “አቤቱ የሰው መንገድ ከራሱ እንዳይደለ አውቃለሁ፤ አካሄዱንም ለማቅናት ከሚራመድ ሰው አይደለም” (ኤር. 10፡23)። ለሕይወታችን ምሪት ከእግዚአብሔር ከራሱ የመሰጠቱ ነገር መለኮታዊ ዕቅድ ነው። ከአዳማዊው ውድቀት ውጤቶች አንዱ፣ የሰው ፈቃድ ለእግዚአብሔር ከመገዛት ነጻ መሆኑ ነው። እንግዲህ ሰው በብዙ ረገድ መንፈሳዊና ለሠራው ዕቅድ ምቹ የሚሆነው ለመለኮታዊው ፈቃድ ራሱን ሙሉ ለሙሉ ሲያስገዛ ነው። ራሳችንን ለእርሱ ለማስገዛት ከምናደርገው ትግል ይበልጥ ስለ ሰው ልጅ የቀድሞ ውድቀት ማስረጃ የሚሆን ምን ይኖረናል? “የኔ ፈቃድ አይሁን ያንተ እንጂ” ማለት ስንችል፣ በመንፈሳዊ ሕይወታችን ታላቅ ደረጃ ላይ መድረሳችን ይሰማናል። ለእርሱ በትክክል መመቸት የማንችለው ወይም መንፈሳዊ የማንሆነው ለአሳብና ፈቃዱ ራሳችንን እስክንሰጥ ድረስ ነው። ለዚህ ነው፣ ዕለታዊ ኑሯችን ያለመንፈስ ቅዱስ አመራር ረዳት የለሽና ውድቅ የሚሆነው። እርሱ ይህን ዋና ሥራ ለማከናወን ነው የመጣው።

ሰውነታችንን ሙሉ በሙሉ “ሕያው መሥዋዕት” አድርገን ማቅረባችን “ለአእምሮ የሚመች አገልግሎት” ነው። ይህ ነው የእግዚአብሔር ልጅ ለሆነ ሰው አስፈላጊና ተቀዳሚ ጉዳይ። በሮሜ 1-8 የተጻፈው እግዚአብሔር ለደኅንነታችን የሠራውን ሲያስተምረን ከዚያ ቀጥሎ ከ9-11 ባለው ክፍል ደግሞ በዚህ ዘመን እስራኤልን የሚመለከተውን አሳብ እናገኝበታለን። ሮሜ 12 ላይ የመጽሐፉ መልእክት ወደ ልመና ዘወር ይላል። ይህም ከኃጢአት ከሳሽነትና ከኃይሉ የዳነ ሰው ሊኖረው የሚገባውን ኑሮ የሚያሳይ ነው። በዚህ የእግዚአብሔር ቃል ታላቅ ክፍለ-ምንባብ መጀመሪያ ላይ ነው ይህ ተግባራዊ ልመና የቀረበው። ክፍሉ እንዲህ ይላል፡- “እንግዲህ ወንድሞች ሆይ ሰውነታችሁን እግዚአብሔርን

ደስ የሚያሰኝና ሕያው ቅዱስም መሥዋዕት አድርጋችሁ ታቀርቡ ዘንድ በእግዚአብሔር ርኅራኄ እለምናችኋለሁ፤ እርሱም ለአእምሮ የሚመች አገልግሎታችሁ ነው። የእግዚአብሔር ፈቃድ እርሱም በጎና ደስ የሚያሰኝ ፍጹምም የሆነው ነገር ምን እንደሆነ ፈትናችሁ ታውቁ ዘንድ በልባችሁ መታደስ ተለወጡ [ተቀየሩ] እንጂ ይህን ዓለም አትምሰሱ” (ሮሜ 12፡1-2)።

“እለምናችኋለሁ” የሚለው ቃል ከትእዛዝነት በጣም ይርቃል። የእግዚአብሔር ልጆች ሊኖሩት የሚጠበቅባቸውን ኑሮ እንዲኖሩ የቀረበ ላቸው ልመና ነው። ለመዳን የምናደርገው ሳይሆን፤ ስለዳንን ማድረግ የሚገባን ነገር ነው። የደኅንነት መልእክት የሆነው የዚህ የመጀመሪያ ምክር ሰውነትን ሁሉ ሕያው መሥዋዕት አድርጎ ስለማቅረብ ነው። ይህ “መቀደስ” ተብሎ መጠራት አይገባውም፤ ምክንያቱም መቀደስ የእግዚአብሔር ሥራ ነው። አማኝ እራሱን ያስቀምጥ፤ አሳልፎ ይሰጥ፤ ያቀርብ ይሆናል። የቀረበውን መውሰድና በዚያም መጠቀም ያለበት ግን እግዚአብሔር ነው። ይህ ነው መቀደስ። የእግዚአብሔርን ፈቃድ በገሚስ የሕይወታችን መመሪያ አድርገን ለመምረጥ እንችልም። በእውነት የእርሱን ፈቃድ ለማገልገል ሙሉ ፈቃደኞች እስካልሆን ድረስ ፈቃዱን ገና አልመረጥንም። ስለዚህ እውነተኛ መሰጠት እራስን እንደገና ለእግዚአብሔር መቀደስ አይደለም። እዚህ ላይ ከፈቃደኝነት ጋር ሊያያዝ የሚችል የተለየ አገልግሎት አልተጠቀሰም። ጉዳዩ እግዚአብሔር ለአሁንና ለሁልጊዜም ለሚመርጥልን ለማናቸውም ነገር ራስን መስጠት ብቻ ነው። “ቅድስና እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝ” ከሆነ ያ “አእምሮ የሚመች አገልግሎታችን” ነው። ዓለምን መምሰል ትተን በልባችን መታደስ ስንለወጥ፤ “በጎና ደስ የሚያሰኝ ፍጹምም የሆነው የእግዚአብሔር ፈቃድ” ምን መሆኑን በሕይወታችን ለማረጋገጥ እንችላለን። ስለዚህ ራስን “ማቅረብ” ለዳነ ሰው የመጀመሪያና ዋና ነገር ሆኖ ቀርቧል። ከዚህ ቀጥሎ ባለው የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል አገልግሎትን የተመለከተ ሰፊ ትምህርት ይገኛል። ነገር ግን ሰውነት ሁሉ ሕያው መሥዋዕት ሆኖ እስካልቀረበ ድረስ፤ ለአገልግሎት የሚቀርብ ልመና ምንም ሊያደርግ አይችልም።

ምሳሌው ክርስቶስ

ከጌታ ኢየሱስ ሰብአዊ ፍጹምነት አንዱ፤ ለአብ ፈቃድ የነበረው ሙሉ መሰጠት ነበር። መጽሐፍ ቅዱስ ስለዚህ ነገር ብዙ ምስክርነት አለው። በዕብራውያን 10፡5-7 እንዲህ የሚል እናንኛለን፡- “ስለዚህ ወደ ዓለም ሲገባ፤ መሥዋዕትንና መባን አልወደድህም፤ ሥጋን ግን አዘጋጀህልኝ፤ በሙሉ በሚቃጠል መሥዋዕትና ስለ ኃጢአት በሚሠዋ

መስዋዕት ደስ አላለህም። በዚያን ጊዜ፤ እነሆ በመጽሐፍ ጥቅልል ስለ እኔ እንደተጻፈ፤ አምላኬ ሆይ ፈቃድህን ለማድረግ መጥቼአለሁ።” እርሱ ለአባቱ ፈቃድ የተገዛ ነበር። መስጠቱ ሰብአዊ አካሉንም ይጨምር ነበር (“ሥጋን ግን አዘጋጀሁልኝ”)፤ የዚህ ሥጋ መስዋዕትነት ቀደም ላሉት ተቀባይነት ለነበራቸው መስዋዕቶች ዋጋን ሲሰጥ፤ ከዚያ ወዲህ ከሚሞከሩት ሁሉ ደግሞ የሚልቅ ነው። ወደ መስቀሉ በቀረበ ጊዜ እንዲህ አለ፡ “የእኔ ፈቃድ ሳይሆን የአንተ ፈቃድ ይፈጸም” (ማቴ. 26፡39)። ደግሞም በመዝሙር 22 ስለ አብ፡ “አንተ ግን ቅዱስ ነህ” ማለቱ ተጽፎለታል። ይህን ያለው “አምላኬ አምላኬ ለምን ተውኸኝ?” ብሎ በጮኸበት በጭለማው የመስቀል ሥቃዩ ወቅት ነበር። “እስከሞት ይኸውም የመስቀል ሞት እንኳ የታዘዘ” መሆኑ በፊልጵስዩስ 2፡8 ተነግሮናል።

ወልድ የአብን ፈቃድ ለማድረግ ራሱን ሙሉ በሙሉ መስጠቱ የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሰው ከአብ ጋር ሊኖረው ስለሚገባ ትክክለኛ ግንኙነት ምሳሌ የሚሆን ብቻ አይደለም። ሁኔታው፡ አማኝ ራስን የመስጠት የመጀመሪያ ውሳኔ ካደረገ በኋላ በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት የሚፈጸም ነው። የሚቀጥለው ጥቅስ ይህን ያመለክታል፡- “በክርስቶስ ኢየሱስ የነበረ ይህ አሳብ በእናንተ ዘንድ ደግሞ ይሁን” (ፊልጵ. 2፡5)። “ይሁን” የሚለው ቃል መሠረታዊ ነው። ይህ ቃል ያዘለው አሳብ የእግዚአብሔር ፈቃድ በግለሰብ ሕይወት እንዲከናወን የመፍቀድ ውሳኔን ነው። የዚህ ምንባብ የመጀመሪያ ቃል በጣም ገላጭ ነው። “ይሁን” የሚለው ቃል፡ አማኝ የሆነ ሰው በዕለታዊ ሕይወቱ በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት ክርስቶስን ለመግለጥ ያለበትን ኃላፊነት የሚያመለክተውን መጽሐፍ ቅዱሳዊ ትምህርት ሁሉ ይጠቀልላል። ክርስቶስን በፍጹምነቱ የመግለጥ ብቃት የለንም፤ ነገር ግን ፈቃደኞች በመሆን መንፈስ ቅዱስ በእኛ እንዲያከናውነው ለማድረግ እንችላለን። በግልጽ እንደሚታየው ጉዳዩ አንድ ነገር ለማድረግ የመወሰን ሳይሆን፤ መንፈስ ቅዱስ የተባረከ ፈቃዱን በሙላት ይፈጽም ዘንድ ፈቃደኛ የመሆን ዝንባሌ ነው። ከዚያም በውስጣችን እንዲሠራ መፍቀድ የሚገባንን የክርስቶስ አሳብ ትክክለኛ ባሕርይ ሳንጨብጥ እንዳንቀር፤ ግልጽ የሆኑና በተግባር የሚታዩ ነገሮችም በዕለታዊ ሕይወታችን ይታዩ ዘንድ ዝግጅቶች እንድናደርግ ተነግሮናል። ይህ ብቻም አይደል፤ “የክርስቶስ አሳብ” የሆኑ መስፈርቶችም በግልጽና በዝርዝር ተጽፈውልናል። እነዚህ መስፈርቶች መሠረታዊ ናቸው፡ “እርሱ በእግዚአብሔር መልክ ሲኖር ሳለ ከእግዚአብሔር ጋር መተካከልን መቀማት እንደሚገባ ነገር አልቆጠረም። ነገር ግን የባሪያን መልክ ይዞ

በሰውም ምሳሌ ሆኖ ራሱን ባዶ አደረገ። በምስሉም እንደ ሰው ተገኝቶ ራሱን አዋረደ፤ ለሞትም ይኸውም የመስቀል ሞት እንኳ የታዘዘ ሆነ። በዚህም ምክንያት ደግሞ እግዚአብሔር ያለ ልክ ከፍ ከፍ አደረገው።” (ቂ. 6-9)።

እነዚህ በአንድነት ሲታዩ የክርስቶስን አሳብ የሚያመለክቱ ዝርዝር አሳቦች፤ ስለ እርሱ የተነገሩ እውነቶችን ለመግለጥ ብቻ የተጠቀሱ አለመሆናቸው መታወቅ አለበት። አሳቦቹ የተገለጡት በውስጣችን መታየት ያለባቸው ፍሬዎች ምን መሆናቸውን ሙሉ በሙሉ እናውቅ ዘንድና ክርስቶስ በእኛ ውስጥ እና አማካይነት እንዲሠራ የምንፈቅድለት ምን መሆኑን እናውቅ ዘንድ ነው። በአማኝ ውስጥ መለኮታዊ በሆነ መንገድ የሚያፈራው ነገር “የክርስቶስ አሳብ” ነው። ይህ የሚከናወነው ግን መጽሐፍ ቅዱስ በሙሉ እንደሚያረጋግጥልን፤ በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ይሆናል። “ለእኔ ሕይወት ክርስቶስ ነው” (ፊልጵ. 1:21) የሚለው ቃል ውጤት ሲሆን፤ የእግዚአብሔር መንፈስ ኃይል የሚያስከትለው ነው። ምንባቡ ከሚገልጣቸው ብዙ ነገሮች ቢያንስ ሦስቱ ሊጠቀሱ ይችላሉ፡-

አንደኛ፡- ክርስቶስ አባቱ ወደመረጠው ስፍራ ለመሄድ ፈቃደኛ ሆኗል። ማደሪያው ክብርና ግርማን የተሞላ ነበር። ከዚያ ማደሪያው ከተልዕኮና ከጸጋ መልእክት ጋር ወደዚህች ምድር መጣ። ይህ አንድያ የእግዚአብሔር ልጅ የወንጌል መልእክተኛ ሆነ። ይህ ፈቃደኛነቱ “ጌታ ሆይ ወደምትልከኝ ሁሉ እሄዳለሁ” በሚሉት ቃላት ሊገለጥ ይችላል።

ሁለተኛ፡- ክርስቶስ አባቱ የመረጠለትን ነገር ለመሆን ፈቃደኛ ነበር። “ራሱን አዋረደ” (ፊልጵ. 2:7)። የክብር ልብሱን ለማውለቅ ብቻ ሳይሆን፤ ለመዋረድ ሊተፋበትና ሊሰቀልም ፈቃደኛ ነበር። ይህ ነበር የአብ ፈቃድ ለርሱ። ይህ ፈቃደኛነት “ልሆን የምትፈልገውን እሆናለሁ” በሚሉት ቃላት ሊገለጥ ይችላል።

ሦስተኛ፡- ክርስቶስ አባቱ የመረጠለትን ሁሉ ለማድረግ ፈቃደኛ ነበር። “እስከ መስቀል ሞትም የታዘዘ ሆነ”። ይህ መታዘዝ እንደገና “ላደርግ የምትፈልገውን አደርጋለሁ” በሚሉት ቃላት ሊገለጥ ይችላል።*

ለእግዚአብሔር ፈቃድ ቀጥተኛ መልስ የሌላቸውና ራሳቸውን ያልሰጡ ብዙ ሰዎች ከላይ በጥቅሉ ውስጥ የተቀመጡትን ቃላት ሊዘምሩ ይችላሉ። ቀጥተኛ መሰጠት ከሌለ እውነተኛ መንፈሳዊነት አይኖርም። ይህ በተደረገ ጊዜ ግን እግዚአብሔር ፈቃዱን ለመገንዘብ የሚያስችለንን በቂ ኃይል ይሰጠናል። ምንባቡ እንዲህ በሚለው ቃል ይዘጋል፡- “ስለ በጎ

* በዚህ ጉዳይ ገጽ 89 ላይ የሚገኘውን ማብራሪያ ይመልከቱ።

ፈቃዱ መፈለግንም ማድረግንም በእናንተ የሚሠራ እግዚአብሔር ነውና።” በዚህ አኳኋን ነው በተስተካከለለት ሕይወት ውስጥ መንፈሳዊ እውነታ ሁሉ እንዲፈጸምና እንዲቀጥል የሚያደርገው (ገላ. 3:3)።

ጌታችን ስለ ክርስቲያን ኃላፊነት፣ ማለትም ሙሉ በሙሉ ለእግዚአብሔር ስለመሰጠት ታላቅ ጭብጥ ሲያስተምር ድርጊቱ “በእርሱ መኖር” መሆኑን ተናገረ (ዮሐ. 15:1-17)። በእርሱ የሚኖር ሕይወት ውጤቶች ሦስት ናቸው። እነዚህም፦

(1) *ውጤታማ ጸሎት*፦ “በእኔ ብትኖሩ ቃሎቼም በእናንተ ቢኖሩ የምትወዱትን ሁሉ ለምኑ፤ ይሆንላችሁማል።”

(2) *ሰማያዊ ደስታ*፦ “ደስታዬ በእናንተ እንዲሆን፤ ደስታችሁም እንዲፈጸም ይህን ነግሬአችኋለሁ።”

(3) *የማያቋርጥ ፍሬ*፦ “እኔ መረጥኋችሁ እንጂ እናንተ አልመረጣችሁኝም፤ አብንም በስሜ የምትለምኑትን ሁሉ እንዲሰጣችሁ፤ ልትሄዱና ፍሬ ልታፈሩ ፍሬአችሁም ሊኖር ሾምኋችሁ።” እነዚህ ፍሬዎች ለመንፈሳዊ ሕይወት አስፈላጊ የሆኑትን ነገሮች ሁሉ የሚያዝሉና፣ ክርስቶስ ለተናገረው ሁሉ በመታዘዝ የሚገኙ ናቸው፤ “እኔ የአባቴን ትእዛዝ እንደጠበቅሁ፤ በፍቅሩም እንደምኖር፤ ትእዛዜን ብትጠብቁ በፍቅሬ ትኖራላችሁ።” መኖር ማለት እንግዲህ እርሱ ፈቃዱን ለአባቱ እንደሰጠ፣ ግልጽ ለሆነው የጌታ ፈቃድ ራስን መስጠት ነው።

ለእግዚአብሔር ፈቃድ መስጠት በአንድ ነገር ብቻ የሚገለጥ ሳይሆን፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ የሕይወት መመሪያ አድርጎ የመቀበል ጉዳይ ነው። “በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ” መሆን ማለት ሌላ ሳይሆን፤ ይህ ወይም ያ ሳይሉ እርሱ በሚመርጠው አኳኋን ለመሆን ፈቃደኛነትን ማሳየት ማለት ነው። በእርሱ ፈቃድ ውስጥ መሆን ማለት፤ እንድናደርግ የሚፈልገውን ነገር ገና ሳናውቅ እንኳ ፈቃዱ የመጨረሻ ውሳኔያችን እንዲሆን መምረጥ ማለት ነው። ይህ ማለት እንግዲህ አንድ ነገር ለመሥራት ፈቃደኛ የመሆን ጥያቄ ሳይሆን፤ መቼም፣ የትም፣ በምንም መንገድ ለአፍቃሪ ልቡ መሰሉ የሚታየውን ነገር የማድረግ ፈቃደኛነት ጉዳይ ነው። የእርሱ ምኞት በተግባር ተተርጉሞ ምንነቱ ሳይታወቅ እንኳ ለአብ ምኞት እሺ የማለት ጤናማና ተፈጥሯዊ የልጅነት መታመን ነው። ይህ ልዩነት እጅግ የተጋነነ ሊሆን አይችልም። “አንድ ነገር እንዳደርግ ከፈለገ ይንገረኝና፣ ምን ማድረግ እንዳለብኝ እወስናለሁ” ማለት የተለመደ ነው። እንዲህ ያለ የልብ ዝንባሌ ላለው ሰው እግዚአብሔር ምንም አይገልጥለትም። የእርሱ ፈቃድ *ለአፓይና ለሁሉ* ያለምንም ገደብ እሺ የሚባለበት የመታመን የቃል ኪዳን ግንኙነት መኖር አለበት። ይህ

የማይሆነው ለምንድነው? እንቢተኝነታችን አንዳንዴ “ጨካኝ ጌታ መሆንህን አውቃለሁ” በሚሉት ቃላት ሊገለጥ አይችል ይሆን? እግዚአብሔር ጨካኝ ጌታ ነውን? የራሳችንን ሕይወት በራሳችን እጅ ብንመራ፤ ከሁሉ የሚሻለውን ነገር ለመምረጥ ጠቢብ የመሆን ተስፋ ይኖረናልን? ለፍቅሩ ወሰን የሌለው አባትስ ልጁን ይጫነዋል? ወይስ ለልጁ ከቶ ግድየለሽ ይሆናል?

ራሳችንን ለእርሱ በምንሰጥበት ጊዜ፤ ኃጢአት አንሠራም ወይም ፈቃዱን አንጥስም ብለን ቃል አንገባም። የራሳችንን ምኞት ለመለወጥም ቃል አንገባም። ትክክለኛው ሰብአዊ ጠባይ “ፈቃዱን አደርግ ዘንድ ፈቃደኛ ለመደረግ ፈቃደኛ ነኝ” በሚሉት ቃላት ተገልጧል። ይህ ጥያቄ በራሱ ቀላል ቢሆንም መታዘዝን የሚጠይቅ ተጨባጭ ጉዳይ ሲመጣ ወዲያውኑ ውስብስብ ይሆናል። እግዚአብሔር በማናቸውም ሁኔታ በፈቱ ደስ የሚያሰኘውን በውስጣችን ለማከናወን ፈቃዱ ለመሆኑ ዋስትና የማግኘታችን ጥያቄ ነው። በውስጣችን ስለ በጎ ፈቃዱ መፈለግንም ማድረግንም የሚሠራ እርሱ ነው።

የእርሱ ፈቃድ ምን መሆኑን ለማረጋገጥ በመጠበቅ ብዙ እንቆይ ይሆናል፤ ፈቃዱ በግልጽ በሚታወቅበት ጊዜ ግን መንፈስን በማያጠፋ ልብ ውስጥ ለክርክር ምንም ስፍራ ሊኖር አይችልም።

የእግዚአብሔርን ፈቃድ ማወቅ

ብዙ ጊዜ የእግዚአብሔርን ፈቃድ እንዴት በሙላት እንደምናውቅ የመረዳት ፍላጎት አለ። ለዚህ እንዲህ ብሎ መመለስ ይቻላል፡-

አገደኛ፣ የእርሱ ምሪት እርሱ የሚፈልገውን ለማድረግ ራሳቸውን አስቀድመው ለሰጡ ሰዎች ብቻ ነው። እንዲህ ላሉት፡ “እግዚአብሔር ፈቃደኛ የሆነች ነፍስ ልትሰማው በሚቻላት ግልጥነት ይናገራል” ብሎ መግለጥ ይቻላል።

ሁለተኛ፣ መለኮታዊ ምሪት ምንጊዜም በቅዱሳት መጻሕፍት መሠረት ነው። ሁልጊዜ በጸሎትና በጉጉት ወደ ቃሉ እንሄድ ይሆናል። ይሁን እንጂ መጽሐፍ ቅዱስን እንደ አስማት መጽሐፍ አድርጎ መመልከት እጅግ አደገኛ ነገር ነው። የአንድን ጥቅስ ትርጉም ዕጣ በመጣል አናውቀውም። መጽሐፉን ገልጠን በድንገት ያየነውን ጥቅስ በማንበብና በዚያም ስሜት በመኖር የእግዚአብሔርን ፈቃድ ከመጽሐፍ ቅዱስ ለማግኘት አንችልም። የዕድል ጉዳይ አይደለም። ከቃሉ ጋር ያለን ግንኙነትም አንድን ጥቅስ በጭፍን በማንበብ የእርሱን የተባረከ አሳብ

ለማግኘት እንድንጠብቅ የሚያደርገንና ጥልቀት የሌለው ሊሆን አይገባም። እያንዳንዱ የምስክሩ ቃል ይመራን ዘንድ፤ ቅዱሳት መጻሕፍትን ማጥናትና ማወቅ ይገባናል።

ምስተኛ፤ እግዚአብሔር ልጆቹን በምንም አኳኋን ውሱን በሆኑ ደንቦች ወይም በተመሳሳይ መንገድ አይመራቸውም። እንዲሁም ከዚህ ቀደም በመራቸው መንገድ በመደጋገም አያሳልፋቸውም። ደንቦች ለስሕተት የሚዳርጉን ሊሆኑ ይችላሉ። እውነተኛ መንፈሳዊነት፤ ከሕግ ነጻ በሆነ ሕይወትና በጥቃቅኑ ግላዊ ጉዳይ እንኳ ሳይቀር በመንፈስ ቅዱስ ኃይል የሚኖሩት ኑሮ ነው።

አራተኛ፤ መለኮታዊው ምሪት ክርስቲያን ውስጥ በሚኖረው መንፈስ ቅዱስ አማካይነት ይከናወናል። እንግዲህ በዚህ ዘመን ያለ እውነተኛ ምሪት የሚገኘው በውጪያዊ ምልክቶች አማካይነት ሳይሆን በውስጣዊ ልቡና በኩል ነው። የመንፈሳዊ ሕይወትን መመዘኛዎች በታማኝነት ካሟላን “የመንፈስ ቅዱስ አሳብ” ይኖረናል። እርሱ ስሕተት የሆነውን ሊያስረዳንና ትክክለኛውንም በግልጥ ሊያረጋግጥልን ይችላል። እግዚአብሔር እነዚህን በመሳሰሉ ውጪያዊ ነገሮች አንዳንዴ የሚመራን ቢሆንም፤ ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ካለን ልዩ ግንኙነት የተነሣ እንደ ጥንቱ አሁንም “በበግ ጠጉር” ወይም “በደመና ዓምድ” እንዲመራን መጠበቁ አስፈላጊም ጥበብም አይደለም። ስለ በጎ ፈቃዱ መፈለግንም ማድረግንም በናንተ የሚሠራ እግዚአብሔር ነው። መንፈስ ቅዱስ በውስጣችን የመኖሩን እውነታና በርሱ መመላለስ ማለት ምን እንደሆነ ማወቅ አለብን።

በመንፈስ ቅዱስ መመራት ማለት ከልብ የሆነ ጥንቃቄ በሚሾ ግንኙነቶች መንቀሳቀስ ማለት ነው። “ልባብና ልጓምም” ስፍራቸውን ለዓይን ዕይታ በታ መልቀቅ አለባቸው (መዝ. 32፡8፤ 9)። የእግዚአብሔርን ፈቃድ በምንፈልግበት ወቅት ሰይጣን “የብርሃንን መልአክ” በመምሰልና የእግዚአብሔርን ምሪት የሚመስሉ ማሳሳቻዎቹን በማቅረብ አእምሯችንን ሊያውክ ይመኛል። እያንዳንዱ ክርስቲያን ከዚህ አደጋ መጠንቀቅ አለበት። ሰይጣን የአማኙን ሕይወት ወደተሳሳተ አቅጣጫ ለመምራት የንደፈ ሕሊናን፤ ኃላፊነትን በተመለከተ የተሳሳተ አስተያየትን፤ የእግዚአብሔርን ቃል በትክክል ያለመረዳትን ሊጠቀምባቸው ይችላል። ይሁን እንጂ የሰይጣን ምሪቶች አዋኪ፤ የሚያሙና የማይመቹ ስለሆኑ ይታወቃሉ። የመንፈስ ቅዱስ ምሪት ግን የሚጥምና ራሱን ለእግዚአብሔር የሰጠውን ሰው ልብ የሚያረክ ነው። የእግዚአብሔር ፈቃድ “በጎ”፤ “ደስ የሚያስኝ” እና “ፍጹም” እንደተባለና (ሮሜ 12፡2)፤ ከእርሱ ጋር ስንመላለስ በእኛ “ስለ በጎ ፈቃዱ መፈለግንም

ማድረግንም። እንደሚሠራ ማስታወስ አለብን (ፊልጵ. 2:13)። በፊቱ ደስ የሚያሰኘውን በእኛ የሚያደርግ እርሱ ነው (ዕብ. 13:21)።

ከመለኮታዊ አቅጣጫ ሲታይ፤ የሰብአዊው ፈቃድ ለርሱ መገዛቱ እጅግ አስፈላጊ ይሆናል። እግዚአብሔር በቤቱ ዓመጽ ሲካሄድ መታገሥ፣ ወይም የርሱ ፍርድ ከሁሉ የተሻለ መሆኑ ግንዛቤ እስኪያገኝ ድረስ ለአማኝ ልጁ ያለውን የተባረከ ዕቅድ እውን አያደርግም። ብዙ ጊዜ ሊደጋገም በሚችል የዕርማት ቅጣትና እያንዳንዱ የእግዚአብሔር ልጅ ለአንዴና ለሁሉ በሚቀበለው “ግርፋት” መካከል ልዩነት መኖሩ መሬን አለበት (ዕብ. 12:6)። አንዱ ለዕርማት ሆኖ እንደ አስፈላጊነቱ የሚደጋገም ሊሆን ይችላል። ሌላኛው ለአንዴና ለመጨረሻ ሰብአዊ ፈቃድን መግዛት ነው። ፈቃዳችን ለእግዚአብሔር መገዛቱ ከሰዎች ጋር በሚኖረን ግንኙነትም ተሸናፊ የሆነ ፈቃድ ይኖረናል ማለት አይደለም። ፈቃዱ የተሰጠው ለእግዚአብሔር ነው። ይሁን እንጂ ብዙዎች እግዚአብሔር ለእነርሱ ካለው አሳብ ጋር ጤናማ ግንኙነት እስኪያደርጉ ድረስ ስንት ዓመት ሲቀጡ ኖረው ይሆን! ሕመም ሁሉ እንደ ግርፋት መቆጠር የለበትም። ግርፋት የሚደርስብን ራሳችንን ላለመስጠት እንቢተኞች በመሆናችን መሆኑን ውስጣችን ያውቀዋል። ይህ ምንም አያጠራጥርም።

ለእግዚአብሔር አሳብና ፈቃድ ራስን መስጠት፤ ከክርስቶስ ጋር በጎብረትና በአገልግሎት ወደምንራመድበት መለኮታዊ መንገድ የምንገባበትን በር የሚከፍት ድርጊት ነው። የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሰው፤ ለእግዚአብሔር ፈቃድ መገዛቱን ልቡናው ካልመሰከረለት፤ በዚህ የተከፈተ መንገድ ላይ እንዳለ አድርጎ ራሱን ሊቆጥር አይችልም። “የላከኝን የአብን ፈቃድ ላደርግ እንጂ የኔን ፈቃድ ላደርግ አልመጣሁም” (ዮሐ. 6:38) የሚለው ቃል በክርስቶስ የተገለጠና ራስን የመስጠት ምሳሌ ነው። በመዝሙር 40:6 ላይ ክርስቶስ ለአባቱ፡- “ነገር ግን ጆሮቼን ከፈትሃቸው” * ማለቱ ተመዝግቧል። ይህ ያለጥርጥር ከሕግ ባርነት ነጻ የወጣ ባሪያ በፈቃዱ ራሱን ለጌታው ለዘላለም የሚሰጥበት ምሳሌ ነው (ዘጸ. 21:5፤ 6፤ ዘዳግ. 15:17)። “በሕይወትም ያሉት ስለ እነርሱ ለሞተውና ለተነሣው እንጂ ወደፊት ለራሳቸው እንዳይኖሩ ስለ ሁሉ ሞተ” (2ኛ ቆሮ. 5:15)።

* የ1954 እና የ1980 ዓ.ም. የአማርኛ መጽሐፍ ቅዱስ እትሞች ጆሮን “ስለመክፈት” ያወሳሉ። የዕብራይስጡ ግሥ ሲተረጎም ደግሞ “መብሳት” የሚል አሳብን እንደያዘ እንረዳለን። ይህ ምናልባት በዘጸአት 21:1-6 እና በዘዳግም 15:12-18 በፈቃደኝነት የሚደረግ ባርነትን የሚገልጠውን የሙሴ ሕግ ያመለክታል። እዚህ ላይ ጌታ ቋሚ ባርነትን ለማሳየት በወስፈ የአገልጋዩን ጆሮ ይበሳል።

የመስዋዕትነት ሕይወት ምንድነው?

ለእግዚአብሔር ፈቃድ ራስን የመስጠት ምክንያት የድል ሕይወትን መመኘት፤ ኃይልን ወይም በረከትን ለማግኘት መሆን የለበትም። መስዋዕታዊ የሆነውን የክርስቶስ ሕይወት መኖር ነው። መስዋዕታዊ ሕይወት፤ ሥቃይ ያለው ማለት አይደለም፤ የራስን ትቶ የሌላን ፈቃድ ማድረግ ማለት ነው። መንገዱ ሥቃይ ይኖረው ይሆናል። ጎልቶ የሚታየው ግን ደስታ እንዲሁም የልብ በረከትና ሰላም ነው።

እያንዳንዱ የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሰው እንግዲህ ያለማመንታት ራሱን ለእግዚአብሔር ፈቃድ መስጠት አለበት። ይህ በዕለታዊ ሕይወት የሚገጥምን እንደ ነገር ሳይሆን፤ ከእግዚአብሔር ጋር ያለን ቋሚ ግንኙነት የሚመለከት ነው። ይህ እስካልሆነ ድረስ እውነተኛ መንፈሳዊነት አይኖርም፤ ከአብ የቅጣት እጅም ለማምለጥ አይቻልም፤ ምክንያቱም እግዚአብሔር ልጆቹ እርሱ ያቀደላቸውን ውድ የሆነ በረከት እንዳይቀበሉ የሚያደርጋቸውን ኑሮ እንዲኖሩ ስለማይፈቅድ ነው። በቀደመው ክብሩ ወቅት ሰይጣን በእግዚአብሔር ላይ የፈጸመው ኃጢአት አምስት ጊዜ “እኔ... አደርጋለሁ” በማለት የተናገራቸው ሁለት የድፍረት ቃላት ናቸው (ኢሳ. 14:13-14)። ማናቸውም ለእግዚአብሔር ያልተሰጠ ሕይወት ይህን የሰይጣን ወንጀል መድገሙ ነው። መንፈሳውያን እንሆን ዘንድ እግዚአብሔርን “እንገ” አንበለው። “መንፈስን አታጥፉ።”

“በመንፈስ ተመላለሱ”

የእውነተኛ መንፈሳዊነት ሦስተኛው መለኪያ

እውነተኛ መንፈሳዊነት በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ላይ የመደገፍ ትክክለኛ ዝንባሌ ነው። ቀደም ሲል የተጠቀሱት ሁለት ሁኔታዎች በባሕርያቸው አሉታዊ ናቸው። አማኙ መንፈሳዊ ይሆን ዘንድ ሊያደርግ የማይገባውን ነገሮች ነው የሚናገሩት። የሚያውቀውን ኃጢአት ባለመናዘዝ መንፈስ ቅዱስን ማሳዘን የለበትም። እግዚአብሔርን “እምቢ” በማለትም መንፈስን ማጥፋት አይገባውም። ሦስተኛውና የመጨረሻው መለኪያ በይዘቱ አዎንታዊ ነው። አማኙ መንፈሳዊ ለመሆን ማድረግ ያለበት ነገር ነው።

“በመንፈስ መመላለስ” ማለት ምን ማለት ነው?

ይህ በጣም አስፈላጊ የሆነ ትምህርት የሚገኝባቸው አያሌ የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች አሉ። ምናልባት ከሁሉም ይልቅ በግልጽ የተነገረው ቃል የሚገኘው ገላትያ 5:16 ውስጥ ነው፡- “ነገር ግን እላለሁ፤ በመንፈስ ተመላለሱ፤ የሥጋንም ምኞት ከቶ አትፈጽሙ።” ጥቅሱ ቀለል ብሎ ሲገለጥ፡- “እንግዲህ ይህን እላለሁ፤ በመንፈስ ቅዱስ እርዳታ ተመላለሱ፤ የሥጋን ምኞትም አትፈጽሙ።” የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሰው “በመንፈስ ወደ መመላለስ” ሊገባ፤ ሊያራምድና ሊጠብቀው የራሱ የሆነ ጉልበት የለውም። ይህ ጥቅስ በትክክል ከተብራራ ክርስቲያኑ “በመንፈስ ለመመላለስ” በራሱ ጉልበት ማድረግ የማይችለውን ነገር እንዲያደርግ የሚጠይቅ አይደለም። ይልቁንስ መንፈስ ቅዱስ በክርስቲያኑ ውስጥ በመሆን የመመላለስን ተግባር የሚያከናውን መሆኑ ነው የተገለጠው። ሰብአዊው ኃላፊነት ሙሉ በሙሉ በመንፈስ ቅዱስ መደገፍ ነው። በእርሱ እርዳታ መመላለስ ማለት፤ ሌላ ሳይሆን በአማኙ ውስጥ በሚኖረው የመንፈስ ቅዱስ ችሎታና ኃይል በግልጽ መደገፍ ማለት ነው። ቁጥር 18 ውስጥ ተመሳሳይ የሆነ እውነት በሌላ መንገድ ተገልጿል፤ “በመንፈስ ብትመሩ ግን ከሕግ በታች አይደላችሁም።” አማኝ በምንም ረገድ መንፈስ ቅዱስን አይመራውም ወይም አያዘውም። በእርሱ ሊደገፍ ግን ይችላል፤ በዚህ ክፍል እንደተጠቀሰው ግልጽ የሆነ ኃላፊነቱም ይኸው ነው።

እንግዲህ ሦስተኛው የእውነተኛ መንፈሳዊነት መለኪያ፥ መንፈስ ቅዱስ እርሱ ብቻ ሊያደርግ የሚችለውን፥ ሊያደርግም የመጣበትን ነገር እንዲያከናውን ሳያቋርጡ በእርሱ መደገፍ ነው። ይህ ነው አማኝ የሆነ ልጁ ከኃጢአት ይጠበቅ ዘንድ አብ የሰጠው እርዳታ። የዚህ መለኮታዊ ስጦታ ተግባራዊ ሥራ ውጤቶች ከኛ የመገመት ኃይል ያለፉ ናቸው፡- “የሥጋንም ምቹት ከቶ አትፈጽሙም” (ገላ. 5:16)።

ክርስቲያን የራሱን ድክመት በማወቅ የእግዚአብሔርን ቃል ሲያምንና ሲከተል፥ መገለጥንም በግልጽ እየመረመረ ሊያደርግ የሚችላቸውንና የማይችላቸውን ነገሮች ሲለይ፥ እና በርሱ ባደረገው መንፈስ ቅዱስ ምን ሊያደርግ እንደመጣ ሲረዳ በሕይወቱ “አዲስ ጅማራ” ይከፈታል። ሌላ ሰው ይሠራው ዘንድ የሰጠውን ሥራ ለመሥራት አንሞክርም። የሰጠው ሰው ያን ሥራ እንደሚሠራ እንተማመናለን። ስለማናቸውም ነገር በመንፈስ ቅዱስ ላይ መደገፍን ከቶ ተምረን እናውቃለን? መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚለው በተልእኮው መሠረት የሚያከናውናቸውን ነገሮች እንዲያደርግ በማስተዋል በመንፈስ ቅዱስ ላይ *አንደገፋለን?* ቃሉ እንደሚገልጥልን ምስኪኖች መሆናችንን በእውነት እናምናለን? የማንችላቸውን ነገሮች ሁሉ እርሱ ሊያደርግ እንደሚችልና ሊያደርግም እንደሚጠበቅ በእውነት እናምናለን? መለኮታዊውን የደህንነት ሥራ በተመለከተስ በመንፈስ ጀምረን በሥጋ እንጨርሳለን? የእውነተኛ ክርስትና ሕይወትን ከባድ ጉዳዮች በምንጋፈጥበት ጊዜ፥ የምንኖረው በሥራ መርሆ ነው ወይስ በእምነት መርሆ? አማኝ በእግዚአብሔር ዕቅድ ውስጥ ሲኖር በእምነት መርሆ መሆን እንዳለበት መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል። እነዚህ ያልተወሳሰቡ ትምህርቶች በእግዚአብሔር መጽሐፍ ገጾች ውስጥ የሚገኙና ማንኛውም ንቁ ክርስቲያን የማይስታቸው ናቸው።

እግዚአብሔርን የሚያስከብር የሕይወት ብቃት በአማኝ ውስጥ መታየቱ ሁሌም መለኮታዊ አሳብ ነው። ይህ ነገር የሚቻለው ፈጽሞ በሰው ውሳኔ፥ ትግል ወይም በሥጋ ብርታት አይደለም። “መልካሙን የእምነት ገድል” (1ኛ ጢሞ. 6:12) በመጋደል ነው። እግዚአብሔር ብቻ ሊያደርግ የሚችለውን ለማድረግ “በመጋደል” እና እርሱ ብቻ ሊያደርግ የሚችለውን ነገር እንዲያደርግ የመታመንን ዝንባሌ ለመጠበቅ በሚደረግ “መጋደል” መካከል ሰፊ ልዩነት አለ። የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሰው በመንፈስ ቅዱስ የመታመንን ዝንባሌ የመጠበቅ ከባድ ኃላፊነት አለበት። ይህ ሁሌ ሊያተኩርበት የሚገባ ነጥብ ነው። አማኝ በእግዚአብሔር ታላላቅ ሥራዎች ውስጥ እንዲያደርግ የተሰጠው ተግባርና የትብብሩ ስፍራ ይህ ነው። ባቡር ነጂ ግዙፉን ባቡር በመግፋት የሚፈይደው ነገር ጥቂት ነው።

የተመደበውም ለዚህ ዓይነቱ አገልግሎት አይደለም። የዚህ ሰው ጠቃሚነት የሚጀምረው ባቡሩ ውስጥ ገብቶ ሥፍራውን በመያዝ ባቡሩን የሚያንቀሳቅሰውን መሣሪያ ሲያሠራው ነው። በአማኝ ሕይወት ውስጥ የሚገኘው ትልቅ ትግልም በመንፈስ ቅዱስ የመደገፍን ያልተቋረጠ ዝንባሌ መጠበቅ ነው። እንዲህ ሲሆን ብቻ ነው መንፈስ ቅዱስ እያንዳንዱን የሰው ችሎታ፥ ስሜትና ምርጫ ለመያዝ የሚችለው።

ክርስቲያን በማንኛውም ሁኔታ የአእምሮውን ክፍሎች መጠቀም እንዳለበት መረዳት ይገባዋል፤ እነዚህ ሁሉ ግን ያለ መንፈስ ቅዱስ ምንም መሆን አይችሉምና በርሱ ኃይል ይጎለብታሉ። መንፈስ ቅዱስ ኃይልን የመስጠቱ ተግባር፥ የሰብአዊውን ነፍስና መንፈስ ጤናማ አሠራር ወደ ጎን አያደርግም። መንፈስ ቅዱስ በነዚህ ነገሮች አማካይነት የእግዚአብሔርን ብሩክ ፈቃድ ለሚያስጨብጥ የኃይል ሙላት ይሠራል። “በመንፈስ ብትመላለሱ የሥጋን ፈቃድ ከቶ አትፈጽሙም” (ገላ. 5:16)። “ዓለምንም የሚያሸንፈው እምነታችሁ ነው” (1ኛ ዮሐ. 5:4)።

የአእምሮ ምርምር ጥበብ እምነትን ይቃረናል። ደገንነት በእምነት ብቻ ነው የሚለውን ትምህርት የሚቃወሙ አሉ። እነዚህ ሰዎች የእግዚአብሔርን ቃል ስለማያምኑ ወይም ስለማያውቁ ነው ተቃዋሚ የሚሆኑት። በተመሳሳይ ሁኔታ ቅዱሳት መጻሕፍትን ካለማወቅ ወይም ካለማመን የተነሣ በአማኝ ሕይወት ውስጥ የሚገኘው ያልተቋረጠ ድል በእምነት ብቻ መሆኑን የሚቃወሙ አሉ። የመለኮታዊ አሠራር ውጤት የሆነውን የሕይወት ቅድስና የሚመለከተው ትምህርት በአንድ ወይም በሁለት የማስረጃ ጥቅሶች ብቻ ላይ የተመሠረተ አይደለም። ትምህርቱ በጣም ሰፊ ሲሆን፥ በመልእክቶች ውስጥ ከሚገኙት ታላላቅ መሪ ትምህርቶችም አንዱ ነው። ትምህርቱ በስፋት መሰጠቱ ብቻ ሳይሆን፥ ለክርስቲያን የተሰጡት እያንዳንዱ ትእዛዛት ሁሉ በትምህርቱ ውስጥ ባለው ግልጽ መመሪያ ላይ የተመሠረቱ ናቸው። ይህ በጸጋ ውስጥ ከተሰጠ የዘመኑ መገለጫ ከሆኑት በጣም አስፈላጊ ነገሮች አንዱ ነው።

በመንፈስ መደገፍ የሚያስፈልግበት ሦስት ምክንያቶች

መጽሐፍ ቅዱስ የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሰው አስፈላጊነቱ በሚታይና ባልተቋረጠ ሁኔታ በውስጡ በሚኖረው መንፈስ ቅዱስ ካልታመነ ቢያንስ በሦስት ጉልህ ምክንያቶች መንፈሳዊነቱ የሚደናቀፍበት መሆኑን ይነግረናል፡- (1) “ዓለም” ወይም የሰማያዊ አመለካከት ተቃራኒ የሆነ፥ (2) “ሥጋ” ወይም በክርስቲያን ውስጥ ሆኖ የመንፈስ ቅዱስን ስፍራ ለመውሰድ “የሚመኝ” እና መንፈስ ቅዱስን የሚቃወም፤ (3)

“ሰይጣን” የእግዚአብሔርን ዕቅድና ዓላማ ሁሉ የሚቃወም። እነዚህን አንሥተን በዝርዝር የምንመለከታቸው ሲሆን፤ ቅደም ተከተላቸውን ግን እንለውጠዋለን።

አንደኛ፡ ከዓለማዊው መስፈርት ጋር ሲወዳደር ከቶ የማይቻለው ሰማያዊ የሕይወት መስፈርት

እግዚአብሔር አንድ መጽሐፍ ብቻ ሲኖረው ያም በስፍራ-ዘመናት ሁሉ የሚኖሩትን ሰዎች በሙሉ ያጠቃልላል። በእርሱ ውስጥ ከክርስቶስ መስቀል በፊት እግዚአብሔር ለእስራኤል የነበረውን ፈቃድና ዓላማ፤ ገና በሚመጣው ዘመን ለእስራኤልም ሆነ ለአሕዛብ ሁሉ ፈቃዱና ዓላማው ምን መሆኑን ፤ እንዲሁም በዚህ ስፍራ-ዘመን ላሉት ሰማያዊ ሰዎች ያለውን ፈቃድና ዓላማ እንረዳለን። የእስራኤል ልጆች ተዋጅተውና ከግብጽም ነጻ ወጥተው ነበር። ከዚያም እግዚአብሔር በምድራቸው ሊተዳደሩበት የሚገባቸውን የሕይወት መመሪያ ሰጣቸው። እነዚህ የተለዩ መመሪያዎች ለእስራኤል ብቻ እንጂ ለሌላ ሰማንም የተሰጡ አልነበሩም። መመሪያዎቹ ለእስራኤል ቢሰጡም “ለፍጥረታዊው ሰውም” የሚሰማሙ ነበሩ። የሕይወት መመሪያነታቸው ተፈላጊነትና ተፈጻሚነት ግን ከክርስቶስ ሞት በኋላ አበቃ (ዮሐ. 1፡17፤ ሮሜ 6፡14፤ 2ኛ ቆሮ. 3፡1-13፤ ገላ. 5፡18)።

በተጨማሪም እስራኤል እንደገና ተሰባስባ በምድሯ በምትመሠረትበትና ዓለምን ሁሉ በሚገዛ መሢሕዋ በምትተዳደርበት ጊዜ የምትመራበት የሕይወት መተዳደሪያም ተገልጧል። መንግሥቱ በባሕርይ ሕጋዊ ይሆናል ወይም የሕግን ባሕርይ ይላበሳል። የዚህ ሕግ መመሪያዎች በብሉይ ኪዳን ነቢያት የተነገሩና፤ ይፈጸሙ ዘንድ የተጠበቁ ናቸው። በአዲስ ኪዳን ውስጥም ተገልጠዋል።

መጽሐፍ ቅዱስ በዚህ ዘመን ለሚገኙ የሰማይ አገር ዜጎች የሚሆን የሕይወት መመሪያም ይዟል። እኒህ ዜጎች በስፍራቸውና በኃላፊነታቸው ሰማያዊ ቢሆኑም፤ በምድር “እንግዶችና መጻተኞች” እንዲሁም በጠላት አገር እንደ ምስክሮች ሊሆኑ የተጠሩ ናቸው። የሚተዳደሩባቸው መመሪያዎችም በሐዋርያት ሥራ፤ በመልእክቶችና በተወሰኑ የወንጌል ክፍሎች ይገኛሉ። እነዚህ ሰማያዊ መስፈርቶች ዳግም ላልተወለደው ዓለም አልተሰጡም። እነዚህ ያላመኑ ሰዎች፤ መንፈስ ቅዱስን አልተቀበሉምና ለክርስቲያኑ በተሰጡት መስፈርቶች ለመኖር አይችሉም። ዳግም ላልተወለደው ዓለም የክርስትናን መስፈርቶች ተግባራዊ ማድረግ ከገቱና ትክክል ያልሆነም ነው።

ሰማያዊው ዜግነት ከምድራዊው የበለጠ የመሆኑን ያህል፤ የሕይወት መስፈርቱም በባሕርይ ከእስራኤል ሕግ የላቀ ነው። የእስራኤል ሕግ ከእግዚአብሔር ባሕርይ የመነጨ ብዙ ዘላለማዊ መመሪያዎችን ይዟል። እነዚህ መመሪያዎች እንደ መመሪያነት የሚጠፉ አይደሉም። ነገር ግን የአባባላቸው ትክክለኛ ሁኔታ የእግዚአብሔር ልጆች ከሚኖሯቸው አዲስና ትክክለኛ ግንኙነቶች ጋር እንዲሰማማ ተደርገው ተለውጠዋል። ምንም እንኳን ከአሠርቱ የሙሴ ትእዛዛት ዘጠኙ በተለያዩ ሁኔታዎችና ጉልህነት በጸጋ ትእዛዛት ውስጥ እንደገና ቢታዩ፤ እማኝ ግን “ከሕግ በታች አይደለም።” “ከክርስቶስ ሕግ በታች” እንጂ “ያለ ሕግ” አይደለም። እግዚአብሔር በማንኛውም ጊዜ ለሚገኝ ሕዝብ የተናገረውን ነገር ሁሉ ማወቅ የከበረ ዋጋ ያለው ቢሆንም፤ ክርስቲያኑን ግድ ሊለው የሚገባ ጉዳይ ግን እግዚአብሔር ለእርሱ ያለው ትክክለኛ ዓላማና ዕቅድ ነው። ሰማያዊው ዜጋ ምንም እንኳን ብዙ የጋራ የሆኑ ነገሮችን ቢያገኝ፤ እግዚአብሔር ለእርሱ ያለውን ፈቃድ ሙሉ መገለጥ በሌሎች ዘመናት ለነበሩ ሰዎች ከተነገሩ የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች አያገኝም። ይህን ልዩነት መገንዘብ ከሌለ፤ የእግዚአብሔርን መጽሐፍ በግልጽ መረዳት ሊኖር አይችልም።

በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ክርስቲያን ከተፈጥሮ በላይ እንደሆነ ተደርጎ ሲነገር፤ በዚያው መጠን ከሰው ችሎታ በላይ የሆነ ሕይወት በፊቱ አለ። ይህ ትክክለኛ የሆነ ነገር ነው። ክርስቲያኖች ከዳኑባት ቅጽበት ጀምሮ የመንግሥተ ሰማይ ዜጋ ሆነዋልና በተገቢው መንገድ “ለተጠሩበት ሰማያዊ መጠራት እንደሚገባ መመላለስ” ይጠበቅባቸዋል። ይህን ሕይወት ላለመኖራቸው ተገቢ ምክንያት ሊኖር አይችልም። የእግዚአብሔር ዜጎች የሆኑት በማናቸውም የአኗኗር አካሄድ አይደለም። በርሱ ኃይል ዜጎች እስከተደረጉ ድረስ፤ እግዚአብሔር በሰጣቸው ስፍራ እንደሚገባ መኖር አለባቸው።

የሚከተሉት ምንባቦች የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሰው በጸጋ ዘመን የኑሮው መመሪያ ከሰው ችሎታ በላይ የሆነ ባሕርይ እንዳሉት ያሳያሉ፡-

“እርስ በርሳችሁ ትዋደዱ ዘንድ እንደወደድኋችሁ፤ እናንተ ደግሞ እርስ በርሳችሁ ትዋደዱ ዘንድ አዲስ ትእዛዝ እሰጣችኋለሁ።” (ዮሐ. 13:34)። “እኔ እንደወደድኋችሁ እርስ በርሳችሁ ትዋደዱ ዘንድ ትእዛዜ ይህች ናት” (ዮሐ. 15:12)። ሕጉ ሌላውን ሰው “እንደራሳችን እንድንወድ” ይጠይቃል። ክርስቶስ ጳጋዊወደደን መውደድ እጅግ ታላቅና በሰው የማይቻል ነው።

“ቅዱሱን የእግዚአብሔርን መንፈስ አታሳዝኑ” (ኤፌ. 4:30)።

“ለክርስቶስም ለመታዘዝ አእምሮን ሁሉ እንማርካለን” (2ኛ ቆሮ. 10:5)።

“ሁልጊዜ ስለ ሁሉ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ስም አምላካችንና አባታችንን ስለ ሁሉ አመስግኑ” (ኤፌ. 5:20)።

“ከጨለማ ወደሚደነቅ ብርሃኑ የጠራችሁን የእርሱን በጎነት እንድትናገሩ” (1ኛ ጴጥ. 2:9)።

“ሁልጊዜ ደስ ይበላችሁ፤ ሳታቋርጡ ጸልዩ” (1ኛ ተሰ. 5:16-17)።

“እንግዲህ በጌታ እስር የሆንሁ እኔ በተጠራችሁበት መጠራታችሁ እንደሚገባ ትመላለሱ ዘንድ እለምናችኋለሁ። በትህትና ሁሉና በትዕግሥትም እርስ በርሳችሁ በፍቅር ታገሡ፤ በሰላም ማሰሪያ የመንፈስን አንድነት ለመጠበቅ ትጉ” (ኤፌ. 4:1-3)።

ምንም እንኳ እነዚህ ምንባቦች የሰው ጉልበት የማይችላቸው ጥያቄዎች ቢያቀርቡ፣ እግዚአብሔር በእያንዳንዱ አማኝ ዕለታዊ ሕይወት ውስጥ ተገልጠው ሊያይ ይጠባበቃል። ይህን የመስለ የሕይወት ብቃት ፍጹም ሊኖረን እንደማይችል ከኛ ይልቅ እርሱ ያውቀዋል። ይህን ከኛ መጠበቁ ያለ አግባብ አይደለም፤ ምክንያቱም እርሱ የሚጠይቀውን ሁሉ ሊሰጠን ዝግጁ ነው። ይህ ነው መንፈስ ቅዱስ በአማኝ ውስጥ የሚኖርበት ዋና ዓላማ። በራሳችን እነዚህን መስፈርቶች ልንሞክራቸው እንኳ አልተጠየቅንም። በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት የተሰጠን ኃይል እግዚአብሔር ከኛ ለሚጠብቀው ነገር ሁሉ በቂ ለመሆኑ በመልእክቶች ውስጥ እጅግ ብዙ ማረጋገጫዎች እናገኛለን። “ስለ በጎ ፈቃዱ መፈለግንም ማድረግንም በእናንተ የሚሠራ [ኃይልን የሚሰጥ] እግዚአብሔር ነውና” (ፊልጵ. 2:13)።

ይህ በዚህ የጸጋ ዘመን የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሰው እንዲኖረው የተጠየቀ አዲሱ የሕይወት መመሪያ፣ ከሰው አንጻር ሲታይ የማይቻል ነው። በመሆኑም መመሪያውን ተግባራዊ ለማድረግና የእግዚአብሔርን ሙሉ ፈቃድ ለመፈጸም፣ በመንፈስ ቅዱስ መደገፍ የግድ ነው። ክርስቲያን መንፈሳዊ ለመሆን በመንፈስ ቅዱስ እርዳታ መመላለስ አለበት (ገላ. 5:16)።

ሁለተኛ፡ ክርስቲያን የሚጋፈጠው የዓለም ገዥ ከሆነ ጠላት ጋር ነው

መጽሐፍ ቅዱስ ሰይጣንን የእግዚአብሔር ቅዱሳን ጠላት አድርጎ ያቀርባል። ይህ ነገር በዚህ ዘመን በሚኖሩ ቅዱሳን ዘንድ በተለይ የሚታይ እውነት ነው። በሰይጣንና ባልዳኑ ሰዎች መካከል ጠብ የለም። ምክንያቱም የሚኖሩት የእርሱ በሆነው ሥርዓተ-ዓለም ውስጥ በመሆኑ ነው። ሰዎቹ ገና ከጨለማው ሥልጣን ያልዳኑና ወደ እግዚአብሔር ልጅ መንግሥት ያልገቡ ናቸው። እግዚአብሔር ለዳኑት ኃይልና ጉልበታቸው እንደሆነ ሁሉ (ፊልጵ. 2፡13)፤ ሰይጣንም ባልዳኑ ሰዎች እንዲሁ ነው (ኤፌ. 2፡2)። ማንኛውም ሰው በሰይጣን ወይም በእግዚአብሔር ኃይል ሥር ነው። ይህ ማለት ክርስቲያኖች በሰይጣን ተጽእኖ ሥር አይሆኑም ወይም ያልዳኑ በእግዚአብሔር መንፈስ ተጽእኖ ሥር አይሆኑም ማለት አይደለም፤ ስፍራቸው በአንዱ ወይም በሌላው ግዛት ነው ለማለት ነው እንጂ። በዓለም እንደሚገመተው የሰይጣን ግዛት የተሞላው ክፉ በሆኑ ነገሮች ብቻ አይደለም።

የሰይጣን ዓላማ “በልዑሉ ለመመስል” ነበር (ኢሳ. 14፡14)፤ ደግሞም እርሱ እንደ “ብርሃን መልአክ”፤ አገልጋዮቹ ደግሞ እንደ ጽድቅ አገልጋዮች መስለው ይቀርባሉ (2ኛ ቆሮ. 11፡13-15)። አገልጋዮቹ የጽድቅ አገልጋዮች በመምስል፤ ያለ ሰው ምግባርና በጸጋ ብቻ የሚገኘውን ደኅንነት በመተው በሰው ሥራ የሚገኝ የጥገና ወንጌልና ደኅንነት ይሰብካሉ። ስለዚህ ዓለም ካሏት ግብረገባዊ መስፈርቶችና ባህል ሁሉ ጋር፤ ከሰይጣን ኃይልና ጠንካራ ቁጥጥር ነጻ አይደለችም። እርሱ በክርስቶስ የተደረገው ቤዛነት የሌለበትን የሃይማኖት መልኮችና ሰብአዊ ጥረቶችን ያራምዳል፤ በግልጥ እንደሚታየው ዓለምም ይህን ነገር ለማድረግ በኃይል ተሞልታለች። እርሱ ያልዳኑትን ሰዎች አላውሯቸዋል። ያም አንድ ነገር ብቻ ማለት፤ የወንጌሉ ብርሃን እንዳይበራላቸው በማድረግ ነው (2ኛ ቆሮ. 4፡3-4)።

የሰይጣን ጠላትነት በእግዚአብሔር ላይ እንጂ በሰብአዊ ፍጡራን ላይ አይደለም። “የመለኮቱ ባሕርይ ተካፋዮች” ስንሆን ብቻ ነው አዲስና ኃይለኛ ጠላት የሚኖረን። የሚንበላበሉ ፍላጎቶቹ ውርወራ የሚነጣጠረው በውስጣችን በሚኖረው እግዚአብሔር ላይ ነው። ውጊያው እውን የሆነ፤ ጠላቱም ከሰብአዊ አቅም በላይ የሆነ ነው። “በቀረውስ በጌታና በኃይሉ ችሉት የበረታችሁ ሁኑ” የዲያብሎስን ሽንገላ [ስልቶች] ትቃወሙ ዘንድ እንዲቻላችሁ የእግዚአብሔርን ዕቃ ጦር ሁሉ ልቡ። መጋደላችን ከደምና ከሥጋ ጋር አይደለምና፤ ከአለቆችና ከሥልጣናት ጋር፤ ከዚህም ከጨለማ

ዓለም ገዥዎች ጋር፤ በሰማያዊ ስፍራ ካለ ከክፋት መንፈሳውያን ሠራዊት ጋር ነው እንጂ” (ኤፌ. 6: 10-12)።

የጨለማ ዓለም ገዥዎች እና የክፋት መንፈሳውያን ሠራዊት የተሰኙትና ሳያቋርጡ የሚዋጉን ኃይላት፤ በሰብአዊ ስልት እና ጥንካሬ የሚሸነፉ አይደሉም። መጽሐፍ ቅዱስ ሰይጣንን በሰብአዊ ፈቃዳችንና ውሳኔ ስለተቃወምነው ብቻ ይሸሻል የሚል የየዋህነት አሳብ አይሰነዝርም። “ዲያብሎስን መቃወም” አለብን፤ ይህ መሆን ያለበት ግን በእምነት በመጽናትና ራሳችንንም ለእግዚአብሔር በመስጠት ነው (ያዕ. 4: 7፤ 1ኛ ጴጥ. 5: 9)። ሰይጣን ከሌሎች ፍጡራን ሁሉ የበላይ ሆኖ በመፈጠሩ ከእነዚህ በአንዱም አይሸነፍም። እንደተነገረን፤ የመላእክት አለቃ ሚካኤል እንኳ “ከሰይጣን ጋር በተከራከረ ጊዜ ጌታ ይገሥጽህ አለው እንጂ በራሱ ላይ የፍርድን ቃል አላመጣም” (ይሁዳ 9)። የመላእክት አለቃ ሚካኤል ከሰይጣን ጋር አይታገልም። በሥራ ሳይሆን በእምነት መመሪያ የሚሠራ ሌላ ኃይል ላይ መደገፍ አለበት። እንዲህ ከሆነ እንግዲህ ክርስቲያንም ከውስንነቱ የተነሣ ከዚህ ኃይልኛ ጠላት ጋር ሲዋጋ የእግዚአብሔርን ኃይል መጠየቅ አለበት። ይህንንም እንዲያደርግ ታዟል፤ “በሁሉም ላይ ጨምራችሁ የሚንበላበሉትን የክፉውን ፍላጻዎች ሁሉ ልታጠፉ የምትችሉበትን የእምነትን ጋሻ አንሡ” (ኤፌ. 6: 16)።

አማኝ ከሰይጣን ጋር የሚያደርገው ውጊያ ጠላቱ በሚያደርግበት መጠን የተፋፋመና የማያቋርጥ ነው። እኛነታችን ብቻውን በእርሱ ፊት እንደ ምናምን ነው። ነገር ግን እግዚአብሔር ደካማነታችንን በማወቅ በውስጣችን በሚኖረው በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት ፍጹም የሆነ ድልን አዘጋጅቶልናል፤ “በዓለም ካለው ይልቅ በእናንተ ያለው ታላቅ ነውና” (1ኛ ዮሐ. 4: 4)። አንድ ክርስቲያን መንፈሳዊ ለመሆን ቢፈልግ ከዚህ አዲስ ጠላቱ የተነሣ “በመንፈስ መመላለስ” (ገላ. 5: 16) አለበት።

ሦስተኛ፤ አዳማዊው ባሕርይ

ግድየለሽ ክርስቲያኖች የመንፈስ ቅዱስን አካልነትና ሥራውን ወይም የእውነተኛ መንፈሳዊነት መለያዎችን ለማወቅ ጥረት አያደርጉም። እነዚህ መለያዎችና ሁኔታዎች እግዚአብሔርን የሚያስደስት ሕይወትን በእውነት በሚመኙ ሰዎች ዘንድ ተወዳጆች ናቸው። ጥልቅ በሆኑ መንፈሳዊ እውነታዎች አካባቢ ሰይጣን ወጥመዶችና የስሕተት ትምህርቶች እንዳሉት እናያለን። ከእነዚህ የስሕተት ትምህርቶች አብዛኞቹ መጽሐፍ ቅዱስ ስለ ኃጢአት የሚያስተምረውን፤ በተለይም ከአማኝ ጋር የተቆራኙ ኃጢአቶችን በተሳሳተ መንገድ በመረዳት ላይ የተመሠረቱ ናቸው።

መጽሐፍ ቅዱስ “የእግዚአብሔር ሰው ፍጹምና [በሙላት ያደገ] ለበጎ ሥራ ሁሉ የተዘጋጀ ይሆን ዘንድ... ለትምህርትና ለተግባሩ ልብንም ለማቅናት በጽድቅም ላለው ምክር” የተጻፈ ነው (2ኛ ጢሞ. 3: 16-17)። የእውነትን ቃል የምንመረምር እና በቅንነት የምንናገር እንድንሆን በዚሁም መልእክት ውስጥ ተበረታችሁ (2ኛ ጢሞ. 2: 15)። የመጽሐፍ ቅዱስን ጥቅም ለመናገር ከላይ ከተጠቀሱት አራት ቃላት መካከል ሁለቱ “ተግባሩ” እና “ልብን ማቅናት” መሆናቸው መስተዋል አለበት። እንዲህም ሆኖ በተለይ በስሕተት ትምህርት ውስጥ ከሚገኙት መካከል የመማር መንፈስ ያላቸው ጥቂቶች ናቸው። ከሰይጣናዊ ስሕተቶች መለያዎች አንዱ በስሕተቱ ውስጥ የሚገኙት ሰዎች የቆሙበትን ቦታ በታማኝነት እንደገና ለመመርመር ፈጽሞ ፈቃደኞች ያለመሆናቸው ይመስላል። የሚያነቡት የራሳቸውን አሳሳች ሥነ-ጽሑፍ ብቻ ሲሆን፤ ከስሕተት የሚያርሟቸውን ማናቸውንም ትምህርት ከእግዚአብሔር ቃል ላለመስማት በጣም ይጠነቀቃሉ። ይህ ችግር በጣም የሚባባሰው ከስሕተት ኃጢአት ነጻ መውጣት ወይም ቅድስናን ማግኘት የሚቻለው በጥረት ነው ወደሚለው አሳብ ስሕተታቸው ሲመራቸው ነው። ለነዚህ ሰዎች “ተግባሩ” እና “ልብን ማቅናት” ማለት ከእምነት እንዲያፈገፍጉ አሳብ እንደመሰንዘር ይቆጠራል፤ ቀናተኛ የሆነ የእምነቱ ተከታይም ይህን መንገድ አይመርጥም። ትምህርታቸው ሰብአዊ በሆነ ጽኑ ፍላጎት ላይ የተመሠረተ በመሆኑ ስሕተት አለው። እነዚህን የሰው ግምታዊ ትምህርቶች ለመጠበቅ ሲባልም የእግዚአብሔር ቃል ተጣምሞ ይቀርባል። ክርስቲያኑ በክርስቶስ ካለው *ብፍራ* እና *ከሰላታዊ ሕይወቱ ገጣሚ* መካከል ያለው ጉልህ ልዩነት ከተስተዋለ፤ ከነዚህ ስሕተቶች አብዛኞቹ ሊገለጡና ሊታረሙ ይችላሉ። እግዚአብሔር በክርስቶስ በኩል ለእኛ ያደረገው ማናቸውም ነገር ፍጹምና ሙሉ ነው። ነገር ግን ይህ ፍጹምነት ፍጹም ካልሆነው ዕለታዊ ኑሯችን ጋር መምታታት የለበትም።

በአማኝ ውስጥ የሚገኝ ኃጢአትን በተመለከተ ከሚሰነዘር ጥያቄ ጋር በጣም የተቀራረቡና በብዙዎች ዘንድ ትክክለኛ መረዳትን የማያገኙ አምስት የመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርቶች አሉ። ትምህርቶቹ ከተጣመሙ፤ ጠላት ጠንካራ አማኞችን እንኳ ሳይቀር ወደ አሳሳች አመለካከትና ጎጂ ስሕተት ለመምራት ሊጠቀምባቸው ይችላል። እነዚህ ትምህርቶች፦

1. አዳማዊው ባሕርይ በአማኝ ውስጥ ሳይቋርጥ የመኖሩ እውነታ፤ ይህ አሁን እየተመለከትን ያለነው ጭብጥ ነው፤
2. በክርስቲያኑ መንፈሳዊ ሕይወት ውስጥ ለሚታየው የኃጢአት ውጤት መለኮታዊው መፍትሔ፤ ይህንን ቀደም ብለን ተመልክተነዋል፤
3. መጽሐፍ ቅዱስ ስለ ፍጹምነት የሚያስተምረው ትምህርት፤
4. መጽሐፍ ቅዱስ ስለ ቅድስና

የሚያስተምረው ትምህርት፤ 5. መጽሐፍ ቅዱስ አማኝ ከክርስቶስ ጋር ስለመሞቱ የሚያስተምረው ትምህርት ናቸው። ስለ አሁኑ ጭብጣችን ግልጥ የሆነ መረዳት ይኖረን ዘንድ፤ መጀመሪያ መጽሐፍ ቅዱስ ስለ ፍጹምነትና ስለ ቅድስና የሚያስተምራቸው ትምህርቶች በአጭሩ መታየት አለባቸው። መጽሐፍ ቅዱስ፤ አማኝ ከክርስቶስ ጋር ስለመሞቱ የሚያስተምረውን ትምህርት፤ በተለይ ይህንኑ ከሚመለከተው ነጥብ ላይ ስንደርስ እንነጋገርበታለን።

የፍጹምነት ትምህርት

በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ፍጹምነት ከሰባት አኳያ ቀርቧል፤ እነዚህም፡-

(1) ሰዎችን በተመለከተ ቃሉ ብሉይ ኪዳን ውስጥ ጥቅም ላይ የዋለበት ሁኔታ።

ይህ ቃል በብሉይ ኪዳን “እውነተኛ” ወይም “ቅን” የሚል ትርጉም አለው። ኖሳ “ፍጹም” ነበር (ዘፍጥ. 6:9)፤ ኢዮብ “ፍጹም” ነበር (ኢዮብ 1:1፤ 8)፤ ከአሕዛብ ኃጢአት በመራቅ እስራኤል “ፍጹም” መሆን በቻሉ ነበር (ዘዳ. 18:13)፤ የ“ፍጹም” ሰው ፍጻሜ ሰላም ነው (መዝ. 37: 37)፤ እንዲሁም የብሉይ ኪዳን ዘመን ቅዱሳን፤ በመንግሥተ ሰማያት ፍጹማን እንደሆኑ የጻድቃን መንፈሶች ሆነው ይታያሉ (ዕብ. 12:23)። እነዚህ ሰዎች ኃጢአት የለሾች እንደሆኑ መጽሐፍ ቅዱስ አያስተምርም።

(2) በክርስቶስ ከመሆን የተነሣ የሚገኝ ስፍራዊ ፍጹምነት።

“አንድ ጊዜ በማቅረብ የሚቀደሱትን ለዘላለም ፍጹማን አድርጓቸዋልና” (ዕብ. 10:14)። ይህ በግልጽ እንደሚታየው ስለ እኛ የሆነው የክርስቶስ ሥራ ፍጹምነት ነውና ከዕለታዊው የክርስቶስ ሕይወት ጋር መዛመድ የለበትም።

(3) መንፈሳዊ ብስለትና መረዳት።

“በበለሉት መካከል ግን ጥበብን እንናገራለን።” (ሙሉ እድገት ባደጉ እንደማለት ነው፡- 1ኛ ቆሮ. 2:6ን ከ14:20 ጋር ያወዳድሩ፤ በተጨማሪም 2ኛ ቆሮ. 13:11፤ ፊልጵ. 3:15፤ 2ኛ ጢሞ. 3:17ን ይመልከቱ።)

(4) የሚያድግ ፍጹምነት።

“እስከዚህ የማታስተውሉ ናችሁን? በመንፈስ ጀምራችሁ አሁን በሥጋ ትፈጽማላችሁን?” (ገላ. 3:3)። (በመንፈስ ጀምራችሁ አሁን በሥጋ ኃይል ፍጹማን ትሆናላችሁን? የሚል አሳብ ያዘለ ነው።)

(5) በአንድ በተለየ ነገር የሚገኝ ፍጹምነት።

(ሀ) በእግዚአብሔር ፈቃድ፡ “በእግዚአብሔር ፈቃድ ሁሉ ተረድታችሁና ፍጹማን ሆናችሁ እንድትቆሙ” (ቂላ. 4:12)።

(ለ) ከእግዚአብሔር መልካምነት አንዱን በመምሰል፡ “የሰማዩ አባታችሁ ፍጹም እንደሆነ፤ እናንተም ፍጹማን ሁኑ” (ማቴ. 5:48)። ዓውደ ምንባቡ አብ ለጠላቶቹ ያለውን ፍቅር ያሳያል። ይህ የአብ በጎነት በኛም ውስጥ እንዲታይ ነው ትእዛዙ።

(ሐ) በአገልግሎት፡ “በመልካም ሥራ ሁሉ ፍጹማን ያድርጋችሁ” (ዕብ. 13:21)።

(መ) በትዕግሥት፡ “ትዕግሥትም ምንም የሚጎድላችሁ ሳይኖር ፍጹማንና [የበሰሉ] ምሉዓን ትሆኑ ዘንድ ሥራውን ይፈጽሙ” (ያዕ. 1:4)።

(6) እያንዳንዱ አማኝ በመንግሥተ ሰማያት የሚኖረው የመጨረሻ ፍጹምነት።

“እኛም በክርስቶስ ፍጹም የሚሆን ሰውን ሁሉ እናቀርብ ዘንድ ሰውን ሁሉ እየገሠጽን፤ ሰውንም ሁሉ በጥበብ ሁሉ እያስተማርን የምንሰብከው እርሱ ነው” (ቂላስይስ 1:28ን ከቂላስይስ 1:22፤ ፊልሱ. 3:12፤ 1ኛ ጴጥ. 5:10፤ 1ኛ ተሰ. 3:13 ጋር ያስተያዩ)።

(7) አማኞች ሁሉ እንደ አንድ አካል ሆነው በመንግሥተ ሰማያት የሚኖራቸው የመጨረሻ ፍጹምነት።

“ሁላችን የእግዚአብሔርን ልጅ በማመንና በማወቅ ወደሚገኝ አንድነት፤ ሙሉ ሰውም ወደመሆን፤ የክርስቶስም ሙሉቱ ወደሚሆን ወደ ሙሉቱ ልክ እስክንደርስ ድረስ” (ኤፌ. 4:13፤ እንዲሁም፤ ኤፌ. 5:27፤ ዮሐ. 17:23፤ ይሁዳ 24፤ ራእይ 14:5ን ይመልከቱ)።

በአዲስ ኪዳን የምናገኘውና “ፍጹምነት” የሚለው ቃል ከሁለቱ የግሪክ ቃላት የአንዱ፤ ማለትም “የበሰለ” እና “የተመቻቸ” የሚሉት ትርጓሜ ነው። በግልጽ እንደሚታየውም የሁለቱም ቃላት ስርወ-ቃላዊ

ጥናት አንዳቸውም ያለ ኃጢአት መሆኑን እንደማያመለክቱ ያሳያል። ይህን ትምህርት በሚመሠርቱ ሰዎች ዘንድ የዚህ “ፍጹም” የሚለው ቃል አሳሳች አጠቃቀም በጥንቃቄ መጤን አለበት። ምክንያቱም ቃሉ ያዘለው ትርጉም ከግሪክኛው ቃል አሳብ ጋር ሙሉ ለሙሉ የሚጣጣም ስላልሆነ ነው። ቅዱሳት መጻሕፍት “ለተግሣጽ” እና “ልብንም ለማቅናት” የተሰጡን መሆናቸውን ከዚህ ነጥብ ልናውቅ እንችላለን። የእግዚአብሔር ልጅ ለሆነ ሰው ሁሉ በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት ነጻነት አለው፤ ነገር ግን ይህ “ፍጹም” የሚለው ቃል ከማናቸውም ኃጢአትን ለማድረግ ያለመቻል ጋር መምታታት የለበትም።

የቅድስና ትምህርት

ይህ ትምህርት መጽሐፍ ቅዱሳዊ ከሆነውና “መቀደስ” ከሚለው ቃል ይበልጥ መጋነን የለበትም። የዚህን ቃል ሙሉ አገላለጥና ትርጉም ለማግኘት በብሉይና በአዲስ ኪዳን የሚገኙትን ምንባቦች በሙሉ ማካተት ያስፈልጋል። “የተቀደሰ” እና “ቅዱስ” የሚሉት ቃላት ያሉባቸውን ምንባቦች በሙሉ መጨመሩም ተገቢ ነው። ምክንያቱም የእነዚህ ሦስት ቃላት የዕብራይስጥም ሆነ የግሪክኛ መሠረቶቻቸው ተመሳሳይ ናቸው።

“መቀደስ”፣ “የተቀደሰ” እና “ቅዱስ” የተሰኙት ቃላት መሠረታዊ ትርጉም፣ አንድ ሰው ወይም አንድ ነገር በተለምዶ እግዚአብሔርን በተመለከተ መንገድ “መለየቱን” ወይም “ተለይቶ መመደቡን” የሚያሳይ ነው።

ምንም እንኳ እነዚህ ቃላትና የሚያስተላልፏቸው እውነቶች በመላው መጽሐፍ ቅዱስ ቢገኙ፣ ይህኛው ውይይት የሚመለከተው የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሰው በጸጋ ሥር በሚሆንበት ጊዜ የሚገናዘበውን የትምህርት ክፍል ብቻ ነው። እዚህ ላይ አማኞች የሦስት ድርብ ቅድስና ተቀባዮች መሆናቸውን እናገኛለን። እነዚህም፦

አንደኛ፣ ስፍራዊ ቅድስና

“ከእግዚአብሔር ዘንድ... ቅድስናም... በተደረገልን በክርስቶስ ኢየሱስ የሆናችሁ ከእርሱ ነው” (1ኛ ቆሮ. 1፡30)። “በዚህም ፈቃድ የኢየሱስ ክርስቶስን ሥጋ አንድ ጊዜ ፈጽሞ በማቅረብ ተቀድስናል” (ዕብ. 10፡10)። ሐዋርያውም አማኞችን ሁሉ “ቅዱሳን” በማለት ይጠራቸዋል። በቅዱሳት መጻሕፍት ውስጥም “ቅዱሳን ነቢያት”፣ “ቅዱሳን ወንድሞች”፣ “ቅዱሳን ካህናት”፣ “ቅዱሳን ሴቶች” የሚሉ ቃላት

ተጠቅሰዋል። እነዚህ ሰዎች እንዲህ የሆኑት በክርስቶስ ካላቸው ስፍራ የተነሣ ነው። የቆሮንቶስን ምዕመናን እንኳ “ቅዱሳን” ብሎ በመጥራትና አስቀድሞ የተቀደሱ እንደሆኑ በመጥቀስ ጽፎላቸዋል (1ኛ ቆሮ. 1፡2፤ 6፡11)፤ ይሁን እንጂ ደብዳቤው የተጻፈው እነዚህን ክርስቲያኖች ከክፉ ኃጢአት ለማረም ነው (1ኛ ቆሮ. 5፡1-2፤ 6፡1 እና 7-8)። ሰዎቹ በክርስቶስ “ቅዱሳን” እና “የተቀደሱ” ይሁኑ እንጂ በዕለታዊ ሕይወታቸው ግን ከዚህ የራቁ ናቸው።

ሁለተኛ፡ ልምምዳዊ ቅድስና

ይህ ለአማኙ የተደረገ የእግዚአብሔር ሥራ፣ በአንዳንድ ሁኔታዎች ሳዳጊ ነው። በዚህም “ለአንዴና ለመጨረሻ” ከሚሆነው ስፍራዊ ቅድስና ፈጽሞ ይለያል። ይህ ነገር በእግዚአብሔር ኃይል፣ በመንፈስ ቅዱስና በቃሉ አማካይነት ይከናወናል። “በቃልህ ቀድሳቸው፣ ቃልህ እውነት ነው” (ዮሐ. 17፡17፤ ደግሞም 2ኛ ቆሮ. 3፡18፤ ኤፌ. 5፡25-26፤ 1ኛ ተሰ. 5፡23፤ 2ኛ ጴጥ. 3፡18ን ይመልከቱ)።

ልምምዳዊ ቅድስና በተለያዩ ግንኙነቶች መሠረት ነው፡-

(1) አማኝ ራሱን ለእግዚአብሔር በመስጠቱ

ሰውነቱን ሕያው መሥዋዕት አድርጎ በማቅረቡ፣ ለእግዚአብሔር ተለይቷል፤ ልምምዳዊ በሆነ መንገድም ተቀድሷል። ይህ ፍጹም መሰጠት ሆኖ ምንም ተጨማሪ ነገር የማያሻው ሊሆን፣ ወይም ከፊል ሆኖ ተጨማሪ እድገት የሚያስፈልገው ሊሆን ይችላል። ከሁለቱ ማናቸውንም ቢሆን ልምምዳዊ ቅድስና ነው።

(2) ኃጢአትን በተመለከተ

የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሰው ለእውነተኛ መንፈሳዊነት ከሚያስፈልጉት ሁኔታዎች ጋር በጣም ከመስማማቱ የተነሣ፣ ከኃጢአት ኃይል ነጻ መውጣትንና ድል አድራጊነትን፣ ወይም ከኃጢአት ኃይል ከፊል ነጻነትን ሊለማመድ ይችላል። ከሁለቱ በማናቸውም መንገድ ቢሆን ይህ ሰው ልምምዳዊ በሆነ መንገድ ተቀድሷል።

(3) ክርስቲያናዊ እድገትን በተመለከተ

ይህኛው ልምምዳዊ ቅድስና በማናቸውም ረገድ አዳጊ ነው። ይህ ሙሉ ካልሆነ መሰጠት ወይም ጎዶሎ ከሆነ የኃጢአት ድል ጋር በምንም አኳኋን መምታታት የለበትም። ትርጉሙ የእውነት እውቀት፣ ራስን

መስጠት እና ልምምድ በተፈጥሯቸው የሚያድጉ ናቸው የሚል ነው። አማኞች፣ ክርስቲያኖች እንደመሆናቸው መጠን አሁን ከሚኖራቸው እድገት የተነሣ ለእግዚአብሔር የተለዩ ናቸው። ይህ እድገት በየዕለቱ መጨመር አለበት። በዚህ መሠረት እንግዲህ ክርስቲያን እያደገ ለሚሄድ ልምምዳዊ ቅድስና የተሰጠ ነው።

ሦስተኛ፡ የመጨረሻ ቅድስና

ልምምዳዊ ቅድስና እንኳ ፍጹም የሚሆነው አማኞች ጌታ ፊት በክብር በሚቀርቡበት ጊዜ ይሆናል። “ዳሩ ግን ቢገለጥ እርሱን እንድንመስል እናውቃለን”፤ ደግሞም፡ “የልጁን መልክ እንመስላለን” (1ኛ ዮሐ. 3፡2፤ ሮሜ 8፡29)።

እንግዲህ ቅድስናን በተመለከተ መጽሐፍ ቅዱስ የሚያስተምረው ትምህርት፡-

1. አማኞች ሁሉ በክርስቶስ ባላቸው ስፍራ በዳኑበት ጊዜ ለአንዴና ለሁሌ ተቀድሰዋል።

2. አማኞች ሁሉ አሁን በእግዚአብሔር ቃል አማካይነት በእግዚአብሔር ኃይል በመቀደስ ላይ ናቸው፤ አማኙ ፍጹም እንደሆነ ሁሉ ይህ ቅድስናም ፍጹም ነው።

3. አማኞች ሁሉ የእግዚአብሔርን ልጅ ለመምሰል ወደፊት በክብር ይቀደሳሉ፤ ፍጹማንም ይሆናሉ። ከዚህ ሌላ ማንኛውም የእግዚአብሔር ልጅ ከነገሮች ሁሉ ፍጻሜ በፊት በዕለታዊ ሕይወቱ ሙሉ በሙሉ ይቀደሳል ብሎ መጽሐፍ ቅዱስ አያስተምርም።

የአዳማዊው ባሕርይ ትምህርት

አማኝ በሙሉ ሕሊናው በመንፈስ ቅዱስ መታመን የሚገባው ስለመሆኑ መጠቀስ ካለባቸው ምክንያቶች ሦስተኛውና የመጨረሻው፡ ቀደም ብሎ እንደተመለከተው በራሱ አቅም ሊቆጣጠረው የማይችለው አዳማዊው ባሕርይ አብሮት ያለ መሆኑ ነው። ክርስቲያን የዳነውና የተጠበቀው በጾጋ ነው፤ ይሁን እንጂ እግዚአብሔርን አክባሪ የሆነ ሕይወት ለመኖር ራሱን ማዘዝ አይችልም። ስለዚህ ከኃጢአት ኃይል ይድን ዘንድ በመለኮታዊው ኃይል መደገፍ አለበት፤ ቀደም ሲል ከኃጢአት ቅጣት ያድነው ዘንድ በእግዚአብሔር ኃይል እንደተደገፈ ማለት ነው። ወደ መጠበቅ ወይም ቅድስና የሚያስገባ ደኅንነት እግዚአብሔር በሚታመንበት ሰው ውስጥ እና ለእርሱ የሚሠራው ነው።

ዳግም ያልተወለደ ሰው በኃጢአት የወደቀ ተፈጥሮ ያለው መሆኑ አያከራክርም። የወደቀ ተፈጥሮ በክርስቲያን ሕይወት ውስጥ መኖሩን በተመለከተ አንዳንድ አስተያየቶች አሉ። የመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት ግልጽ ሆኖ ሳለ አንዳንድ ክርስቲያኖች ኃጢአት ለመሥራት የሚገፋፋ ባሕርይ የሌላቸው ይመስላቸዋል።* በዚህ ጥያቄ ላይ ከልምምድም ከመጽሐፍ ቅዱስ አንጻር ለመወያየት ይቻላል።

ከልምምድ አንጻር ሲታይ፣ በርካታና እጅግ ቅዱሳን የተባሉ የእግዚአብሔር ልጆች እንኳ ይህን የወደቀ ተፈጥሮ ሕልውናና ኃይል ተረድተውታል። ይህ ሐቅ ለእውነተኛ ክርስቲያን እንግዳ ነገር አይደለም። ያለመብሰል ምልክትም አይደለም፤ እንዲያውም የእውነተኛ ሰብእኖና የራስን ልብ አጥርቶ የማየት ምልክት ነው። መንፈስ ቅዱስን በኃጢአት ምክንያት በየጊዜው ማሳዘን ከእግዚአብሔር ጋር ሕብረት ማጣትን አያመለክትም። የኃጢአትን ሕልውናና ኃይል *ከተገነዘበ ሰው በቀር* ኃጢአትን ሊጠላ የሚችል ማን ነው? ደግሞስ ምንም ዋስትና በሌለው ሁኔታ በኃጢአት የመውደቅ ዝንባሌው ከላይ የተወሰደ ከመሰለውና፣ በኃጢአት ምክንያት መንፈሳዊ ሕይወቱ ከደፈረሰበት ሰው በቀር በአደጋ ላይ ያለ ማን ነው? ሰው ኃጢአት የማድረግ ዝንባሌ አይኖረውም የሚለው ክርክር የልብን ግፊቶችና ምኞቶች በተመለከተ ራስን ጨርሶ ባለማወቅ ላይ የተመሠረተ፣ ወይም የኃጢአትን ትክክለኛ ባሕርይ ካለመረዳት የመጣ መሆን አለበት። አንድ ሰው ኃጢአት ማለት ከሚያደርጋቸው ወይም ሊያደርግ ከሚችላቸው ነገሮች የተለየ እንደሆነ አድርጎ ራሱን ካሳመነ፣ ከሚያስበው፣ ከሚሰማውና ከድርጊቱም ባሻገር ምንም ኃጢአት እንዳልፈጸመ ራሱን ሊያሳምን ይችላል። *በአጸምሮው ውስጥ* ለኃጢአት ምንነት አዲስ ቅርጽ ከሰጠው፣ ኃጢአት እንዳላደረገ ያለምንም ጥርጥር ራሱን ማሳመን ይችላል። ዛሬ በዓለም ውስጥ ይህን የሚመስሉ ብዙ ሰዎች አሉ። እውነት በሰዎች ልምምድ ላይ ከተመሠረተ ለመቆም አይችልም። በተገለጠው ቃል ላይ ነው መመሥረት ያለበት።

ኃጢአት አንዳንድ የተሳሳተ አመለካከት ያላቸው ወይም በስሕተት የተመሩ ሰዎች እንደሚሉት አይደለም። ምንነቱን እግዚአብሔር *ገልጦታል*። ኃጢአት ከጠቅላላው የእግዚአብሔር ቃል ምስክርነት እንደምናጠናው “የእግዚአብሔርን ፈቃድ መጣስ ወይም ያንን ፈቃድ ከመምሰል መጉደል ነው”። እንዲሁም “ዒላማን መሳት” ነው። የቱን ዒላማ? ዒላማው ሌላ ሳይሆን *ብላጥኖ* መስፈርት ነው። የእርሱን ፈቃድ

* በዚህ ጉዳይ ገጽ 135 ላይ የሚገኘውን ማብራሪያ ይመልከቱ።

በሙሉ፤ ደግሞም የእርሱን ፈቃድ ብቻ በንጹሕ ልቦና አከናውነናል? እግዚአብሔር ፍጹም ድልን ሰጥቶናል፤ እኛ ግን ብዙ ጊዜ ይህን ድል መጨበጥ አቅቶናል። እግዚአብሔርንና እራሳችንን በተወሰነ መጠን የማወቅ ችሎታ ቢኖረን ኖሮ፤ በእግዚአብሔር ፊት ብዙ ጊዜ ኃጢአተኞች መሆናችንን እናጤን ነበር። በየጊዜው በየትውልዱ የሚገኙ በጣም መንፈሳውያን የሆኑ አማኞች ምስክርነት፤ የእግዚአብሔርን ማንነት ለማየት በቻሉ ጊዜ ኃጢአተኝነታቸውን የተረዱ መሆናቸውን ያመለክታል። ቅን የነበረው ኢየሱስ ራሱን ናቀ። ምንም ኃጢአት ያልተጻፈበት ዳንኤል “ደም ግባቴ ወደማሽብሸብ ተለወጠብኝ” (ዳን. 10፡8) ብሏል።

የክርስቲያንን ኃጢአት የሚመለከተው መጽሐፍ ቅዱሳዊ ምስክርነት ሲታይ ሁለት ተገቢ ጥያቄዎች ሊነሡ ይችላሉ፡- (1) የእግዚአብሔር ልጅ በሆነው ሰው ውስጥ ኃጢአት የሚመነጨው ከየት ነው? እና (2) መለኮታዊው መፍትሔስ ምንድነው? በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ ለነዚህ ጥያቄዎች በርካታ መልሶች እናገኛለን።

በክርስቲያን ውስጥ ኃጢአት ከየት ነው የሚመነጨው?

ኃጢአት የወደቀው ሰብአዊ ተፈጥሮ ፍሬ ነው። መጀመሪያ ውድቀትን ካስከተለው ኃጢአት በቀር፤ ኃጢአት ሁሌም *ከውድቀት ተፈጥሮ የተነሣ* የሚመጣ ነው። ኃጢአት የምናደርገው ከአዳምና ቁጥር ስፍር ከሌላቸው ኃጢአተኛ ወላጆቻችን ከተቀበልነው የወደቀ ሰብአዊ ተፈጥሮ የተነሣ ነው። ይህ አባባል ዳግም ያልተወለደን ሰው የሚመለከት ብቻ ሳይሆን፤ ዳግም የተወለደውንም የሚመለከት እውነት ነው።

ይህ ሆኖ ሳለ አንዳንድ ሰዎች አንድ ክርስቲያን ሙሉ ለሙሉ ከኃጢአት ተፈጥሮው ነጻ ቢሆንም፤ ልክ አዳም የወደቀ ሰብአዊ ተፈጥሮ ሳይኖረው በኃጢአት እንደወደቀ፤ ኃጢአትን በተለያየ ምክንያት ሊሠራ ይችላል በማለት ያስተምራሉ። አዳም ባልወደቀ ተፈጥሮው ኃጢአት የሠራው አንዴ ብቻ ነው፤ ከዚያ ወዲህ ማንም ያን መሳይ ኃጢአት አልሠራም። ይህን ለማለት የምችለው እንደ አዳም በኃጢአት ባልወደቀ ተፈጥሮ የኖረ የአዳም ልጅ ስላልነበረ ነው [ከክርስቶስ በስተቀር]። የመጀመሪያዎቹ ወላጆቻችን በነበሩበት ሁኔታ ብንኖር ኖሮ፤ ያልወደቀ ተፈጥሮ ስለሚኖረን ኃጢአት ለመሥራት የማንችል እንሆን ነበር። እንዲህም ሆኖ ያን የመጀመሪያ ባሕርይ ይዘን ኃጢአት ብንሠራ፤ አዳም እንደገባ ተመልሰን በወደቀ የኃጢአት ተፈጥሮ ውስጥ እንገባለን። መጀመሪያ በምናደርገው ኃጢአት ወደወደቀው ሰብአዊ ባሕርያችን

እንመለሳለን። በዚህ ጉዳይ የአዳምን ልምምድ ዋጋ እንዳለው ማስረጃ ብንወስደው ኖሮ፣ ከኃጢአት ተፈጥሮው ነጻ ነው የምንለው ሰው ከወደቀ በኋላ በመንፈሳዊ ሕይወቱ የት ይገኝ ነበር?

ክርስቲያን የሚፈጽመውን ኃጢአት በተመለከተ መጽሐፍ ቅዱስ የሚሰጠውን ትምህርት በተሻለ ለመረዳት፣ ሦስት ጠቃሚ ቃላትን መተርጎም ተገቢ ነው።

“ሥጋ” (በግሪክኛ ‘ሳርክስ’)

ይህ ቃል ጠቅለል ባለ አጠቃቀሙ አካላዊውን ሰውነት የሚመለከት ነው። ግብረ ገባዊና ሥነ-ምግባራዊ ትርጉምም አለው። ለሁለተኛው ትርጉሙ ነው ትኩረት የምንሰጠው። “ሥጋ” የሚለው ቃል መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ግብረ ገባዊውን ትርጉም ይዞ ጥቅም ላይ ሲውል፣ ከአካላዊው ሰውነት የበለጠ ሌላ ነገር መጥቀስ ነው። ይህ ቃል ያልዳነውን ሰው ሁለንተና፣ ማለትም መንፈሱን ነፍሱንና ሥጋውን ያጠቃልላል። አካልን፣ ሰብአዊውን መንፈስ እና አካልን ሕያው የምታደርገውን ነፍስም ያጠቃልላል። አካላዊ ሰውነት ቢሞት ወይም በሕይወት ቢኖር ያው “ሥጋ” ነው። የቃሉ አጠቃቀም ፍሬ ነገር ግን፣ በሕይወት መኖርን፣ በሕይወት የሚያኖረውንና ራሱን በአካላዊ ሰውነት እንዲገልጥ የሚያደርገውን ነገር ያጠቃልላል።

የሕይወት ጉጉቶችና ፍላጎቶች “የሥጋ ምኞቶች” ተብለው ተጠርተዋል። “ነገር ግን እላለሁ፤ በመንፈስ ተመላለሱ፤ የሥጋንም ምኞት ከቶ አትፈጽሙ” (ገላ. 5:16፤ ደግሞም ኤፌ. 2:3፤ 2ኛ ጴጥ. 2:18፤ 1ኛ ዮሐ. 2:16፤ ሮሜ 13:14ን ይመልከቱ)። መጽሐፍ ቅዱስ “መመኘት” የሚለውን ቃል የተጠቀመው ለመጥፎ ፍላጎቶች ብቻ ያለመሆኑን በዚሁ ምንባብ መንፈስ ቅዱስ “በሥጋ ላይ ይመኛል” በሚለው አገባብ ውስጥ ከሚገኘው ቀጣይ ጥቅስ ለመረዳት እንችላለን (ያዕ. 4:5ን ይመልከቱ)።

የዚህን ቃል ትርጉም ስፋት በተመለከተ ቅዱሳት መጻሕፍት በጣም ግልጽ ናቸው። “ሥጋዊ ጥበብ” (2ኛ ቆሮ. 1:12)፣ “ሥጋ በሆነ በልብ ጽላት” (2ኛ ቆሮ. 3:3)፣ “ሥጋዊ አእምሮ” (ቂላ. 2:18ን ከሮሜ 8:6 ጋር ያመሳክሩ) የሚሉ አገላለጦች ተጠቅሰዋል። ሐዋርያው አካሉ ወይም ተፈጥሮው “ሥጋዊ” መሆኑን አይገልጽም፤ የሚናገረው “እኔ የሥጋ ነኝ” (ሮሜ 7:14) እና “ጸሐይ ማለት በሥጋዬ በጎ ነገር እንዳይኖር አውቃለሁ” (ሮሜ 7:18) በማለት ነው። ሥጋ ማለት ጸጅነት ሲሆን፣

በእግዚአብሔር ልጅነት ዳግም ያልተወለደ እኔነት ደግሞ ተስፋ የሌለው፤ ክፉ እና የተፈረደበት ነው። ይሁን እንጂ በእግዚአብሔር ጸጋና ኃይል ዳግም ወደመፈጠርና ዘላለማዊ ወደሆነው መለወጥ ሊሸጋገር ይችላል።

በምንድንበት ጊዜ “ተፈጥሯዊው ሰው” ወደሆነው እኛነታችን አዲስ መለኮታዊ ባሕርይ ይገባል። ደኅንነት “ከልብ መለወጥ” የሚልቅ የሕይወት ለውጥ ነው። አሁን ባለንበት አካል እስከኖርን ድረስ ከአሮጌው ባሕርያችን ጎን የሚኖር፤ ሙሉ በሙሉ አዲስ የሆነ ዳግም መወለድና መፈጠር ነው። የሁለት ተቃራኒ ባሕርያት (ሁለት አካላት አይደሉም) በአንድ ሰው ውስጥ መኖር ግጭትን ይፈጥራል። “ሥጋ በመንፈስ ላይ መንፈስም በሥጋ ላይ ይመኛልና፤ እነዚህም እርስ በርሳቸው ይቀዋወማሉ” (ገላ. 5:17)። በአሁኑ አካላችን እስከኖርን ድረስ ሥጋችን እንደፈለገው ከመሆን የሚያግደው መለኮታዊ ኃይል የማያስፈልግ መሆኑን የሚጠቁም ነገር የለም። ነገር ግን አማኝ ያልተቋረጠ “በመንፈስ መመላለስን” ሊለማመድ፤ “የሥጋንም ምቹት” እንዳይፈጽም የሚያስረዳ ግልጥ የመጽሐፍ ቅዱስ ምስክርነት ይገኛል። ይህን ሁሉ ለመፈጸም ይቻል ዘንድ “ሥጋ” የሚወገድ ስለመሆኑ የተሰጠ ተስፋ የለም። ሰብአዊው መንፈስ፤ ነፍስ እና አካል ይኖራሉ፤ “በሥጋ” ላይ ድል የሚገኘው፤ በሚኖረው በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ነው።

“አሮጌው ሰው” (በግሪክኛ ‘ፓላዮስ አንትሮፖስ’)

ይህ ቃል አዲስ ኪዳን ውስጥ በጥቅም ላይ የዋለው ሦስት ጊዜ ብቻ ነው። አንደኛው አሮጌው ሰው በክርስቶስ ሞት ምክንያት አሁን ያለበትን ሁኔታ ያመለክታል (ሮሜ 6:6)። በሌሎቹ ሁለት ክፍሎች (ኤፌ. 4:22-24 እና ቂላ. 3:3፤ 9) “አሮጌው ሰው” ለዘላለም የመወገዱ እውነት ለተቀደሰ ሕይወት የመማጸኛ መሠረት ሆኖ ቀርቧል።

በሮሜ 6:6 እንዲህ የሚል ቃል እናነባለን፡- “አሮጌው ሰዎችን ከእርሱ ጋር እንደተሰቀለ እናውቃለን።” እዚህ የክርስቲያኑን ልምምድ የሚጠቅስ ምንም የለም። ቃሉ ያለጥርጥር የሚናገረው ክርስቶስ በተሰቀለበት ጊዜና ቦታ “ከእርሱ ጋር” አብረን መስቀላችንን ነው።* ከምንባቡ እንደምንረዳው፤ ይህ ክፍል የሚገኘው ከመጀመሪያው አዳም በኋለኛው አዳም ሥር ወደመሆን የተዘዋወርንበት አሳብ ከተጻፈበት ቀጥሎ ነው (ሮሜ 5:12-21)። በኛ የነበረው የመጀመሪያው አዳም በክርስቶስ መስቀል ተፈርዶበታል። ከአዳም የተቀበልነው “አሮጌው ሰዎችን” (የወደቀው ተፈጥሮ) “ከእርሱ ጋር ተሰቅሏል”። በዚህ መሠረት

* በዚህ ጉዳይ ገጽ 115-125 ላይ የሚገኘውን ማብራሪያ ይመልከቱ።

የእግዚአብሔር ፍርድ ፍጻሜ አግኝቷል ማለት ነው። ወደፊት እንደምናየው ይህ አብሮ መስቀል ከመለኮታዊው አቅጣጫ ሲታይ፤ ከአሮጌው ሰው ኃይል፤ እውነተኛ ነጻነትን በማውጣት ረገድ ከፍተኛ ጠቀሜታ ያለው ነው። እኛን ነጻ ለማውጣት ምንም ዓይነት መለኮታዊ ድርጊት ከመፈጸሙ በፊት በኃጢአት ተፈጥሯችን ላይ ጽድቅን የተሞላ ፍርድ መፈጸም አለበት። ይህ ፍርድ ተከናውኗል፤ በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት ለሚገኝ የተባረከ ድልም መንገዱ ተከፍቷል።

“አሮጌ ሰው” የሚለው ቃል በተጠቀሰበት ሁለተኛ ክፍል፤ አሮጌው ሰው ከክርስቶስ ጋር የመስቀሉ እውነት የልመና መሠረት በመሆን ቀርቧል፡- “ፊተኛ ኑሮአችሁን እያሰባችሁ እንደሚያታልል ምኞት የሚጠፋውን አሮጌውን ሰው አስወግዱ በእምሮአችሁም መንፈስ ታደሱ፤ ለእውነትም በሚሆኑ ጽድቅና ቅድስና እንደ እግዚአብሔር ምሳሌ የተፈጠረውን አዲሱን ሰው ልበሱ” (ኤፌ. 4፡22-24)።

በሦስተኛው ክፍልም ተመሳሳይ ልምምድ የሚጠበቅ መሆኑን የምንባቡ አቀማመጥ ያስረዳል። “እርስ በርሳችሁ ውሸት አትነጋገሩ፤ አሮጌውን ሰው ከሥራው ጋር ገፋችሁታልና፤ የፈጠረውንም ምሳሌ እንዲመስል እውቀትን ለማግኘት የሚታደሰውን አዲሱን ሰው ለብሳችሁታል (ቂላ. 3፡9-10)። ስፍራን በተመለከተ “አሮጌው ሰው” ለዘላለም ተወግዷል። በልምምድ ረገድ ግን “አሮጌው ሰው” ብርቱ ሆኖ በሰው ሕይወት ውስጥ ይኖራል። ይህን ሰው የእግዚአብሔር ኃይል ብቻ ነው ሊቆጣጠረው የሚችለው። የአሮጌው ተፈጥሮ ፍሬዎች ተካፋይ ባንሆን በአሳቡ መስማማትንም ብናቆም፤ እንዲሁም በእምነት ከእግዚአብሔር የተሰጠንን የመቃወሚያ ኃይልና በመንፈስ ቅዱስ በኩል የሚሰጠንን ድል በተግባር ላይ ብናውል ራሳችንን ለዚያ መለኮታዊ ብቃት ዝግጁ እናደርጋለን። እንዲሁም “መቁጠር” እና “ብልቶችን መግደል”፤ መንፈስ ቅዱስ በሕይወት ውስጥ “አዲሱን ሰው” ማለትም ክርስቶስን ለመግለጥ እንዲሠራ መንገድ መጥረግ ይሆናል።* “በአሮጌው ሰው” ላይ ልንፈርድበት አንችልም። ይህ ነገር በክርስቶስ ተደርጎልናል። “አሮጌውን ሰው” ልንቆጣጠረውም አንችልም። ሊደረግልን የሚገባው በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት ነው። “ጌታን ኢየሱስ ክርስቶስን ልበሱት፤ ምኞቱንም እንዲፈጽም ለሥጋ አታስቡ” (ሮሜ. 13፡14)። “የአሮጌው ሰው” ፍሬና “የአዲሱ ሰው” ፍሬ ልዩነት ገላትያ 5፡19-23 ውስጥ በግልጽ መዘርዘሩ ይታወቃል፡- “የሥጋ ሥራም የተገለጠ ነው፤ እርሱም ዝሙት፤ ርድዕት፤ መዳራት፤ ጣዖትን ማምለክ፤ ምዋርት፤ ጥል፤ ክርክር፤ ቅንዓት፤ ቁጣ፤

* በዚህ ጉዳይ ገጽ 40 ላይ የሚገኘውን ማብራሪያ ይመልከቱ።

አድመኛነት፣ መለያየት፣ መናፍቅነት፣ ምቀኝነት፣ መግደል፣ ስከር፣ ዘፋኝነት ይህንም የሚመስል ነው። የመንፈስ ፍሬ ግን ፍቅር፣ ደስታ፣ ሰላም፣ ትዕግሥት፣ ቸርነት፣ በጎነት፣ እምነት፣ የውሃት፣ ራስን መግዛት ነው።”

በአዳማዊ ባሕርይ እና “ሰብአዊ ባሕርይ” መካከል ልዩነት ስለመኖሩ መጽሐፍ ቅዱሳዊ ማስረጃ የለም። ዳግም ያልተወለዱ ሰዎች አንድ ባሕርይ ብቻ ሲኖራቸው ዳግም የተወለዱ ደግሞ ሁለት አላቸው። ከአዳም የሆነና የወደቀ አንድ ባሕርይ ብቻ አለ፤ እንዲሁም ከእግዚአብሔር የሆነ አንድ አዲስ ባሕርይ ብቻ አለ።

አሮጌው ሰው እንግዲህ በክርስቶስ ሞት የተፈረደበት አዳማዊ ባሕርይ ነው። ይህ ባሕርይ አሁንም በሕይወታችን ብርቱ ሆኖ ይኖራል። በእርሱ ላይ ሊኖረን የሚችለው *ለምምዳዊ* ድል ሊጨበጥ የሚችለው፣ በውስጣችን በሚኖረው መንፈስ ቅዱስ ላይ ግልጥ የሆነ መደገፍ ሊኖረን ብቻ ነው። እንግዲህ “አሮጌው ሰው” ሙሉ በሙሉ “ሥጋ” ሳይሆን፣ የእርሱ የተወሰነ ክፍል ነው።

“ኃጢአት” (በግሪክኛ ‘ሃማርቲያ’)

የእግዚአብሔር ልጅ በሆነ ሰው ውስጥ ከሚገኝ የክፋት ምንጭ ጋር የተያያዘውና ሦስተኛው የመጽሐፍ ቅዱስ ቃል “ኃጢአት” የሚል ነው። በአንዳንድ የቅዱሳት መጻሕፍት ክፍሎች፣ በተለይም በሮሜ 6፡1 እስከ 8፡13 እና በ1ኛ ፑሐንስ 1፡1 እስከ 2፡2 እንደሚታየው “ኃጢአት” በሚለው ቃል ሁለት አጠቃቀሞች መካከል ጉልህ የሆነ ልዩነት ይገኛል። ይህ ቃል አንዳንዴ አዳማዊውን ባሕርይ፣ ሌላ ጊዜ ደግሞ የዚህ ባሕርይ ውጤት የሆነውን ክፋት እንደሚገልጥ ካስታወስን፣ ሁለቱ ትርጉሞች ግልጥ ይሆኑልናል። ኃጢአት እንደ አዳማዊ ባሕርይ ከተወሰደ፣ በተግባር ለሚፈጸመው ኃጢአት ምንጭ ይሄው ባሕርይ ነው። ኃጢአት (ኃጢአታዊ ተፈጥሮ) ሥር ሆኖ ክፉ ድርጊቶችን (ኃጢአቶችን) ያፈራል። ኃጢአታዊው ተፈጥሮ የምንለው “አሮጌውን ሰው” (ቁ. 6) ሲሆን፣ ኃጢአቶች ደግሞ የዚህ ሕይወት ባሕርይ የሚገለጥባቸው መንገዶች ናቸው። ኃጢአት በትውልድ የምንወርሰው እኛነታችን ሲሆን፣ ኃጢአቶች ደግሞ የምንፈጽማቸው ክፋቶች ናቸው።

“ሥጋ፣ “አሮጌው ሰው” ወይም “ኃጢአታዊ ተፈጥሮ” የክፋት ምንጮች ስለመሆናቸው እና የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሰው በሚኖርበት ዘመኑ ሁሉ በውስጡ የሚኖሩ ስለመሆናቸው ሰፊ መጽሐፍ ቅዱሳዊ ምስክርነት ይገኛል። የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሰው “አዲስ ሰው” (ኤፌ.

2:15፤ 4:24፤ ቂላ. 3:10) በውስጡ ስለሚኖር፥ የተባረከ “መዝገብ” አለው። ነገር ግን ይህ ሰው ይህን መዝገብ የያዘው “በሸክላ ዕቃ ውስጥ” ሲሆን፥ ያም የሸክላ ዕቃ “የተዋረደ ሰውነታችን” ነው (2ኛ ቆሮ. 4:7፤ ፊልጵ. 3:21)።

ሰብእና ወይም እኔነት ምንም እንኳ አዳም ከወደቀበት በክርስቶስ ወደሚገኘው የእግዚአብሔር ልጅነትና ሀብት የሚያደርሰውን ታላቅ መሻሻል፥ መለወጥና ዳግም ልደት ቢለማመድም በጸጋ ዘመን አሠራር ግን ያው ግለሰብ እንደሆነ ይቀጥላል። ቀድሞ የነበረው በደል ይቅር እንደተባለለት፥ እንደጸደቀ፥ እንደዳነና የዘላለም ሕይወት የሆነውን አዲስ ሰማያዊ ተፈጥሮ እንደተቀበለ ተነግሮናል። ቀድሞ የነበረው ምንም እንኳ ከሥጋ ወላጆች የተገኘውን ያንኑ ሰው ሆኖ ቢቀጥልም፥ ዳግም ተወልዶ በክርስቶስ ኢየሱስ አዲስ ፍጥረት ይሆናል። ምንም እንኳ ከእግዚአብሔር ቢወለድና አዲስ ሰማያዊ ቢኖረው፥ የሥጋ ድካምና የኃጢአት ተፈጥሮው ወደ ሰማይ ተፈጥሮ እስኪወሰድ ድረስ አብረውት ይኖራሉ።

በ1ኛ ዮሐንስ 1:8 እና 10 ኃጢአትን በተመለከተ ምንም ዓይነት ድፍረት እንዳይኖረን ማስጠንቀቂያ ተሰጥቶናል። በመጀመሪያ፥ ክርስቲያኖች ኃጢአታዊ ተፈጥሮ የለንም ብለው እንዳይናገሩ ማስጠንቀቂያ ተሰጥቷቸዋል፡- “ኃጢአት የለብንም ብንል ራሳችንን እናስታለን፥ እውነትም በእኛ ውስጥ የለም።” ይህ በግልጽ የሚመለከተው የክርስቲያኑን የኃጢአት ተፈጥሮ ነውና ባልዳኑት ላይ ልንጠቀምበት እንችልም። መልእክቱ የተጻፈው ለአማኞች ሥሉ ነው። ይህ ጥቅስ አንዳንድ ዕድለ ቢሶች፥ ያልበራላቸውና ያልተቀደሱ ክርስቲያኖችን ያመለክታል ብሎ ማሰብ ስሕተት ነው። እዚህ የመደብ ልዩነት የለም። ይህ የእግዚአብሔር መንፈስ ዳግም የተወለደውን ሰው ሥሉ በተመለከተ የሰጠው ምስክርነት ነው። ማናቸውም ኃጢአታዊ ተፈጥሮ እንደሌለው የሚናገር ሰው እራሱን ያሳተ ነው እውነትም በውስጡ የለም። ይህ ምንባብ ከኃጢአታዊ ተፈጥሮ ነጻ ነን ለሚሉ ክርስቲያኖችና ነጻ ስለመሆናቸው እራሳቸውን በራሳቸው ለማሳመን የሚጥሩትን “ለማረም” የታቀደ መሆኑ ግልጽ ነው። እራሱን በራሱ ያረካ አእምሮ የግድ ከእግዚአብሔር ነው ማለት አይደለም።

በዚሁ ክፍል ክርስቲያኖች የአሮጌው ተፈጥሮ ፍሬ የሆነውን ኃጢአት አላደረግንም ብለው እንዳይናገሩ ማስጠንቀቂያ ተሰጥቷቸዋል፡- “ኃጢአትን አላደረግንም ብንል ሐሰተኛ እናደርገዋለን፥ ቃሉም በእኛ ውስጥ የለም” (1ኛ ዮሐ. 1:10)። ከዚህ የበለጠ ግልጽ ነገር የለም። ክርስቲያን ኃጢአት እንዳላደረገ ተደርጎ ትምህርት ሊሰጥ ይችላል፤ ከላይ ያየነው ጥቅስ የእግዚአብሔር መንፈስ ምስክርነትን የያዘ ሲሆን፥ ሰው ኃጢአት እንዳላደረገ ለሚያስተምር ሁሉ የተግሣጽ ቃል ነው። ይህም

ያልተቀደሱና የተወሰኑትን ብቻ ሳይሆን፤ ክርስቲያኖችን በሙሉ የሚመለከት ነው። ከዚህ ታላቅ የተግሣጽ ክፍለ-ምንባብ መራቅ ማለት፤ ቃሉን ውሸታም ማድረግና “ቃሉ በእኛ ውስጥ የለም” የሚለውን እውነት ማረጋገጥ ነው።

እንዲህ ከሆነ የኃጢአት ምንጩ አዲሱ መለኮታዊ ተፈጥሮ ሳይሆን ኃጢአታዊ ተፈጥሮ ነው። ይህ ጠቃሚ እውነት በዚሁ መልእክት ክርስቲያን አዲሱን መለኮታዊ ባሕርይ ከመቀበሉ በፊት በዘልማድ ያደርግ እንደነበረው ኃጢአትን አያደርግም በሚለውና የኃጢአት ምንጭ በመለኮታዊው ባሕርይ ውስጥ መገኘት አይችልም በሚለው ክፍል ውስጥ ተጠቁሟል። “ከእግዚአብሔር የተወለደ ሁሉ ኃጢአት አያደርግም፤ ዘሩ [መለኮታዊው ባሕርይ] በእርሱ ይኖራልና፤ ከእግዚአብሔርም ተወልዷልና [ዘሩ] ኃጢአትን ሊያደርግ አይችልም” (1ኛ ዮሐ. 3፡9)። አዲሱ ባሕርይ ከእግዚአብሔር የተገኘ መሆኑ ግልጽ ነው፤ ከዚህም ባሕርይ የተነሣ እርሱ በውስጡ የሚኖርበት ሰው ከመዳኑ በፊት በዘልማድ ያደርግ እንደነበረ አሁን ኃጢአት አያደርግም። ኃጢአት ከእግዚአብሔር ከሆነው አዲስ ተፈጥሮ ሊመነጭ አይችልም። ክፍለ-ምንባቡ ክርስቲያኖች ኃጢአት እንደማይሠሩ ወይም የተወሰኑ ክርስቲያኖች ኃጢአትን አይሠሩም በማለት አይናገርም። ምክንያቱም በዚህ ክፍል የሚታይ ምንም የክርስቲያኖች መደብ የለም፤ የተጠቀሰው ነገር “ከእግዚአብሔር የተወለዱትን” ሁሉ የሚመለከት ነው።

በተጨማሪም በአማኝ ውስጥ ሁለት ባሕርያት ከመኖራቸው የተነሣ፤ አዲሱ ባሕርይ በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት፤ አሮጌው ባሕርይ ደግሞ በሥጋ አማካይነት እንደሚቀዋውሙ በቅዱሳት መጻሕፍት ተመዝግቧል፡- “ነገር ግን እላለሁ፤ በመንፈስ ተመላለሱ፤ የሥጋንም ምኞት ከቶ አትፈጽሙ። ሥጋ በመንፈስ ላይ መንፈስም በሥጋ ላይ ይመኛልና፤ እነዚህም እርስ በርሳቸው ይቀዋወማሉ። ስለዚህም [ማለትም በመንፈስ ስትመላለሱ] የምትወዱትን ልታደርጉ አትችሉም” (ገላ. 5፡16-17)።

የዚህ እውነታ ሌላ ገጽታ ከሮሜ 7፡15-8፡4 ባለው ክፍል በረጅሙ ተነግሯል። አሮጌው “እኔ” ከአዲሱ “እኔ” ጋር ጠንካራ ትግል እንዳለው ከምንባቡ ይታያል። አንዳንድ ጊዜ ይህ ክፍለ-ምንባብ የሚናገረው ሐዋርያው ከመዳኑ በፊት የነበረውን የሕይወት ልምምድ ነው ይባላል። አባባሉ ልክ እንደሆነ አድርጎ መውሰድ አስቸጋሪ ነው። ይህን የመሰለ የውስጥ ፍልሚያ በጠርሴሱ ሳውል ወይም በማንም ያልዳነ ሰው ውስጥ እንደሚገኝ ሆኖ በመጽሐፍ ቅዱሳዊ መንገድ ሊዘረዘር አይችልም።

የጠርሴሱ ሳውል “ጎስቋላ ሰው” ሳይሆን፤ “በበጎ ሕሊና ሁሉ” (ሐዋ. 23:1) የኖረ በራሱ ሥራ የረካ ፈሪሳዊ፤ “ስለ ሕግ ቢጠየቅ ነቀፋ የሌለበት” (ፊልጵ. 3:6) ነበር። ይህ ጥልቅ ፍልሚያ የተጀመረው “በእግዚአብሔር ሕግ ደስ የሚሰኘውን የውስጡን ሰው” (ሮሜ 7:22) በሚለማመድበት ጊዜ ነው።

አንዳንድ ጊዜም ይህ ክፍለ-ምንባብ የሚናገረው በሙሴ ሕግ ሥር ስላለው አይሁዳዊው ጳውሎስ እንጂ አሕዛብ ስለሆነ ሰው አይደለም፤ ምክንያቱም የሙሴ ሕግ የተሰጠው ለአይሁድ ብቻ ነው የሚል አባባል አለ። የሙሴ ሕግ ለአሕዛብ ያለመሰጠቱ እርግጥ ነው። የዚህ ክፍለ-ምንባብ ዋና ዓላማ በሕግ ሥር ያለን አንድ አይሁዳዊ፤ አይሁዳዊ የሚያስኙትን ባሕርያት ለመዘርዘር አይደለም፤ የሚያቀርበው ቅዱስ የሆነን ሰው ሲሆን፤ ያም ሰው ከሰው ደካማነት ብቻ ሳይሆን፤ “በሥጋው” ውስጥ ከሚኖረው ተዋጊ ኃይልም የተነሣ እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ለመኖር ካለመቻል ጋር የተጋፈጠ ነው። የሙሴ ሕግ የእግዚአብሔርን ግልጥ አሳብና ፈቃድ የሚገልጥ ምሳሌ ነው። በአሁኑ ዘመን የእግዚአብሔርን አሳብና ፈቃድ በራስ ብርታት መፈጸሙ፤ ቀደም ብሎ እንደተመለከትነው የሙሴን ሕግ በሰብአዊ ጥረት መጠበቁ ለአይሁድ ያዳግታቸው ከነበረው በላይ ለአማኝ የሚያስቸግርና የሚከብድ ነው። ከዚህ እውነት የተነሣ የዚህን ዘመን ፍልሚያችንን “በሥጋ ክንድ” የምንሞክረው ከሆነ ጎስቋሎች መሆናችንን እጅጉን እናየዋለን።

በአዲስ ኪዳን እንደተጠቀሰው የእግዚአብሔር “ሕግ” ማለት አንዳንድ ጊዜ “የሙሴ ሕግ” ማለት ሳይሆን፤ በዚህ ዘመን ለሕዝቡ ያለው ፈቃድ ማለት ነው። በዚህ ክፍል የተጠቀሰው ፍልሚያም በጠቅላላው በ“ክፉ” እና በ“መልካም” መካከል እንጂ፤ በሙሴ ሕግ አይደለም። በሮሜ ሰባት የሚታዩት በጸጋ ሥር ያሉ አማኞች ካልሆኑ፤ በሮሜ ስምንት ያሉትም እነርሱ አይደሉም። ከአንድ ምዕራፍ ወደ ሌላው መሻገር የትምህርቱ ተግባራዊነት ወይም የግንዛቤው መቋረጥ አይደለምና። በዚህ ዓውደ-ምንባብ ውስጥ ቀደም ብሎ የሙሴ ሕግ ወደ ጎን ተደርጎ ነበር (ሮሜ 6:14 እና 7:1-6)። ግልጥ ሆኖ የቀረበው አዲሱ የክርስቶስ ሕግ (1ኛ ቆሮ. 9:21፤ ገላ. 5:2፤ ዮሐ. 15:10)፤ “በክርስቶስ ያለ ሕይወት” (ሮሜ 8:2)፤ ወይም መንፈስ ቅዱስ በአማኙ ውስጥ የሚያፈራው ፍሬ ነው።

በዚህ ክፍለ-ምንባብ መንፈስ ቅዱስ አልተጠቀሰም። ስለዚህም ፍልሚያው በመንፈስ ቅዱስ እና “በሥጋ” መካከል ሳይሆን፤ በአዲሱ “እኔ” እና በአሮጌው “እኔ” መካከል ነው። ይህ የሚያመለክተው ለጊዜው ከመንፈስ ቅዱስ ኃይል የተለየን፤ የእግዚአብሔርን ሕግ ሁሉና

የማይለወጠውን “ሥጋ” እየተፋለመ ያለውን አዲሱን “እኔ” ማለትም ዳግም የተወለደን ሰው ነው። እዚህ ላይ በጣም አስፈላጊ ጥያቄ ይሰነዘራል፤ ያም፡ አንድ ዳግም የተወለደ ሰው ያለ መንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ሁሉ ሊፈጽም ይቻለዋል? የሚል ይሆናል። መልሱ ግልጽ ነው። ዳግም የተወለደ ሰው ምንም እንኳን በእግዚአብሔር ሕግ ደስ ቢሰኝ፡ (ማንም ያልዳነ ሰው በዚህ ሕግ ደስ አይሰኝም፤ ሮሜ 3፡10-18 እና 1ኛ ቆሮ. 2፡14ን ይመልከቱ) በክርስቶስ ሞትና በመንፈስ ቅዱስ ኃይል አማካይነት ለመኖር የሚያስችለውን የመለኮት ኃይል ማወቅ አለበት (ሮሜ 7:25 እና 8:2)። ይህ ካልሆነ በቀር ውጤቱ የማይቋርጥ ሽንፈት ነው።

ይህ ክፍለ-ምንግብ (ሮሜ 7፡15-24) ከመጠነኛ ትርጓሜ ጋር እንደሚከተለው ነው፡- “¹⁵[እኔ፡ አዲሱ ሰው] የምጠላውን ያን [እኔ፡ አሮጌው ሰው] አደርጋለሁና፤ ዳሩ ግን [እኔ፡ አዲሱ ሰው] የምወደውን እርሱን [እኔ፡ አሮጌው ሰው] አላደርገውም። ¹⁶[እኔ፡ አዲሱ ሰው] የማልወደውን ግን [እኔ፡ አሮጌው ሰው] የማደርግ ከሆንሁ ሕግ [ወይም ለእኔ የሆነው የእግዚአብሔር ፈቃድ] መልካም እንደሆነ እመስክራለሁ። ¹⁷እንደዚህ ከሆነ ያን የማደርገው አሁን እኔ [አዲሱ ሰው] አይደለሁም፤ በእኔ የሚያድር ኃጢአት [አሮጌው ሰው] ነው እንጂ። ¹⁸በእኔ [በአሮጌው ሰው] ማለት በሥጋዬ በጎ ነገር እንዳይኖር አውቃለሁና፤ ፈቃድ አለኝና፤ መልካሙን ግን ማድረግ የለኝም። ¹⁹[እኔ፡ አዲሱ ሰው] የማልወደውን ክፉን ነገር [እኔ፡ አሮጌው ሰው] አደርጋለሁና፤ ዳሩ ግን [እኔ፡ አዲሱ ሰው] የምወደውን በጎውን ነገር [እኔ፡ አሮጌው ሰው] አላደርገውም። ²⁰[እኔ፡ አዲሱ ሰው] የማልወደውን [እኔ፡ አሮጌው ሰው] የማደርግ ከሆንሁ ግን ያን የማደርገው አሁን እኔ [አዲሱ ሰው] አይደለሁም፤ በእኔ የሚኖር ኃጢአት [አሮጌው ሰው] ነው እንጂ። ²¹እንግዲያስ [እኔ፡ አዲሱ ሰው] መልካሙን አደርግ ዘንድ ሰወድ በእኔ [በአሮጌው ሰው] ክፉ እንዲያድርብኝ ሕግን [የሙሴ ሕግ አይደለም] አገኛለሁ። ²²በውስጡ ሰውነቴ በእግዚአብሔር ሕግ ደስ ይለኛልና፤ ²³ነገር ግን በብልቶቼ [በአሮጌው ሰው] ከአእምሮዬ [በእግዚአብሔር ሕግ ደስ ከሚሰኘው አዲስ ሰው] ሕግ ጋር የሚዋጋውንና በብልቶቼ ባለ በኃጢአት [አሮጌው ሰው] ሕግ የሚማርከኝን ሌላ ሕግ አያለሁ። ²⁴እኔ ምንኛ ጎስቋላ [ክርስቲያን] ሰው ነኝ! ለዚህ ሞት ከተሰጠ ሰውነት ማን ያድነኛል?”

ከላይ ያየነው ክፍለ-ምንግብ ሲያልቅ ለተሰነዘረው ትልቅ ጥያቄና የጭንቀት ጩኸት መልሱ በሚቀጥለው ጥቅስ (ሮሜ 8፡2) ተሰጥቷል፡- “በክርስቶስ ኢየሱስ ያለው የሕይወት መንፈስ ሕግ ከኃጢአትና ከሞት ሕግ አርነት ነጻ አውጥቶኛልና።” ይህ ከሙሴ ሕግ ነጻ ከመውጣትም

ይበልጣል። ከኃጢአት [ከአሮጌው ሰው] እና ከሞት [የእርሱ ውጤት ከሆነው፤ ሮሜ 6፡23ን ይመልከቱ] ቅጽበታዊ አርነት ነው። የዚህ አርነት ውጤት ምዕራፍ ሰባት ውስጥ ከሰፈረው ጉስቄልና ተቃራኒ በሆነውና ምዕራፍ ስምንት ውስጥ በተጻፈው ብፅዕና ተገልጧል። በአንዱ ውስጥ የምናገኘው ምስኪንና ተሸናፊ “እኔ” ሲሆን፤ በሌላኛው ደግሞ በመንፈስ ቅዱስ ብቃትን ያገኘውንና አሸናፊ የሆነውን “እኔ” ነው። እንግዲህ በመንፈስ ቅዱስ “ሕግ” ወይም ኃይል አርነት ልንወጣ ይገባናል። ነገር ግን ትኩረቱ በሮሜ 7፡25 ላይ በተጻፈው ሐቅ፤ ማለትም “በክርስቶስ ኢየሱስ በጌታችን” በተከናወነው ሥራ መሆን አለበት። አርነት የወጣነው በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት ነው፤ ነገር ግን ይህ ነገር ሊሆን የቻለው ጽድቅን በተላበሰ መንገድ በመስቀሉ፤ በሞቱና በመቀበሩ ከእርሱ ጋር ኅብረት በኖረን በክርስቶስ ኢየሱስ በጌታችን አማካይነት ነው።

የአማኝ ክርስቶስ ጋር መሞት

መጽሐፍ ቅዱስ ስለ ክርስቶስ ሞት የሚሰጠን ብቸኛ ምክንያት ምትክ መሆኑ ነው። ክርስቶስ የሌሎችን ቦታ ወስዶ ነበር። ይህ ከግምት በላይ የሆኑ ውጤቶችን ያስገኘና ከግምት በላይ የሆነ ክንዋኔም ነበር። በአማኙ ዘንድ የክርስቶስ ሞት ያደረገውን ነገር እስከተወሰነ ደረጃም ቢሆን ከመረዳት የበለጠ መሠረታዊ ነገር የለም። በዚህ ታላቅ ጭብጥ ላይ ብዙ ትምህርት ሊኖር ይገባል። የጌታ እራት ሥርዓት (ቅዱስ ቁርባን) በሚከናወንበት ጊዜ ሞቱን የማስታወሳችን አንዱ ውጤት፤ ስለ ሞቱ ትርጉምና ዋጋ ያለን እውቀት በጥልቀት መጨመሩ ነው። እንጀራውን በሚቆርሱበት ጊዜ በመንፈሳቸው የእርሱ ሞት ነገር የሚሰማቸው ክርስቲያኖች፤ ክርስቶስ ለእነርሱ የከፈለውን መሥዋዕት ዋጋ በማስተዋል ረገድ በጣም ትጉህ መሆናቸው በግልጽ ይታያል። ደቀ መዛሙርቱ በሳምንቱ መጀመሪያ ቀን እንጀራውን ለመቆረስ ይሰበሰቡ ነበር (ሐዋ. 20፡7)። በዚህ ጠቃሚ ጉዳይ ላይ ጌታ የሚመኝላቸውን ነገር ምንነትና የሥርዓቱን ዋጋ በራሳቸው ሕይወት አውቀውታል። የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሰው፤ የአዳኙን የተፈጸመ ሥራ በተመለከተ የልቡ አድናቆት ሁልጊዜ መጨመር አለበት። በዚህ የጌታ እራት ገበታ ላይ ሞቱን በታማኝነት የማሰቡ ዕድል የተሰጠንም ለዚህ ነው።

የእግዚአብሔር ልጅ እስከ ሞት ድረስ በመሠቃየቱ የኃጢአታችንን ቅጣት ተቀብሎልናል። ቅዱስ የሆነው እግዚአብሔር ኃጢአተኞችን ያለምንም ቅጣት ወደ ደገንነት ጸጋው እንዲቀበል ሊያደርግም ችሏል። ኃጢአተኞች አሁን ማድረግ ያለባቸው ነገር ክርስቶስ

ለእነርሱ የፈጸመውን የምትከነት ሥራ መቀበል ነው። ሰዎች አሁን በፈታቸው የቀረበላቸው አንድ ነገር አዳኙን በግል ማመን ሲሆን፤ የሚፈረድባቸውም በእግዚአብሔር ልጅ ሰላላመኑ ብቻ ነው (ዮሐ. 3፡18፤ 2ኛ ቆሮ. 5፡19)።

በተመሳሳይ ሁኔታ ኃጢአትን በተመለከተም ለአማኙ በክርስቶስ ሞት በኩል አንድ ቀጥተኛ እውነት ተከናውኗል። በዚያ ሞት አማካይነት ቅዱስ ለሆነው እግዚአብሔር አሮጌውን ባሕርይ አሁን ሳይፈርድበት ሊቆጣጠረው የሚችልበትና ለአማኙ ደግሞ በዚያ ኃይል ነጻ ሊወጣ የሚችልበት መንገድ በጽድቅ ተዘጋጅቷል። ሰዎች ሁሉ የፈጸሙት ኃጢአት በክርስቶስ ሞት አማካይነት ቅጣቱ በእርሱ ላይ ሆኗል። ከዚህም የተነሣ የእግዚአብሔር ልጆች ለሆኑት የኃጢአት ኃይል ተፈርዶበታል፤ ቅስሙም ተሰብሯል። የዚህ ሁሉ ነገር ክንውን ለአእምሮ የሚከብድ ነገር ነው፤ ምክንያቱም ኃጢአት በመጀመሪያ ደረጃ በእግዚአብሔር ላይ የሚፈጸም በደል ሲሆን፤ በዚህ በደል ላይም አስፈላጊውን እርምጃ መውሰድ የሚችለው እርሱ ብቻ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ የኃጢአትን ምስል የሚሰልልን ከሰማያዊ አንጻር እንደሚታይ አድርጎ ነው። በተጨማሪም በኃጢአት ሳቢያ በእግዚአብሔር ላይ የተፈጠረውን ችግር በመግለጥ፤ ትክክለኛውን የመፍትሔ ሁኔታና መንገድ ይዘረዝራል።

አሁን በመመልከት ላይ ያለነው ጭብጥ የሚያጤነው፤ የክርስቶስን ሞትና ይህም ሞት የእግዚአብሔር ልጅ በሆነ ሰው የኃጢአት ተፈጥሮ ላይ ከሚያመጣው መለኮታዊ ብድሪዎች ጋር ያለውን ግንኙነት ነው። የእነዚህ ፍርዶች አስፈላጊነትና ብድሪዎቹ ለእኛ አሁን ሙሉ በሙሉ የመፈጸማቸው ድንቅ መገለጥ በሮሜ 6፡1-10 ተገልጧል። ይህ ክፍለ-ምንባብ “በመንፈስ መመላለስ” የመቻል መሠረትና ቆልፍ ነው። እዚህ ላይ ክርስቲያኖች “በኃጢአት ጸንተው መኖር” እንደማይገባቸውና “በአዲስ ሕይወት መመላለስ” እንደሚችሉ ተገልጧል። “ኃጢአት አይገዛችሁም” ደግሞም ከእንግዲህ “የኃጢአት ባሪያዎች” መሆን አያስፈልገንም። እስከዚህ ድረስ ነው ጌታ በመስቀሉ ያከናወነልን። የእርሱ ሞት የሚያሳስበን በከበረው ስፍራ የሚገኘውን ዘላለማዊ ብፅዕናችንን ብቻ ሳይሆን፤ የአሁኑን አረማመዳችንንም ጭምር ነው። የየዕለቱ ሕይወታችን ብቃት በፊቱ ምንኛ ጠቃሚ ነው!

እግዚአብሔር የሰው ልጅ በዕለታዊ ኑሮው በሚፈጽማቸው ኃጢአቶች ላይ ተገቢውን ከመፈጸሙ በፊት በሰው አሮጌ ተፈጥሮ ላይ ፍርድ ይሰጣል። ምክንያቱም ሰው የሚፈጽማቸው ኃጢአቶች የዚህ “የአሮጌው ተፈጥሮ” ውጤቶች ናቸው። በዕለት ኑሯችን በምንበድለው

ሳይቀጣን የችግራችን ሥር በሆነ ነገር ላይ አስቀድሞ መፍረዱ የእግዚአብሔርን ምሕረትና ታላቅነት ነው የሚያመለክተው። በሌላ አባባል እግዚአብሔር የበሽታችንን ክስተት ሳይሆን፤ ሥሩን ነው ነቅሎ የሚጥለው። እግዚአብሔር ልጁን ኢየሱስ ክርስቶስን በመስጠት ለሰው ልጆች ሁሉ የሚሆን ምትካዊ ሞትን እንዲሞትልን አድርጓል። በዚህም የሰው ልጆች ከኃጢአት ኃይል ነጻ የምንሆንበትን ደኅንነትን ለግሰናል።

ከክርስቶስ ጋር “እንደተሰቀልን” (ሮሜ 6:6፤ ገላ. 2:20)፤ “እንደሞትን” (ሮሜ 6:8፤ 2ኛ ጢሞ. 2:11)፤ እንደተቀበርን (ሮሜ 6:4) ተገልጧል። በእግዚአብሔር ዓይን ከክርስቶስ ጋር ፍጹም አንድ ሆንን ስለምንታይ፤ እንዲህ ለማለት እንችላለን፡- “እኛ ከክርስቶስ ጋር አብረን በመስቀል ተሰቅለናል፤ ሲሞትም ሞተናል፤ ወደ መቃብር ሲወርድም አብረነው ተቀብረናል።”

እንዲሁም ክርስቶስ በእግዚአብሔር ክብር ከሙታን እንደተነሣ (ማለትም በአካል፤ ሮሜ 6:4) እኛም “በአዲስ ሕይወት ለመመላለስ” ሕያው ሆነን ወደ አዲስ ሕይወት ተነሥተናል (ማለትም መንፈሳዊ ትንሣኤ፤ ሮሜ 6:4-8፤ 11)። በክርስቶስ ትንሣኤ የተገለጠው የእግዚአብሔር ክብር፤ በዕለታዊ ኑሯችን በኃጢአት ከመውደቅ እየታደገ በነጻነት ሲያመላለስን ይታያል። ትንሣኤ ከሞት መመለስን ብቻ ሳይሆን፤ ሰው “የትንሣኤ ሕይወት” ስሜቶች ሁሉ እንዲኖሩት የሚያደርግ ነው።

በመጀመሪያዎቹ የሮሜ መጽሐፍ አምስት ምዕራፎች ጳውሎስ “ጻድቅ ከሆነው የእግዚአብሔር ቁጣ” የመጻናችንን አሳብ ገልጧል። በምዕራፍ ስድስት ግን ዘወትር በኃጢአት ከመመላለስ ሕይወት መውጣታችንን የሚገልጠውን የደኅንነት ክፍል ነው ያመለክተው። ይህ ዓይነቱ ሕይወት እውን የሚሆነው፤ ጳውሎስ አስቀድሞ የገለጠውን የደኅንነት ምሥጢር በተለማመደ ሰው ውስጥ ነው። ይህ ዐውደ-ምንባብ ሲጀምር፤ ጳውሎስ ሰው ለራሱ ሊመልሰው የሚገባ ጥያቄን ይጠይቃል። “እንግዲህ ምን እንላለን? ጸጋ እንዲበዛ በኃጢአት ጸንተን እንኑርን? አይደለም። ለኃጢአት [አሁን] የሞትን እኛ ወደፊት እንዴት አድርገን [ያለማቋረጥ] በእርሱ እንኖራለን?” (ሮሜ 6:1-2)

“በኃጢአት ጸንተን እንኑርን?” በኃጢአት የተጨማለቀ ሕይወት ጻድቅ የሆነን የእግዚአብሔር ቤተሰብ ሕይወት አያመለክትም። መጽሐፍ ቅዱስ ከክርስቶስ ጋር አንድ በመሆናችን “ለኃጢአት እንደሞትን” ያስተምረናል። ኃጢአት እንድናደርግ የማንገደድ መሆናችንን ነው ይህ የሚያመለክተን። ይህ የሆነው ቀድሞ ኃጢአትን አዘውትረን እንድንፈጽም የሚያስገድደን “አሮጌው ተፈጥሮ” ስለተፈረደበትና ይገዛን የነበረበት

ኃይልም በጌታ ስለተሰበረ ነው። በተጨማሪም የእግዚአብሔርን ሥራ ለመሥራት እንድንችል “አዲስ ተፈጥሮ” ተሰጥቶናል።

ታዲያ “ለኃጢአት መሞት” ማለት ምን ማለት ነው? ኃጢአትን ከማድረግ ፈጽሞ የተቆጠበ ክርስቲያን አለ ማለት ነውን? የእግዚአብሔር ቃል አማኞች ሁሉ “ለኃጢአት መሞታቸውን” ያስተምራል። እንዴት ነው ታዲያ ይህን ምሥጢርና የሚቃረን የሚመስል አሳብ ማብራራት የሚቻለው? አማኞች ሁሉ በዕለታዊ ኑሯቸው ኃጢአት መፈጸምን አላቆሙም። በመሆኑም ይህ እውነት “ልምምዳዊ” (ማለት አውቀነው፤ ሆን ብለን በራሳችን ጥረት የምናከናውነው) ሳይሆን “ስፍራዊ” (ማለት እንድ የተከናወነልንና ጥረታችን ያልተጨመረበት) ጉዳይ መሆኑን ነው የሚያመለክተን። እግዚአብሔር አማኞችን ሁሉ ከክርስቶስ ጋር በመስቀል እንደሞቱ ነው የሚቆጥራቸው። ይህ በመሆኑ አሁን “ለእግዚአብሔር ሕያው በመሆን” “በአዲስ ሕይወት መመላለስ” እንችላለን። በእግዚአብሔር ዓይን ነው እኛ “ለኃጢአት የሞትነው” (ቄላ. 3፡9 እና ኤፌ. 4፡22-24ን ይመልከቱ)። እግዚአብሔር እንዲህ አድርጎ ስለሚመለከተን፤ እኛም እንደዚሁ ራሳችን እንድናይ ታዘናል። “ለኃጢአት እንደሞትን... ለእግዚአብሔር ሕያው እንደሆንን” አድርገን ራሳችንን “እንድንቆጥር” ተጽፏል (ሮሜ 6፡11)። ስለዚህ “ለኃጢአት እንደሞትን ከቆጠርን”፤ ከእንግዲህ ኃጢአትን ማድረግ እንደማይገባን እንረዳለን። በማዘውተር ኃጢአትን እንድንሠራ ከዚህ ቀደም ይቆጣጠረን የነበረው “የኃጢአት ተፈጥሮ” ኃይል በእግዚአብሔር ተፈርዶበታል። ከእንግዲህ የኃጢአት ባሪያዎች አይደለንም፤ አዲስ ጌታ ነው ያለን። ለዚህ ጌታ ለመታዘዝ እንችላለን፤ ይገባናልም (ሮሜ 6፡16-22)።

በእርግጥ አሁንም ኃጢአትን የማድረግ ዝንባሌ አለን። ይህ ልንቆጣጠረው የሚቻለን ሰላላሆን፤ እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስን በልባችን በማኖር የምንችልበትን ኃይል ሰጥቶናል። ቢሆንም ከኃጢአት ነጻ ያደርገን ዘንድ አስቀድሞ “የኃጢአትን ተፈጥሮ” ሊፈርድበት ይገባል። ፍርዱን በመስቀል ላይ በመፈጸም ሁሉን ቻይ የሆነ መንፈሱን ሰጥቶናል። በዚህ የትንሣኤ ኃይል ላቅ ወዳለ መንፈሳዊ ሕይወት ልንሸጋገር ነው ነጻ የወጣነው።

ከዚህም ቀጥሎ አማኝ አሁን ከክርስቶስ ሞት ጋር ያለው ግንኙነት ከኃጢአት ኃይል ነጻ የመውጣትን መሠረት እንደሚጥል ሆኖ ጠቃሚ ማብራሪያ ቀርቧል። መጀመሪያ በአጭሩ (ሮሜ 6፡3-4)፤ ቀጥሎ ደግሞ ይኸው እውነት ተደግሞ በዝርዝር ተብራርቷል (ሮሜ 6፡5-10)። ከክርስቶስ ጋር የመሞታችንን እውነት የሚያመለክተው የውኃ ጥምቀት ሥርዓት

ጠቃሚነት በዚህ ውይይት የሚነሳ አይደለም። የውኃ ጥምቀት አስፈላጊ የሆነ ቢሆንም፤ ጌታ ከፈጸመው ድንቅ ሥራ ጋር የማይወዳደር ምሳሌያዊ ሥርዓት ነው። ማንኛውም በሰው የሚከናወን ሥርዓት እዚህ የተብራራውን ነገር ሊፈጽም አይችልም። በክርስቶስ መጠመቃችን እግዚአብሔር እኛን በጌታ ውስጥ የማስቀመጡ ድርጊት እንጂ ሌላ አይደለም (ከገላትያ 3:27 ጋር ያነጻጽሩት)። በግልጽ እንደሚታየው ድርጊቱ አካሉ እንድንሆን በመንፈስ ቅዱስ መጠመቃችን ነው (1ኛ ቆሮ. 12:13)። “በክርስቶስ የተጠመቅን” በዚህ እንጂ በሌላ አይደለም። በመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ከእርሱ ጋር አጥብቀን ከተባበርንና “በእርሱ ውስጥ” ከተደረግን እርሱ ከሆነውና ካደረገው ጋር ተካፋዮች ሆነናል። እርሱ የእግዚአብሔር ጽድቅ ነው። ቅዱሳት መጻሕፍት እንደሚያስተምሩን እኛም በእርሱ ሆነን የእግዚአብሔር ጽድቅ ተደርገናል (2ኛ ቆሮ. 5:21)። በውድ ልጁ ተቀበለን (ኤፌ. 1:6)። እኛ “በእርሱ” በመሆናችን ምክንያት ይህ ሁሉ እውነት ነው።

እንዲሁም ደግሞ እርሱ ለእኛ ምትክ ሆኖልናል። ስለዚህ በእርሱ ውስጥ ስለሆነ ወይም ስለተጠመቅን፤ እርሱ ያደረገው ለእኛ ይቆጠርልናል። የዚህ ክፍለ-ምንባብ ማስረጃ አሳብ የተመሠረተው ከእርሱ ጋር በመጠመቃችን ወይም ከክርስቶስ ጋር አካላዊ አንድነት በማግኘታችን ላይ ነው። “ወይስ ከክርስቶስ ኢየሱስ ጋር አንድ እንሆን ዘንድ የተጠመቅን ሁላችን ከሞቱ ጋር አንድ እንሆን ዘንድ እንደተጠመቅን አታውቁምን?” (ሮሜ 6:3)። “በእርሱ” መሆናችን እርግጥ የመሆኑን ያህል፤ በሞቱ ያስገኘውን በረከትም ተካፋዮች ነን። ምንባቡ እንዲህ በማለት ይገልጣል፡- “ከሞቱ ጋር አንድ እንሆን ዘንድ በጥምቀት ከእርሱ ጋር ተቀበርን” (ከቄላስይስ 2:12 ጋር ያነጻጽሩት)። እንዲህ በመሆኑም በእርግጥ የመስቀሉ (ቁ.6)፤ የሞቱ (ቁ.8)፤ የመቀበሩ (ቁ.4)፤ እና የትንሣኤው (ቁ.4፤ 5፤ 8) ተካፋዮች ነን። የተካፋይነታችንን ጠቃሚነት ያህልም ከእርሱ ጋር ተሰቅለናል፤ ሞተናል፤ ተቀብረናል እንዲሁም ተነሥተናል። በኢየሱስ ክርስቶስ መጠመቅ ድርጊት ሲሆን፤ አብረን መስቀላችን፤ መሞታችን፤ መቀበራችንና መነሣታችን የተካፋይነታችን ፍሬ ነገሮች ናቸው። አንዱ ምክንያቱ (መነሻው) ሲሆን፤ ሌሎቹ ውጤቶቹ ናቸው። ይህ ሁሉ የሆነው አንድ ታላቅ ሰማያዊ ዓላማን ለማስጨበጥ ማለትም፤ “ክርስቶስ በአብ ክብር ከሙታን እንደተነሳ እንዲሁ እኛም በአዲስ ሕይወት እንመላለስ ዘንድ” (ሮሜ 6:4) ወይም በአዲስ የሕይወት መመሪያ እንድንመላለስ ነው። የኛ “መመላለስ” እንግዲህ ሰማያዊው ግብ ነው። ክርስቶስ በፋንታችን ሞተ። እኛ የተፈረደብን ነበርን። እርሱ ግን ምትካችን ሆነልን።

እንዲህ በመሆኑም ምትካችን በሠራው ሥራ ሁሉ ተካፋዮች ተደርገን ተቆጠርን። እርሱ የሠራው ሥራ እግዚአብሔር “በእርጌው ሰዎችን” ላይ ሊፈጽም የወደደውን ጽድቅ የተሞላ ቅጣት ለዘላለም ከማሟላቱም ሌላ እግዚአብሔርን ደስ ለሚያሰኝ መመላለስ በሩን ከፍቶልናል (2ኛ ቆሮ. 5:15ን ይመልከቱ)።

ክፍለ-ምንባቡ እየቀጠለ ሲሄድ ይህ ከክርስቶስ ጋር ተካፋዮች የመሆናችን እውነት በድጋሚና በብዙ ዝርዝር ቀርቧል፡- “ሞቱንም በሚመስል [በግሪክኛ አንድ መሆን ማለት ነው፤ ሮሜ 8:3 እና ፊልጵ. 2:7ን ይመልከቱ] ሞት ከእርሱ ጋር ከተባበርን [ይህ ቃል በአዲስ ኪዳን እዚህ ብቻ የተጠቀሰ ሲሆን መከተል፣ መገናኘት፣ አብሮ ማደግ ማለት ነው]፤ ትንሣኤውን በሚመስል ትንሣኤ ደግሞ [ለአሁንና ለዘላለም] ከርሱ ጋር እንተባበራለን።” ቀድሞውኑ ከክርስቶስ ጋር በመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት አማካይነት (1ኛ ቆሮ. 12:12-13) በስፍራ ረገድ ከኃጢአት ፍርዶች ነጻ ወደሚያደርገንና የትንሣኤውን ዘላለማዊ ኃይልና ድል ወደሚያለማምደን ነጻነት ገብተናል። “የኃጢአት [የእርጌው ሰው] አገልጋዮች እንዳንሆን የኃጢአት ሥጋ ይሻር ዘንድ [የኛ የመግለጥ ኃይላችን በአካል በኩል ነው። ይህ አገላለጥ ጥቅም ላይ የዋለው የኃጢአትን መከሰት በተመለከተ ነው። አካሉ አልተደመሰሰም፤ ነገር ግን የኃጢአት ኃይልና የሚከሰትበት መንገድ ሊከሸፍ ይችላል። ቁጥር 12ን ይመልከቱ]፤ እርጌው ሰዎችን ከእርሱ ጋር እንደተሰቀለ [ማለትም ቀደም ሲል ለተጠቀሰው ሰማያዊ ዓላማ] እናውቃለንና፤ የሞተስ ከኃጢአቱ ጸድቋልና [ነጻ ወጥቷልና] [በምትካችን አማካይነት በሆነው መሠረት ለኃጢአት አንድ ጊዜ የሞቱ ሰዎች አሁን ከኃጢአት ሕግ ጥያቄ ነጻ በመሆን ይቆማሉ] ነገር ግን ከክርስቶስ ጋር ከሞትን [ወይም እንደሞትን] ከእርሱ ጋር ደግሞ በሕይወት እንድንኖር [በመንግሥተ ሰማያት ብቻ ሳይሆን ለዚህም። በእርሱ መሞታችን እውነት የመሆኑን ያህል፤ በእርሱ መኖራችንም እውነት ነው] እናምናለን። ክርስቶስ ከሙታን ተነሥቶ ወደፊት እንዳይሞት ሞትም እንዳይገዛው [እኛም ራሳችንን በተመለከተ ይህን ያህል እንድናምን ተበረታትተናል] እናውቃለንና። መሞትን አንድ ጊዜ ፈጽሞ ለኃጢአት [ተፈጥሮ] ሞቶአልና፤ በሕይወት መኖርን ግን ለእግዚአብሔር ይኖራልና” (እኛም ለእግዚአብሔር ልንኖር እንችል ዘንድ)።

የክርስቶስን ሞት ትርጉምና ለኛ ያስገኘልንን ጥቅም፤ እንዲሁም እኛ በአሁኑ ጊዜ በእርሱ ዘንድ ያለንን ቦታ የሚገልጡ እውነታዎችን በተመለከተ በቅዱሳት መጻሕፍት በግልጽ ተጽፎ ይገኛል። ይህን በማመን

ወሰን በሌለው ጸጋው ውስጥ የሚገኘውን ስፍራችንን ያለ ፍርሃት እንይዛለን፤ ወደ አሸናፊነት ሕይወትም ለመግባት እንደፍራለን። በተጨማሪም በአሁኑ ጊዜ ጠቃሚዎች መሆናቸውን እንረዳለን።

በዚህ ክፍል እስካሁን ድረስ የሰውን ግዴታ የሚነካ ምንም ነገር አልተባለም፤ ስለ ሰው ሥራ የተጠቀሰ ነገርም የለም። ሁሉም ለእኛ የተደረገ የእግዚአብሔር ሥራ ነው። ይህ ታላቅ ምንባብ ሲጠቃለል የእግዚአብሔር ዕቅድና ስጦታ፤ ለኃጢአት ተገዢዎች ከመሆን ነጻነቱ ቀድሞውኑ እንደተሰጠን እንድናውቅ መሆኑ መታወቅ አለበት። እግዚአብሔር በክርስቶስ ያደረገውን ሁሉ በተመለከተ በቃሉ በተገኘው በዚህ እውቀት ላይ በመመሥረት የኛን ኃላፊነት የሚገልጥ ትእዛዝም ወዲያው ይከተላል፡ “እንዲሁ እናንተ ደግሞ ለኃጢአት እንደሞታችሁ፤ ግን በክርስቶስ ኢየሱስ በጌታችን ሆናችሁ ለእግዚአብሔር ሕያዋን እንደሆናችሁ ራሳችሁን ቁጠሩ” (ሮሜ 6፡11)። የተነገረን ኃጢአታዊ ተፈጥሮ እንደሞተ እንድንቆጥር አይደለም፤ ራሳችንን ለእርሱ የሞትን እንደሆንን አድርገን እንድንቆጥር ነው የተመከርነው።

የክርስቶስ ሞት የኃጢአት ዝንባሌ ሊኖረን እንደማንችል አድርጎ “የአሮጌውን ሰው” ኃይል ፈጽሞ ደምስሶታልን? አልደመሰሰውም! ምክንያቱም ክፍለ-ምንባቡ በመቀጠል እንዲህ ይላል፡- “እንግዲህ ለምኞቱ እንድትታዘዙ በሚሞት ሥጋችሁ ኃጢአት አይገነሥ” (ሮሜ 6፡12)። በግልጽ እንደሚታየው እንግዲህ ከበቂ ቁጥጥር ባሻገር “አሮጌው ሰው” የሚሠራ ሆኖ ይኖራል ማለት ነው። ከክርስቶስ ጋር ተካፋይ መሆን ነጻ የመሆንን ዕድል አስገኝቷል፤ ነገር ግን “ቁጠሩ” በተባለው ቃልና በሌሎችም በምንባቡ ውስጥ በሚገኙት ተጨማሪ ቃላት እንደተገለጠው በእምነት ወደዚህ ነገር መግባት አለበት፡- “ነገር ግን ከሙታን ተለይታችሁ በሕይወት እንደምትኖሩ ራሳችሁን ለእግዚአብሔር አቅርቡ፤ ብልቶቻችሁንም የጽድቅ የጦር ዕቃ አድርጋችሁ ለእግዚአብሔር አቅርቡ። ኃጢአት [የኃጢአት ተፈጥሮ] አይገዛችሁምና፤ ከጸጋ [ማለትም ብቃት ያለውን ምትክ እና ወሰን የለሹን የእግዚአብሔርን መንፈስ አስቻይነት ከሚሰጠው] በታች እንጂ ከሕግ [ማለትም ተፈጻሚነት እንዲኖረው ምንም ኃይል ከማይሰጠው] በታች አይደላችሁም።”

መሟላት የሚገባው ነገር ሁሉ ተሟልቷል። “እንግዲህ ለምኞቱ እንድትታዘዙ በሚሞት ሥጋችሁ ኃጢአት አይገነሥ” “እንግዲህ” በሚለው አንድ ቃል ውስጥ የታጨቀውን እውነት መለካት የሚችል ማን ነው? የመስቀሉ፤ የሞቱ፤ የመቀበሩና የትንሣኤው ክንውን የሚሰጡንን

ዘላለማዊ ጥቅሞች እናገኝ ዘንድ ከክርስቶስ ጋር የተባበርንበትን ሰማያዊው ተግባር በሙሉ የሚጠቅስ ነው። ይህ ሁሉ የተከናወነልን ከመወለዳችን በፊት ነው። “እንግዲህ”፤ አሁን ከተፈጸመውና ከተዘጋጀው ሁሉ የተነሣ፤ እርሱ ለነጻነታችን ወዳቀደው ዓላማ ለመግባት ወሰን የለሽ ድፍረት አለን። “አሮጌው ሰው” እንደተፈረደበት በመቁጠር ድል መኖሩን የሚቀበል እምነት እንዲህ የመሰለው መገለጥ ውጤት ነው። የክርስቶስን መሰቀል፤ ሞት፤ መቀበርና ትንሣኤ እጅጅገገም በአንድም ቦታ አልተነገረንም። ነገር ግን በተገለጠው ነገር አማካይነት ከአሮጌው ሰው ነጻ የምንወጣቸው መለኮታዊ ግዴታዎች ፈጽሞ መሟላታቸውን እጅጅገገም እና ከዚህም የተነሣ “በአዲስ ሕይወት እንድንመላለስ” ማደፋፈሪያ ተሰጥቶናል።

አንዳንድ ክርስቲያኖች ግላዊ ልምምዳቸውን በተመለከተ ለኃጢአት ሞተናል የሚለውን ገለጣቸውን የሚደግፍ የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል ይኖራልን?

ብዙ የአዲስ ኪዳን ክፍሎች አማኝ ቀድሞውኑ እንደሞተ ይናገራሉ። ይሁንና፤ ከእነዚህ አንዳቸውም ስለ አንድ ልምምድ አያመለክቱም። ጥቅሶቹ የሚናገሩት አማኝ በመሞቱ ከክርስቶስ ጋር ከመተባበሩ የተነሣ ያለውን ሰፍራ ነው። “እንግዲህ ከክርስቶስ ጋር ከሞታችሁ” (ቄላ. 2:20)፤ “ሞታችኋልና፤ ሕይወታችሁም በእግዚአብሔር ከክርስቶስ ጋር ተሰውሮአልና” (ቄላ. 3:3)፤ “ከክርስቶስ ጋር ተሰቅዩአለሁ” (ገላ. 2:20)፤ “ነገር ግን ዓለም ለእኔ የተሰቀለበት፤ እኔም ለዓለም የተሰቀልሁበት ከክርስቶስ ኢየሱስ መስቀል በቀር ሌላ ትምክህት ከእኔ ይራቅ” (ገላ. 6:14)፤ “የክርስቶስ ኢየሱስ የሆኑት ሥጋን ከክፉ መሻቱና ከምኞቱ ጋር ሰቀሉ” (ገላ. 5:24)። በእነዚህ ክፍሎች የተጠቀሰው አሳብ የክርስቶስ በሆኑት ሁሉ የተከናወነ አንድ ነገር ስለሆነ፤ የጥቂቶችን የተለየ ቅድስና ውጤት የሆነ ክንውን ሊያመለክት አይችልም። እነዚህ ጥቅሶች አማኞችን ሁሉ የሚመለከቱ ናቸውና አንድ ትርጉም ብቻ ነው የሚኖራቸው። ያም ከክርስቶስ ጋር በመተባበራቸው ሰፍራውን በተመለከተ “ሥጋ ከመሻቱና ከምኞቱ ጋር ተሰቅሏል” የሚል ነው። “መሰቀል” የሚለው ቃል አማኞችን በተመለከተ የሚጠቀሰው ሁሌም በጋላሬ 2/16 ነው፤ የሚያመለክተውም ሕጋዊ የሆነ እውነትን እንጂ መንፈሳዊ ልምምድን አይደለም።

አማኝ የሥጋ ሥራ ይገድል ዘንድ በጥብቅ ቢነገረውም፤ ምንንም ይሰቅል ዘንድ አልታዘዘም። ሥጋን የመግደል ጉዳይም ሊከናወን የሚችለው

በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ነው። “በመንፈስ ግን የሰውነትን ሥራ ብትገድሉ፥ በሕይወት ትኖራላችሁ” (ሮሜ 8፡13)። የመስቀሉ ድርጊት ለአንዴና ለሁሉም የተከናወነ መሆኑ በግልጽ ተነግሮናል። ከዚህ መለኮታዊ ክንውን አንጻር የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሰው ማድረግ ያለበት፥ “መቁጠር”፥ “ራሱን መስጠት”፥ “መግደል”፥ “ማውለቅ”፥ “መፍቀድ”፥ “ማስወገድ”፥ “የእግዚአብሔርን ዕቃ ጦር ሁሉ ማንሣት”፥ “በላይ ያለውን ማሰብ”፥ “የፈጠረውን ምሳሌ ለመምስል እውቀትን ለማግኘት የሚታደሰውን አዲሱን ሰው መልበስ”፥ “ራስን መካድ”፥ “በክርስቶስ መኖር”፥ “መጋደል”፥ “ራጫውን መፈጸም”፥ “በፍቅር መመላለስ”፥ “በመንፈስ መመላለስ”፥ “በብርሃን መመላለስ”፥ “በአዲስ ሕይወት መመላለስ” ነው። እግዚአብሔር በልጁ ሞት በኩል ላዘጋጀውና አሁን በመንፈስ ቅዱስ በኩል ሊያከናውን ላቀደው ነጻነት የሰው ኃላፊነት ይህ ነው።

በሮሜ 6፡1-10 እንደተጻፈው፥ መለኮታዊው ዕቅድ እኛ “በአዲስ ሕይወት እንመላለስ” ዘንድ ነው። እግዚአብሔር የርሱ ቅድስና የሚጠይቀውን ማናቸውንም ነገር በክርስቶስ አማካይነት አከናውኖልን በኃጢአት ተፈጥሮ ላይ ሊፈጽም የሚገባውን ፍርድም ፈጽሟል። ይህን ለፖሊስና ለፖሊስ ለፖሊስም ተጽፎልናል። ይህን ስለምናውቅ በመንፈስ ቅዱስ ኃይል በአዲስ ሕይወት እንደምንመላለስ ሙሉ እምነት አለን። የእግዚአብሔር ልጆች “አሮጌው ሰው” ከክርስቶስ ጋር መስቀሉንና፥ ከመለኮት አኳያም የኃጢአት ኃይልና መገለጫው ሳያቋርጥ መሸነፉን ቢረዱ ኖሮ፥ ዕረፍት፥ ሰላምና ድል የእነርሱ ዕድል ፋንታ በሆነ ነበር!

ማጠቃለያዎቹ ጥቅሶች

በሮሜ 6፡1-8፡4 የሚገኘውና ከኃጢአት ባርነት ነጻ ለመውጣት የመቻል ጠቅላላ ትምህርት፥ በዚህ ዐውደ-ምንባብ የመጨረሻዎቹ ሁለት ጥቅሶች ይጠቃለላል (ሮሜ 8፡3-4)። በእነዚህ ሁለት ጥቅሶች ውስጥ የምንባቡን የውይይት ርእሶችና በኃጢአት ላይ ድልን የመጨበጥን መግለጫ በሚመለከት በሰባት ነጥቦች ተጠቃለዋል። ነጥቦቹም የሚከተሉት ናቸው፡-

1. “ሕጉ” (ሮሜ 8፡3)፡- የእግዚአብሔርን ጻድቅ ፈቃድ የሚወክለው። በተሻረው የሙሴ ሕግ (ሮሜ 6፡14፤ 7፡4 እና 25ን ይመልከቱ) ብቻ የተወሰነ አይደለም (ሮሜ 7፡1-4፤ 2ኛ ቆሮ. 3፡1-18፤

ገላ. 3:24-25)። ይህ መንፈስ ቅዱስ መንፈሳዊ በሆነ ሰው ውስጥ የሚያፈራውን ፍሬ ያጠቃልላል (ሮሜ 8:4፤ ገላ. 5:22-23)። ትእዛዛትን በመጠበቅ በሰብአዊ ጥረትና መታዘዝ ብቻ ጽድቅን ለማግኘት መሞከር ሁሌም ከንቱ ነው። ጸጋ እስከ ሰማያት ከፍ ያሉት መስፈርቶች የሚሟሉበትን የመንፈስ ቅዱስ ኃይል ይሰጣል።

2. “የሥጋ ደካማነት” (ሮሜ 8:3) ወይም ሰማያዊ ትእዛዛትን ለማሟላት ከቶ የማይችለው ሰብአዊ ድካም (ሮሜ 7:14-21፤ ዮሐ. 15:5)።

3. “በሥጋ ያለ ኃጢአት” (ሮሜ 8:3)። ይህ “ከደካማነት” የተለየ በሥጋ የሚገኝና መንፈስን የሚቃወም ነው (ሮሜ 7:14-23፤ ገላ. 5:17)።

4. ክርስቶስ “በኃጢአተኛ ሥጋ ምሳሌ” መጣ (ሮሜ 8:3)። እርሱ ከኃጢአተኛው ጋር ጥበረት ለማድረግ ወረደ (ሮሜ 6:5፤ 10-11)፤ ነገር ግን ኃጢአተኛ አልሆነም ወይም ከኃጢአት ባሕርይ ተካፋይ አልሆነም (ዕብ. 4:15፤ 7:26)።

5. “በኃጢአትም ምክንያት... ኃጢአትን በሥጋ ኮነነ [ፈረደበት]” (ሮሜ 8:3)። እንዲህ በማድረጉም የእግዚአብሔር ጽድቅ “በአሮጌው ሰው” ላይ የሚያቀርበውን ማናቸውንም ጥያቄ ፈጸመ (ሮሜ 6:10፤ 7:25)።

6. “የሕግ ጽድቅ [ሮሜ 7:4፤ 22፤ 25ን ይመልከቱ] እኛ ውስጥ ይፈጸም ይሆናል” (ሮሜ 8:4)፤ በፍጹም በእኛ የሚከናወን ግን አይደለም (ሮሜ 6:4፤ 14 እና 7:4፤ 6)። “የመንፈስ ፍሬ” ነው።

7. “እንደ ሥጋ ፈቃድ ሳይሆን እንደ መንፈስ ፈቃድ የሚመላለሱ” (ሮሜ 8:4)። ይህ ድል አድራጊ ለሆነ መመላለስ ከሰው የሚጠበቅ ሁኔታ ሲሆን፤ መሆን ያለበት ግን በመንፈስ ቅዱስ ነው (ሮሜ 6:11-22)።

በእያንዳንዱ ክርስቲያን ሕይወት ውስጥ ለመንፈሳዊ ሕይወት፤ በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት የእግዚአብሔርን ፈቃድ ሁሉ በእኛ ውስጥ ለመፈጸም በ“ሥጋ” እና በ“አሮጌው ሰው” ላይ በመፍረድ መሠረት ተጥሎልናል። የዚህ መሠረት ጠቀሜታ የሚታየው ግን “እንደ ሥጋ ፈቃድ ሳይሆን እንደ መንፈስ ፈቃድ” በሚመላለሱት ላይ ነው። ከእግዚአብሔር ዘንድ ያልተደበሰበሱ መገለጦችና መመሪያዎች አሉን። እነዚህን

መዘንጋት፤ ማምታታት ወይም የተሰጡትን ግልጥ ኃላፊነቶች አለመፈጸም አደገኛ ነው።

መለኮታዊው መፍትሔ

በአማኝ ውስጥ ያለውን ኃጢአታዊ ተፈጥሮ ለመግታት መለኮታዊው አሠራር በአማኝ ውስጥ በሚያድረው መንፈስ ቅዱስ አማካይነት ያንን ባሕርይ በቀጥታና ሳያቋርጥ መቆጣጠር ነው። ይህ ነገር መንፈስ ቅዱስ በአማኝ ውስጥና ለአማኝ ከሚያከናውናቸው ሥራዎች እጅግ ጠቃሚው ነው ሊባል ይቻላል። የእርሱ ዕቅድ ሁለቱም፤ ማለትም አሮጌውን ባሕርይ መቆጣጠር እና አዲሱን ደግሞ መግለጥ ነው።

ሁለት አመለካከቶች፡- መነቀል ወይም ሰማያዊ ቁጥጥር

በአማኞች ውስጥ በሚገኝ የኃጢአት ተፈጥሮ ላይ መለኮታዊውን አሠራር በተመለከተ ሁለት የተለያዩ አመለካከቶች አሉ።

ኃጢአት ወይም አሮጌው ባሕርይ አንድ ሰው በሚድንበት ጊዜ ወይም ከደገነነት በኋላ በሚፈጸም መንፈሳዊ ልምምድ ወቅት ተነቅሎ ይወገዳል የሚል ነው። በዚህ መሠረት የአማኝ የሕይወት ብቃት የኃጢአት ዝንባሌ የለሽ በመሆኑ ላይ ይደገፋል። ሌላው አመለካከት ደግሞ ክርስቲያን በዚህ አካል እስከኖረ ድረስ አሮጌው ባሕርይ አብሮት ይኖራል፤ የሕይወቱ ብቃትም በመንፈስ አማካይነት “ሥጋን” በቁጥጥር ሥር በማድረጉ ላይ ይደገፋል የሚል ሲሆን፤ ያም የተቻለው በክርስቶስ ሞት አማካይነት ነው።

በእነዚህ ሁለት አቀራረቦች የእግዚአብሔር ልጅ ለሆነ ሰው የተሰጠውን ሙሉ የሕይወት ድል ለመገንዘብ የተደረገ ቅን ሙከራ አለ። አንደኛው አመለካከት እጅግ ከፍ ባለ የይሆናል ግምት ይጀምርና፤ ያን በመቅረጽና ጥራቱንም በመጨመር ተግባራዊ ወደሆነ ልምምድ እስኪደርስ ይቀርጻል። ሌላኛው የሰውን ውሱንነት ሙሉ በሙሉ በመረዳት ይጀምራል። ከዚያም በክርስቶስ ሞትና በመንፈስ ቅዱስ ሕልውና፤ ዓላማና ኃይል ውስጥ ያሉትን ወሰን የለሽ ውጤቶች ይገነዘባል። በእያንዳንዱ አመለካከት ውስጥ ያለው ግብ ከኃጢአት ባርነት ነጻ የወጣ ሕይወት ነው። ስለዚህም ብቸኛው ጥያቄ፤ ይህን ለመጨበጥ የሚያስችለው የእግዚአብሔር ዕቅድና መገንደ የትኛው ነው? የሚል ይሆናል። እርስ በርስ ይቃረናሉና

ሁለቱም አመለካከቶች እውነት ሊሆኑ አይችሉም። ከሁለቱ የትኛው እንደ እግዚአብሔር ቃል መሆኑን ለመወሰን ሲፈለግ ይህን ለመሰንዘር ይቻላል፡-

አንደኛ፡ የአማኝን ችግር ለመፍታት የሚደረገው መለኮታዊ አሠራር ኃጢአትን ማስወገድ አይደለም።

ክርስቲያን ሙሉ በሙሉ በመንፈስ ቅዱስ ላይ መደገፍ እንደሚያስፈልገው የሚገልጡ ሦስት ዋና ዋና ምክንያቶች አሉ። ከ“ዓለም፣ ሥጋና ሰይጣን” ጋር ይጋፈጣል። ከዓለም ዝቅተኛ ደረጃ ወደ ሰማያዊው ዜግነት ከፍተኛ ደረጃ የመውጣት ነጻነቱን ያገኘው ዓለምን በማስወገድ አይደለም። ከጠላት ጋር ካለው ጦርነትም ነጻ የሚሆነው ሰይጣንን በመደምሰስ አይደለም። እነዚህ ድሎች እንደሚገኙ በቀጥታና ባልተቋረጠ የእግዚአብሔር ኃይል ነው ተብሏል። ከእነዚህ እውነታዎች ብርሃን በመነሣት ማስወገድ “ሥጋን” ወይም “ኃጢአትን” የማሸነፊያው መለኮታዊው አሠራር አይደለም ብሎ መደምደም ትክክል ነው። “የማስወገድ” አሳብ ከዓለምና ከዲያብሎስ ጋር ባለው ፍልሚያ ተቀባይነት ካልኖረው፣ ከኃጢአታዊ ተፈጥሮ ጋር ላለው ፍልሚያ የሚኖረው እውነተኛ ዋጋ ምንድነው?

ሁለተኛ፡ ኃጢአትን ከሥሩ መንቀል ወይም ማስወገድ ከሰብአዊ ልምምድ ጋር አይሄድም።

ምናልባት በአንዳንዶች ራሳቸውን ከፍ በሚያደርጉ ሰዎች ግምታዊ አስተሳሰብ ይህ ሊታሰብ ይችላል። ነገር ግን ብዙዎች የዚህ አመለካከት ደጋፊዎች እንኳ ከኃጢአት ሙሉ በሙሉ ነጻ ነን ብለው አይናገሩም፤ ለኃጢአታቸው ምላሽ በመፈለግ የተለያዩ አስተያየቶችን ይሰጣሉ እንጂ። ከአመለካከታቸው አንዱ ኃጢአታቸው አዳም ከውድቀቱ በፊት እንደነበረው ያለ ሰው የሚፈጽመው ኃጢአት እንደሆነ ይናገራሉ። ይህን ለመሰለው አባባል የዳንነው ፊተኛውን አዳም ለመምሰል አይደለም ብሎ መመለስ ይቻላል። እኛ አሁን በክርስቶስ ነን፣ የዳንነውም የኋለኛውን አዳም ለመምሰል ነው። የእነዚህ ሰዎች አስተሳሰብ እውነት ቢሆን ኖሮ፣ እንዲህ ባለው ንጽሕና ውስጥ የሚገኝ ሰው የሚፈጽመው የመጀመሪያ ኃጢአት፣ የአዳም ኃጢአት በራሱ ባሕርይ እና ከእግዚአብሔር ጋር በነበረው ግንኙነት ላይ ያስከተለውን መዘዝ የሚያህል ታላቅና ኃይለኛ ውድቀት ያስከትልበት ነበር።

በወደቀው ባሕርይ እና በሰብአዊው ባሕርይ መካከል ረቂቅ የሆነ ልዩነት በመፍጠር፣ ምንም እንኳ የወደቀው ባሕርይ ቢወገድ፣ ኃጢአት

የፈጸሙት በሰብአዊ ባሕርያቸው መሆኑን እነዚሁ ሰዎች ይናገራሉ። ይህን መሳሪያ አመለካከት በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ የተመሠረተ አይደለም።

እግዚአብሔር ኃጢአትን የሚከላከልበት ቁልፍ ብሎ የሚታይና የተሻለ መንገድ አለው። ይህ ለሥጋ ሥራ ምንም ስፍራ የማይሰጥ፣ ከድፍረት አነጋገር ነጻ የሆነና በእግዚአብሔር መንፈስ ኃይል የሚደገፍ ነው። የኃጢአት መወገድ የሚለው አባባል ለአሁኖቼም ሆነ ላለፉት ቅዱሳን ልምምድ እንግዳ የሆነ ነገር ነው። በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ ስለ ኃጢአት ተነቅሎ መጥፋት የተነገረ ምሳሌ የለም።

ሦስተኛ፡ የኃጢአት ከሥሩ መነቀል መጽሐፍ ቅዱሳዊ አይደለም።

በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ “ትምህርት”፣ “ተግባር” እና “ምክር” እናገኛለን። መደምደሚያዎቻችንን መወሰን ያለብን በነዚህ እንጂ፣ ለአእምሮ በሚሰማማ አኳኋን የሰውን ልምምድ በመተንተን መሆን የለበትም። መጽሐፍ ቅዱስ ከዚህ የሚከተሉትን ያስተምራል፡-

(1) አማኞች ሁሉ ኃጢአታዊ ተፈጥሮ ተነቅሎ ይጠፋል የሚለውን አመለካከት እንዳይቀበሉ ማስጠንቀቂያ ተሰጥቷቸዋል፡- “ኃጢአት [ኃጢአታዊ ተፈጥሮ] የለንም ብንል ራሳችንን እናስታለን፤ እውነትም በእኛ ውስጥ የለም” (1ኛ ዮሐ. 1፡8)።

(2) መንፈስ ቅዱስ የመጣው አርነት ሊያወጣን ነውና ድላችን በዚህ ሳይሆን በሌላ መንገድ ከሆነ፤ መጽሐፍ ቅዱስ የእርሱን ሕልውና፣ ዓላማና ኃይል በተመለከተ የሚያስተምረው ሁሉ ትርጉም የለሽ ይሆናል ማለት ነው። በዚህ ምክንያት ኃጢአት ከሥሩ ተነቅሎ ስለ መጥፋቱ የሚተነትነው አመለካከት ለመንፈስ ቅዱስና ለሥራው የሚሰጠው ቦታ በጣም ውሴን ነው።

(3) መንፈስ ቅዱስ ነጻ የሚያወጣን በማያቋርጥ ትግል ነው። “ሥጋ [አሮጌውን ባሕርይ የሚጨምረው] በመንፈስ ላይ መንፈስም በሥጋ ላይ ይመኛልና፤ እነዚህም እርስ በርሳቸው ይቀዋወማሉ፤ ስለዚህም [በመንፈስ ስትመላለሱ] የምትወዱትን [በሥጋ ስትመላለሱ እንደነበር] ልታደርጉ አትችሉም” (ገላትያ 5፡17 ከያዕቆብ 4፡5 ጋር ያነጻጽሩት)። እንዲሁም ሮሜ 7፡15-24 እና 8፡2 ላይ በአማኙ ውስጥ ለሚገኝ ኃጢአት ምንጩ በሥጋው አማካይነት የሚሠራ ባሕርይ መሆኑ ተነግሯል። ድሉም የሚገኘው ከዚህ የሚበልጥ ኃይል ባለው መንፈስ ቅዱስ ነው። ኃጢአት ከሥሩ ተነቅሎ የመጥፋቱን አመለካከት የሚያከሩ ትምህርቶች ክርስቲያን

ወደፊትም የኃጢአት ዝንባሌ አይኖረውም እስከማለት ይደርሳሉ። እንዲህ ከሆነ ይህ አመለካከት እውነተኛ ጥንቃቄና በእግዚአብሔር ኃይል መደገፍም እንዳይኖር ግድ የለሽነትን ያበረታታል። የኃጢአት የተደበቀ ምንጭ በውስጣችን መኖሩ እንደሚቀጥልና “በመንፈስ መመላለስ” ቢቋረጥ ወዲያውኑ ወደ ሥጋ “ፈቃድ” እና “ምኞት” መመለስ እንደሚኖር መጽሐፍ ቅዱስ ያስተምረናል። “በመንፈስ ብትመላለሱ ግን የሥጋን ምኞት አትፈጽሙም።” ሁላችን የልማድ ፍጡራን ስለሆንን በመንፈስ መመላለስንም ለገሰምደው እንችላለን። ምንም እንኳን በሥጋ የመመላለስ ልማዳችንን ብንተው፥ በሥጋ የመመላለስ ባሕርይና ችሎታ በውስጣችን ሊቀጥል ይችላል።

ከዚህ አንጻር እውነተኛ መንፈሳዊነት ማለት ለጊዜው ኃጢአትን ለመሥራት አለመመኘት ማለት ነው (ፊልጵ. 2:13)። ይህ ግን ኃጢአት የማድረግ ችሎታን ተነቅሎ መጥፋት አያመለክትም። ይልቅስ ከሚያስብተው የእግዚአብሔር ኃይል የተነሣ በመንፈስ እየተመላለስን ባለንበት ወቅት ፍጹም የሆነ ድል እናገኛለን ማለት ነው። ሁልጊዜ ጌታን መፈለጋችን እውነት ሆኖ ይኖራል። እርሱ፥ “ያለ እኔ ምንም ልታደርጉ አትችሉም ብሏል” (ዮሐ. 15:5)። የኃጢአት በሽታ ሁሌ ውስጣችን ስላለ በእያንዳንዱ ቅጽበት ከዚህ ሊታደገን የሚችል የመንፈስ ቅዱስ ኃይል ያስፈልገናል። በመንፈስ “መመላለስ” በእያንዳንዱ እርምጃችን የተሳካ የሚሆነው በመለኮታዊ ኃይል እርዳታ ነው።

(4) መጽሐፍ ቅዱስ “ከሥጋ” እና “ከአሮጌው ሰው” ጋር የሚኖረንን ፍልሚያ በተመለከተ የሚያስተምረን “ከኃጢአት ተነቅሎ መጥፋት” ንድፈ-አሳብ ጋር የተያያዘ አይደለም። እግዚአብሔር በልጁ ሞት በኩል “በአዲስ ሕይወት እንመላለስ” (ሮሜ 6:4) ዘንድ ያደረገልን ነገር ከግምት በላይ ነው። የዚህ መመላለስ አኳኋኖች “ቁጠሩ”፥ “ራሳችሁን ስጡ”፥ “አትፍቀዱ”፥ “አውልቁ”፥ “ግደሉ”፥ “ኑሩ”፥ በሚሉት ትእዛዞች ተነግረዋል። ከኃጢአት ተነቅሎ መጥፋት የሚለው አመለካከት እውነት ከሆነ፥ ከእነዚህ ትእዛዛት አንዳቸውም ትርጉም አይኖራቸውም። ቅዱሳት መጻሕፍት የኃጢአት ተፈጥሮ ሙት እንደሆነ “እንድንቆጥር” ሳይሆን፥ እኛ ለእርሱ ሙታን እንደሆንን “እንድንቆጥር” ነው የሚያደፋፍሩን።

(5) ኃጢአት ተነቅሎ ስለመጥፋቱ የሚያስተምሩ መምህራን ትምህርቶች፥ አማኝ ከክርስቶስ ሞት ጋር ያለውን የአሁን ግንኙነት

በተመለከተ በተሳሳተ የመጽሐፍ ቅዱስ አተረጓጎም ላይ የተመሠረተ ናቸው። በመጽሐፍ ቅዱስ ስፍራዊ ተደርጎ የሚወሰደው፤ በእግዚአብሔር አሳብና መቁጠር ውስጥ ብቻ የሚገኘውና የእግዚአብሔር ልጅ ለሆነ ሰው ሁሉ ለአንዴና ለሁሌም የተፈጸመው ነገር፤ ከኃጢአት ዝንባሌ ነጻ እንደሆኑ አድርገው ራሳቸውን ለመለየት እንደሚደፍሩ ጥቂት ሰዎች ዕለታዊ የሕይወት ልምምድ ተደርጎ ተተርጉሟል።

(6) ስለ ኃጢአት ተነቅሎ መጥፋት የሚያስተምሩ መምህራን ወደተሳሳተ ትምህርት ያዘነበሉት መጽሐፍ ቅዱስ ስለ “ሥጋ” የሚያስተምረውን በተዛባ መንገድ ከመረዳታቸው የተነሣ ነው። የዚህ ትምህርት ጠበቃዎች “ሥጋ” በሚለው ቃል የተተረጎመው የግሪክኛ ቃል [‘ሳርክስ’] ሥጋን ብቻ የሚያመለክት ሳይሆን፤ የፍጥረታዊውን ሰው ሁለንተና፤ ማለትም መንፈስ፤ ነፍስና ሥጋ ማለቱ እንደሆነ አይረዱም። ኃጢአታዊ ተፈጥሮን ብቻ ማስወገድ የሚቻል ቢሆን እንኳን ይህ “ከሥጋ” የተነሣ ለሚመጡ ችግሮች መፍትሔ አያስገኝም። “በእኔ (ማለት በሥጋዬ) በካ ነገር እንዳይኖር አውቃለሁ።” እንግዲህ ይህ “የሸክላ ዕቃ” ማለትም የተዋረደው ሰውነታችን በሕይወት እስከኖረ ድረስ “ሥጋም” ይኖራል።

(7) ይህ ስለ ኃጢአት ተነቅሎ መጥፋት የሚያወሳ ትምህርት፤ ከእግዚአብሔር መገለጥ ይልቅ በአብዛኛው የሚገደው ሰብአዊ ልምምድ ነው። ትምህርቱ ሁሌም ልምምዶችን በመተንተንና ለትንታኔዎቹ ማጠቃለያዎችን ለማረጋገጥ በመሞከር ይረካል። በዚህ ትንታኔ መሠረት በመንፈስ ቅዱስ ኃይል የተደረገ ጤናማ የእርነት ልምምድ በቀላሉ የ“ኃጢአት የለሽ ፍጹምነት”፤ “ሙሉ ቅድስና”፤ እና “የኃጢአት ተነቅሎ መጥፋት” ማረጋገጫ ተደርጎ ይወሰዳል። የሰው ግምት የሰማያዊውን መገለጥ ቦታ በፍጹም ሊወስድ አይገባም።

ሁለቱ አመለካከቶች አብረው የሚሄዱ አይደሉም። ወይ ከማናቸውም የኃጢአት ዝንባሌ በፍጥነት ነጻ መውጣትና ከዚህም የተነሣ የኃጢአትን ኃይል ለመዋጋት የሚያስችለን የእግዚአብሔር ኃይል የማያስፈልገን መሆን፤ ወይ ደግሞ በውስጣችን በሚኖረው የመንፈስ ቅዱስ ኃይል በየጊዜው ከኃጢአት ነጻ መሆን አለብን። መጽሐፍ ቅዱስ የሚያስተምረው የኋለኛውን ነው።

መንፈሳዊነት ምንድነው?

አንድ ሰው መንፈሳዊ ሊሆን የሚችልበት ሦስተኛው ሁኔታ በመንፈስ ቅዱስ ላይ መደገፍ፣ ማለት “በመንፈስ መመላለስ” ነው። የማይቻል ከሆነው ሰማያዊ ጥሪ፣ ተቃራኒ ከሆነው የሰይጣን ኃይል፣ እንዲሁም ከማይቋረጠው የ“ሥጋ” ሕልውናና አብሮት ካለው አዳማዊ ባሕርይ የተነሣ እንዲህ ያለው በመንፈስ ቅዱስ ላይ መደገፍ እጅግ አስፈላጊ ነው። የወደፊት ችግራችንን ዛሬ ልንፈታው አንችልም። መመላለሱ ደረጃ በደረጃ ነውና በማያቋርጥ አኳኋን በእግዚአብሔር ኃይል መጠቀምን ይጠይቃል። የክርስቲያን ሕይወት ከችግር ወይም ከፈተና ነጻ አይደለም። “መመላለስ”፣ “ፋጫ”፣ “ገድል” ነው። የእነዚህ ቃላት ፅንሰ-አሳብ የማያቋርጥ እንቅስቃሴን ወይም ተግባርን አዝሏል። የእምነት ጦርነት ማለት ባለማቋረጥ በመንፈስ ቅዱስ መደገፍ ነው። እንዲህ ባለ መንገድ ከእግዚአብሔር ጋር ለሚመላለሱ ሰዎች የተከፈተ በር አለ። በሩ “ከአብና ከልጁ ጋር ኅብረት” ለማድረግ፣ እንዲሁም ፍሬያማ ሊሆን ሕይወትና ለእግዚአብሔር ክብር የሚሆን መንፈሳዊ መገለጥ ወደሚታይበት ያስገባል።

እንግዲህ እውነተኛ መንፈሳዊነት ምንድነው? እውነተኛ መንፈሳዊነት በአማኑ ውስጥ የሚያድረው መንፈስ ቅዱስ ያለምንም ዕንቅፋት የሚገለጥበት ሕይወት ነው። እነዚህ መገለጫዎች በጠቅላላው ሰባት ናቸው። የተባረኩ እውነታዎች በሙሉ የተዘጋጁትም በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ነው። እነዚህ ነገሮች በመንፈስ ቅዱስ የሚያፈሩትም፣ እርሱን በማያሳዝን፣ ነገር ግን የሚታወቅ ኃጢአትን ሁሉ በተናዘዘ፤ መንፈስን በማያጠፋ፣ ነገር ግን ለእግዚአብሔር በተሰጠ፣ እንዲሁም በመንፈስ በሚመላለስና በእርሱም ኃይል ብቻ የመደገፍ አቋም ባለው ክርስቲያን ውስጥ ነው። ይህን የመሰለው ሰው መንፈሳዊ ነው፤ ምክንያቱም በመንፈስ ቅዱስ ተሞልቷል። መንፈስ ቅዱስ በእርሱ ውስጥ የእግዚአብሔርን ዓላማና ፈቃድ ሁሉ ለመፈጸም ነጻ ነው። በዕለታዊ ሕይወትና አገልግሎት ውስጥ ከዚህ ይበልጥ የሚመኙት ነገር የለም። “ነገር ግን በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ድል መንግሥትን ለሚሰጠን ለእግዚአብሔር ምስጋና ይሁን።”

ንጽጽር እና መደምደሚያ

ንጽጽር፡-

(ሀ) ከኃጢአት ቅጣት መዳን (ለ) ከኃጢአት ኃይል ከመዳን ጋር

መጽሐፍ ቅዱስ ከኃጢአት ባርነት ነጻ መውጣታችንን እንደ ልዩ ደኅንነት አድርጎ ያቀርበዋል። በዚህና በሌላው አበክረን በምናውቀው የደኅንነት ክፍል ማለትም ከኃጢአት ቅጣት ክስ ነጻ በመሆን መካከል አንድ ንጽጽር ይገኛል። በሮሜ መልእክት የመጀመሪያዎቹ አምስት ምዕራፎች፡ ከኃጢአት ቅጣትና ክስ ስለመዳናችንና በክርስቶስ በሆነው ቤዛነት በኩል ስለገባንበት ጽድቅና ጥበቃ ይናገራል። ምዕራፍ ስድስት መጀመሪያ ላይ አዲስ ጥያቄ ቀርቧል፤ ያም፡ “እኛ [ወደ ደኅንነት የመጣን] በኃጢአት ጸንተን እንኑርን?” የሚል ነው። ከሮሜ 6 እስከ 8 ባለው ክፍል የምናየው ዋና አሳብ የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሰው በዕለታዊ ሕይወቱ ከኃጢአት የገዢነት ኃይል ስለሚድንበት ሁኔታዎች የሚናገር ነው። በእነዚህ ሁለት የደኅንነት አሠራሮች መካከል ያለው ንጽጽር በአምስት ልዩ ክፍሎች ሊታይ ይችላል፡-

አንደኛ፡ ደኅንነት የሚያስፈልገው ሰው ሁኔታ

ሀ) ከኃጢአት ቅጣት

የእግዚአብሔር ቃል ዳግም ያልተወለዱ ሰዎች ከኃጢአት ክስና ቅጣት መዳን እንደሚያስፈልጋቸው በዝርዝር ይገልጻል። እነዚህ ሰዎች “የጠፉ”፤ “የተፈረደባቸው”፤ በመንፈስ “የሞቱ”፤ “ጸድቅ የለም አንድ ስንኳ” (ሮሜ 3፡23)፤ “ሁሉ ኃጢአት ሠርተዋልና የእግዚአብሔርም ክብር ጎድሎአቸዋል” እየተባሉ ተገልጠዋል። ከዚህም ባሻገር አንድ የተገለጠ ነገር አለ፤ ያም እነዚህ ሰዎች በራሳቸው ምስኪኖችና ያሉበትን ሁኔታ ለመለወጥም ሆነ ለማሻሻል የማይችሉ መሆናቸው ነው። አማራጭ የሌለው ተስፋቸው በማዳን ኃይሉና በጸጋው እንዲያድናቸው በርሱ ላይ ሙሉ በሙሉ መደገፍ ነው። “በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ እመን፤ አንተም ትድናለህ” (ሐዋ. 16፡31)።

ለ) ከኃጢአት ኃይል

በተመሳሳይ ሁኔታ ቅዱሳት መጻሕፍት የዳነ ሰው የኃጢአት ተፈጥሮ ኃይልን በመቋቋም ረገድ ያለውን ብርታት ሲገልጡ፤ ደካማነትና ምስኪንነት የሚታይበት እንደሆነ ያሳያሉ፡- “በእኔ፤ ማለት በሥጋዬ በጎ ነገር እንዳይኖር አውቃለሁና” (ሮሜ 7:21)፤ “እንግዲያስ መልካሙን አደርግ ዘንድ ሰወድ፤ በእኔ ክፉን እንዲያደርግብኝ ሕግን አገኛለሁ።” የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሰውም ከኃጢአት ኃይል ይድን ዘንድ ተስፋው በጌታ ኃይልና ጸጋ ሙሉ በሙሉ መደገፍ ነው። “በክርስቶስ ኢየሱስ ያለው የሕይወት መንፈስ ሕግ ከኃጢአትና ከሞት ሕግ አርነት አውጥቶኛልና” (ሮሜ 8:2)። “በመንፈስም ብትመላለሱ የሥጋን ምኞት አትፈጽሙም” (ገላ. 5:16)።

ሁለተኛ፤ የደኅንነት መለኮታዊ ዕቅድና ውብ ዓላማ

ሀ) ከኃጢአት ቅጣት

ዳግም ያልተወለደ ሰው ከመዳኑ በፊት የነበረው ሁኔታና ወደ እግዚአብሔር የማዳን ኃይል ከመጣ በኋላ ያለው እጅግ ትልቅ ልዩነት አለው። የጌታ የማዳን ጸጋ ስፋት ሰው ሙሉ ለሙሉ የሚረዳው አይደለም። “እርሱ እንዳለ እናየዋለንና እርሱን እንድንመስል እናውቃለን።” አሁንም እንኳ “የእግዚአብሔር ልጆች ነን።” “የልጁን መልክ ልንመስል” (ሮሜ 8:29) ይገባናል።

ለ) ከኃጢአት ኃይል

ክርስቲያን፤ በእግዚአብሔር ዓላማ መሠረት በኢየሱስ ክርስቶስ በኩልና በመንፈስ ቅዱስ ኃይል አማካይነት ፍጹም ድልን መቀዳጀት አለበት። “ስለዚህም በጌታ እስር የሆንሁ እኔ እለምናችኋለሁ፤ በተጠራችሁበት መጠራት እንደሚገባ ተመላለሱ” (ኤፌ. 4:1)። “መንፈስን አታሳኩ” (ኤፌ. 4:30)። “መንፈስን አታጥፉ” (1ኛ ተሰ. 5:19)። “በብርሃን ተመላለሱ” (ገላ. 5:16)። “በእኔ ኑሩ” (ዮሐ. 15:4)።

ሦስተኛ፤ ደኅንነት የእግዚአብሔር ብቻ ነው

ሀ) ከኃጢአት ቅጣት

ደኅንነት የእግዚአብሔር ብቻ መሆን አለበት። ምክንያቱም እያንዳንዱ ሁኔታ ከሰው ኃይልና ጉልበት በላይ ነው። ከኃጢአት ክስና

ቅጣት የመዳን ሁኔታ ጌታ ያከናወናቸውን ተአምራቶች ሁሉ ያካተተ ሲሆን፤ ከእነዚህ ተአምራቶች አንዱንም ሰው ሊፈጽመው ይቅርና ሊረዳው እንኳ አይችልም። “የእግዚአብሔር ኃይል ለማዳን ነው” (ሮሜ 1:16)፤ “በእርሱ የሚያምነውን ያጸድቅ ዘንድ” (ሮሜ 3:26)።

ለ) ከኃጢአት ኃይል

አማኝ ራሱን ከኃጢአት ኃይል ለማዳን የማይችል ምስኪን መሆኑም የዚያኑ ያህል እውነት ነው። ማዳን የሚችለው እግዚአብሔር ብቻ ሲሆን፤ ይህንንም የሚያደርገው በቃሉ ውስጥ በሚገኘው መገለጥ መሠረት ነው። በሰው ውስጥ ሰውን “ከዓለም፤ ከሥጋና ከሰይጣን” የሚያድን ምንም ኃይል የለም። “በመንፈስም ብትመላለሱ የሥጋን ምኞት አትፈጽሙም” (ገላ. 5:16)። “ስለ በጎ ፈቃዱ መፈለግንም ማድረግንም በእናንተ የሚሠራ እግዚአብሔር ነውና” (ፊልጵ. 2:13)። “በክርስቶስ ኢየሱስ ያለው የሕይወት መንፈስ ሕግ ከኃጢአትና ከሞት ሕግ አርነት አውጥቶኛልና” (ሮሜ 8:2)። “በቀረውስ በጌታና በኃይሉ ችሎት የበረታችሁ ሁኑ” (ሮሜ 6:10)። “በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ።”

አራተኛ፡ እግዚአብሔር ሊያድን የሚችለው በመስቀሉና በመስቀሉ አማካይነት ብቻ ነው

ሀ) ከኃጢአት ቅጣት

እግዚአብሔር ከክርስቶስ የምትከነት ሞት በፊት ኃጢአታችንን እንደ ክስና ቅጣትነቱ ቢመለከተው ኖሮ ማናችንም በሕይወት አንኖርም ነበር። የኃጢአትን ቅጣት አስቀድሞ በክርስቶስ ሞት ስለቀጣ ብቻ ነው ቁጣው ሳይነድ ኃጢአተኛውን ሊያድነው የሚችለው። አሁን በእግዚአብሔር ልጅ በኩል እንዲህ ያለ ጸጋ ተዘርግቶለታልና አማኝ ማድረግ ያለበት ማመን ብቻ ነው። ጌታ ኢየሱስ ስለ እኛ ኃጢአት እስከ ሞት ድረስ ነው የተሠቃየው። “ኃጢአታችንን በሥጋው በእንጨት ላይ ተሸከመ” (1ኛ ጴጥ. 2:24)። “ስለመተላለፋችን ቆሰለ” (ኢሳ. 53:5)። “አንዱ ስለ ሁሉ ሞተ፤ እንግዲያስ ሁሉ ሞቱ” (2ኛ ቆሮ. 5:14)። ክርስቶስ ስለኛ የኃጢአትን ቅጣት ተቀብሏል። በዚህ ሞት አማካይነት እግዚአብሔር አሁን ማናቸውንም ኃጢአተኛ ያለ ቅጣትና ያለ ኩነጂ ሊያጸድቀው ይችላል። በኃጢአተኛ ሕይወት ውስጥ የሚገኝ ግብረ ገባዊ ዕንቅፋት ደገነንቱን የሚመለከት መሆኑ ቀርቷል። እግዚአብሔር በልጁ ሞት አማካይነት ከኃጢአተኞች ዋና የሆነውን እንኳ ለማዳን ራሱን ነጻ

አድርጓል። እንዲህ ባለው ደኅንነት እርሱ ጽድቅና ቅን ፈራጅ ነው፤ ምክንያቱም ጌታ ኢየሱስ ስለ እኛ ኃጢአት ተሠቃይቷልና።

ለ) ከኃጢአት ኃይል

እግዚአብሔር አስቀድሞ “በአሮጌው ሰው” ላይ ባይፈርድበት ኖሮ ክርስቲያን ከኃጢአት ኃይል ሊድን አይችልም ነበር። እግዚአብሔር ሕይወታችንን በቁጥጥሩ ሥር ከማድረጉ አስቀድሞ በውስጣችን ባለው ኃጢአታዊ ተፈጥሮ ላይ ባይፈርድ ኖሮ ተስፋ ቢስ በሆነ ሁኔታ በተገኘን ነበር። እርሱ “አሮጌውን ሰው” ቀድሞውኑ ከክርስቶስ ጋር አብረን በመስቀላችን በመሞታችንና በመቀበራችን ፈርዶበታል። ጌታ ስለ ኃጢአታችን ብቻ ሥቃይ አልተቀበለም፤ እርሱ ስለ ኃጢአት ተፈጥሯችንም ሞቷል። ስለ ኃጢአታችን ቅጣትን ተቀበለ፤ ደግሞም ስለ ኃጢአተኛ ባሕርያችን ሞተ። “ስለ ኃጢአት አንድ ጊዜ ሞቶአልና” (ሮሜ 6:10)። “አሮጌው ሥጋችን ከእርሱ ጋር እንደተሰቀለ ይህን እናውቃለንና” (ሮሜ 6:6)። ክርስቶስ ስለ ኃጢአታችንና ስለ ኃጢአት ባሕርያችን ስለሞተ እግዚአብሔር “ሥጋን” እና አዳማዊ ባሕርይን በቁጥጥሩ ሥር ለማድረግና ከኃጢአት ባርነት ሊያድነንና ኃይሉን ለመጠቀም ጽድቅን የተሞላ ነጻነት አለው። ይህ ነጻነቱ ክርስቶስ የእያንዳንዱን ኃጢአተኛ ፍርድ ስለተቀበለ፣ ዳግም ያልተወለደ ሰውን ከኃጢአት ቅጣት የሚያድንበት መብት እንዳለው ያመለክታል።

አምስተኛ፣ ደኅንነት በእምነት ነው

ሀ) ከኃጢአት ቅጣት

ደኅንነት ሁልጊዜ እግዚአብሔር ብቻ የሚሠራው ሥራ በመሆኑ በዚህ ግንኙነት ሰው ሊያደርግ የሚችለው ነገር ቢኖር፣ ይህን ሊያከናውንና ሊፈጽም የሚችለውን እርሱን መጠባበቅ ብቻ ነው። ከኃጢአት ክስና ቅጣት ነጻ የሆነው በአመንበት ቅጽባት ሲሆን፣ የዚህ ክንውን መሠረቱ የምንወስደው የእምነት ሸርምጽ ነው። ሰዎች ከኃጢአት መዘዞች የሚድኑት ወይም እየዳኑ የሚኖሩት በእምነታቸው ለሰላምታዊ አይደለም። ነፍሳችንን ከኃጢአት ቅጣት የሚያድናት የእምነት ድርጊታችን ይሆናል። የዳንነው በጸጋው አማካይነት በእምነት ነው።

ለ) ከኃጢአት ኃይል

በተመሳሳይ ሁኔታ በዕለታዊ ኑሮ በቅድስና ለመመለስ መዳንም (መለየት) የእግዚአብሔር ሥራ ሲሆን፣ የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሰውም

በዚህ ግንኙነት ረገድ ሲያደርግ የሚገባው ጌታ እንዲረዳው የመጠባበቅ ፍላጎት ማሳየት ብቻ ነው። ሕይወትና ፈቃድን ለእግዚአብሔር ማመቻቸት ያስፈልጋል። ይህ ደኅንነት በእምነት የኔ ነው ብለው የሚወስዱት ነው። ይህ ነው የእምነት ዝንባሌ። ከኃጢአት ኃይል የዳንነው ባመንን ጊዜ ነው። በእምነት ለረምጃ የጸደቀ ሰው አሁን ደግሞ በእምነት መኖር አለበት። ክርስቶስ የሞተላቸው ገና ያልዳኑ እጅግ ብዙ ኃጢአተኞች አሉ። ከእግዚአብሔር አንጻር አስፈላጊው ነገር ሁሉ ተዘጋጅቷል፤ ያላመኑ ሰዎች ማድረግ ያለባቸው፣ በኢየሱስ ክርስቶስ ሞት ለእነርሱ ወደሆነው የደኅንነት ጸጋ በእምነት መግባት ብቻ ነው። እንደዚሁም የኃጢአት ተፈጥሯቸው የተፈረደበትና በእግዚአብሔር በኩል ለድል ሕይወትና ለእግዚአብሔር ክብር የሚያስፈልጋቸው ሁሉ የተሰጣቸው ነገር ግን ይህን የድል ሕይወት ገና ያልጨበጡ አያሌ ቅዱሳን ይገኛሉ። እነርሱም ማድረግ ያለባቸው ከኃጢአት ኃይልና ግዛት ወደሚያድን ጸጋ በእምነት መግባት ብቻ ነው። ይህ “የመመላለስ”፣ “የሩጫ” እንዲሁም “የውጊያ” እውነታ ነው። የማያቋርጥ አቋምም ነው። “መልካሙን የእውነት ገድል” (1ኛ ጢሞ. 6:12) መጋደል አለብን። ኃጢአተኞች በአዳኙ እስካላመኑ አይድኑም፤ ቅዱሳንም በነጻ አውጪው እስኪታመኑ ድረስ አሸናፊዎች አይሆኑም። እግዚአብሔር ይህን ለጎዳጎቻቸው ያደረገው በልጁ መሰቀል አማካይነት ነው። ከኃጢአት ኃይል የሚያላቅቅ ደኅንነት በእምነት የሚቀበሉት መሆን አለበት።

መንፈስ ቅዱስ አንድን ሰው ከኃጢአት የገዥነት ኃይል ሲያድነው የሚያድነውን ሰው ማንነቱን ወዲያው አይለውጠውም። የሰውየውን ብልቶችና ኃይሎች ሁሉ የራሱ ያደርጋቸዋል። የእግዚአብሔር ኃይል ሥራውን የሚሠራው የሰውን ፈቃድ፣ ስሜቶች፣ ፍላጎቶችና ባሕርይ በመጠቀም ነው። ኃይልን በመቀበል ላይ ያለ አማኝ የመምረጥ ኃይሉን፣ ስሜቶቹን፣ ምኞቶችና ባሕርዩን የሚመራ ቢመስለውም፣ እውነቱ ግን መንፈስ ቅዱስ በእርሱ የሚያከናውነው መሆኑ ነው። የእርሱ ብርታት “ከጌታና ከኃይሉ ችሎት” የሚመነጨው ነው (ኤፌ. 6:10)።

መደምደሚያው

706 እስካሁን ያተኮርነው ስለ መንፈሳዊ ሕይወት መሠረታዊ በሆኑ ትምህርቶች ላይ ነበር። አሁን ግን ይህን ሕይወት እንዴት መኖር እንደሚገባ የሚያሳዩ ጥቂት ተግባራዊ አስተያየቶችን መጨመሩ ተገቢ ነው።

በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ሥር የሆነ ሕይወት፣ ሳያቋርጡ ራስን በመመርመርና በተሰጠ ነገር በውል በመጠቀም ላይ የሚደገፍ ነው። ይህ ከሆነ ክርስቲያኖች ከእግዚአብሔር ጋር በትክክል የሚገናኙበትና ስለ ኃጢአትም ሆነ ራስን ስለማስገዛት ልባቸውን የሚመረምሩበት ሁኔታ ይኖራቸዋል። የራሳቸውን ያለመብቃትና የመንፈስ ቅዱስን ብቃት የሚያረጋግጡበት ጊዜም ሊኖራቸው ይገባል። ከዚያ በኋላ ድካማቸውን የሚለውጠውን የመንፈስ ቅዱስ ኃይልና ብርታት ለመቀበል ይችላሉ። መጽሐፍ ቅዱስ ይህ ስለሚሆንበት ጊዜና ሁኔታ መመሪያ አይሰጠንም። ይህ ሁኔታ ልጅ *ከአባቱ ጋር* የሚያደርገውን ነጻ ጭውውት ይመስላል።

መንፈሳዊነት የወደፊት በጎ ምኞት ሳይሆን፣ አሁን ሊለማመዱት የሚገባ ነገር ነው። በጣም አስፈላጊው ጥያቄ፣ “*አሁን በመንፈስ በመመላለስ ላይ ነኝን?*” የሚለው ነው። የዚህ ጥያቄ መልስ፡- በእንዳንድ ተአምራዊ የሆኑ እንግዳ መገለጦች መኖርና ያለመኖር ላይ መመሥረት የለበትም። አብዛኛውን የሕይወታችንን ክፍል የምንገናኘው ድንቆች የሚባሉ ነገሮች በሌሉበት ተራ ሁኔታ ነው። በዚህም ሁኔታ ከእግዚአብሔር ጋር በስምምነትና ባልተቋረጠ ገብረት ውስጥ ለመሆናችን እርግጠኞች መሆን አለብን። “ወዳጆች ሆይ፣ ልባችንን ባይፈርድብን በእግዚአብሔር ዘንድ ድፍረት አለን” (1ኛ ዮሐ. 3፡21)። በዚህ አንጻር የስሜት አውታሮቻችንን ዝለት፣ አካላዊ ድካምን ወይም ከቁዝማ የተነሣ የሚመጣ ስሜትን፣ መንፈሳዊ ያለመሆን ምልክት አድርገን ልንወስደው አይገባም። በእንዲህ ያሉ ጊዜያት ከጸሎት ይልቅ በቂ እንቅልፍ መተኛት፣ ልብንም ከመመርመር ይልቅ ራስን ለማዝናናት የሚያስችሉ ጨዋታዎችን መመከር በጣም አስፈላጊዎች ናቸው።

የእግዚአብሔር ስጦታዎች ሁሉም ፍጹም መሆናቸው መታወስ ይገባዋል፤ ይሁን እንጂ ወደነዚህ ስጦታዎች የምንገባበት ሁኔታ ብዙ ጊዜ *ደካማ* ነው። መንፈሳውያን እንድንሆን በግልጽ የተጻፉ ሁኔታዎች ቢኖሩም፣ ፍጹም ከሆነው እግዚአብሔር አንጻር ሲታይ የኛ ከእነዚህ ሁኔታዎች ጋር መስማማት ፍጹምነት የ*ኃይለው* መሆኑ መታወስ አለበት። እርሱ የሚያዘጋጀውና የሚሰጠው ሙሉ በሆነው መለኮታዊ ፍጹምነት ነው፤ የሚሰጠንን የምንቀበልበት ሁኔታ ግን ሰብአዊ ስለሆነ ሁልጊዜ መሻሻልንና ትክክለኛነትን ይሻል። የእግዚአብሔር ሥራ የሆነውና ከኃጢአት ነጻ ልንሆን የመቻላችን ጉዳይ የማይለወጥ ነው። እንዲሰጠን ሁኔታዎችን ባመቻቸንለት ጊዜ ልናገኘው እንችላለን።

በጠቅላላው ሲታይ መንፈሳዊው ክርስቲያን የጌታው በሆነ ፍሬያማ አገልግሎት ይጠመዳል። ይህ አባባል ክርስቲያን ሁሉ በዚህ አገልግሎት ይኖራል ማለት አይደለም። ልንጠይቅ የሚገባን ነገር፡ ራሳችንን የሰጠንና እርሱ የሚመርጠውን ነገር ለማድረግ ዝግጁ መሆን አለመሆናችንን ነው። ከመንፈሳዊ ዓይነተኛ ድሎች መካከል አንዱ “በጌታ ማረፍ” ነው። “ኑና ጥቂት ዕረፉ” (ማር. 6፡31)። ስናርፍ፣ ስንጫወት፣ ስንተኛ፣ ወይም ፈቃዱ ሆኖ ምንም ለማድረግ የማንችል እንኳ ብንሆን፣ ልክ የምናገለግለውን ያህል መንፈሳውያን ነን።

መንፈሳዊ ሕይወት እጅ እግርን አጣምሮ መቀመጥ አይደለም። ብዙ ጊዜ ግን አንድ ሰው መንፈሳዊ ለመሆን በመንፈሳዊ ግቦች አቅጣጫ መጣርና እግዚአብሔር በሚሰጠውም መኖርና ማገልገልን መማር እንደሌለበት ተደርጎ በስሕተት ይነገራል። እውነተኛ መንፈሳዊነት “ዝምተኛነት” አይደለም። በድርጊት የተሞላ፣ አዳጊና ሕይወት ያለው ነው፤ ምክንያቱም የጉልበቱ ምንጭ የወሰነ የለሹ እግዚአብሔር ኃይል ነው። በመንፈስ ቅዱስ የተሞሉ ክርስቲያኖች በየቀኑ ማለቂያ ላይ በአካል ይደክማቸው ይሆናል። ቢሆንም ሥራው ያደክማቸዋል እንጂ አይሰለቻቸውም።

በመንፈስ ቅዱስ የተሞላ ሕይወት ከፈተና ነጻ አይደለም፤ ነገር ግን “በሰው ሁሉ ከሚሆነው በቀር ምንም ፈተና አልደረሰባችሁም፤ ነገር ግን ከሚቻላችሁ መጠን ይልቅ ትፈተኑ ዘንድ የማይፈቅድ እግዚአብሔር የታመነ ነው፤ ትታገሡም ዘንድ እንድትችሉ ከፈተናው ጋር ማውጫውን ደግሞ ያደርግላችኋል” (1ኛ ቆሮ. 10፡13)። በዚህ ርእስ ላይ ከሚናገሩ ሌሎች ቅዱሳት መጻሕፍት ጋር በመስማማት ይህ ተስፋ በግልጽ የሚያስተምረው “ለሰው ሁሉ” የሚሆኑት ፈተናዎች ወደኛም ይመጣሉ፤ ነገር ግን በመለኮታዊ መንገድ የተዘጋጀ የመውጫ መንገድ አለ በማለት ነው። የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሰው ለፈተና ራሱን ማጋለጥ የለበትም። ምንጊዜም ኃጢአት እንድንሠራ የሚያደርገን ሁኔታ አለ፤ በኃጢአት እንድንወድቅ የሚያስገድደን ነገር ግን የለም።

መንፈሳውያን አማኞች የጦርነቱ ምስጉን ግንባር ቀደም ተዋጊዎች መሆናቸው ደህና ተደርጎ ተነግሯል። የጠላት የተፋፋ መጦር ጫና የሚያይለውም ውጊያው ግንባር ላይ ነው። የጠላትን መመታትና ሽንፈት ለማየት የታደሉትም እነዚህ ፍልሚያው ውስጥ ያሉ ሰዎች ናቸው።

የእግዚአብሔር ኃይል እጅግ ግዙፍ ስለሆነ የመንፈሳዊው አማኝ ሽልማትም የዚያኑ ያህል ነው።

ያልሆኑትን መስሎ መቅረብ ለመንፈሳዊነት ትልቅ ዕንቅፋት ነው። በምንም ዓይነት መልኩ “የሃይማኖተኛነት መልክን” ብቻ ይዞ መቅረብ ጎጂ ነው። ከተግባራዊነት አንጻር ስንመለከተው፥ ከተለመደው የተፈጥሮ ባሕርይው ወደ መንፈሳዊነት የተለወጠ ሰው፥ አንዳንዴ ወደ ተፈጥሯዊ ባሕርይ መመለስ ይኖርበት ይሆናል። ተፈጥሯዊ ባሕርይ ስንል የግለሰቡን ማንነት ስለሚገልጡ ጠባዮችና አኗኗር መናገራችን ነው። እውነተኛ መንፈሳዊ ሕይወት ከእግዚአብሔር ሳያርቀን በማንኛውም ሁኔታ ከሚገኙ ሰዎች ጋር ተጠጋግተን ልንኖር የምንችልበትን ብቃት ይሰጠናል። መንፈሳዊነት ለኃጢአት ስፍራን አይሰጥም፤ ነገር ግን ከኃጢአተኞች ጋር ላለን ጓደኝነትና ቅርርብ ዕንቅፋት አይሆንም (ሉቃስ 15:1)። መንፈሳዊ ዕይታ ካለው ሰው በቀር የሌሎችን ስሕተት ማን ሊያይ ይችላል? ከዚህ እውነት የተነሣ ተቃዋሚነትንና ያን ተከትለው ከሚመጡ ነገሮች ለመራቅ የሚያስችለውን መለኮታዊ ኃይል ይበልጥ የሚሻ ማን ነው? በ1ኛ ቆሮንቶስ 9:19-22 እንደተገለጠው በሐዋርያው ጳውሎስ የተደረገውን የመቅራረብ እርምጃ በጥንቃቄ ልናጠናው ይገባል። የኛ ዓይነቱ መንፈሳዊነት ክርስቶስን በሌሎቹ እንዲፈለግ የሚያደርገው ካልሆነ፥ እምነታችን ጉልህ ለውጥ ያሻዋል። ቅዱስ ከሚመስል ንግግር፥ ራሳችን ከምንፈጥረው ጭምትነት፥ ቅዱሳን ለመምሰል በፈታችን ወይም በአለባበሳችን ከምናሳየው የተሳሳተ መንፈሳዊነት እግዚአብሔር ይጠብቀን። እውነተኛ መንፈሳዊነት ውስጣዊ መቆንጀት፥ ውስብስብና ሰው ሠራሽ ያልሆነ እንዲሁም ለሰዎች ደስታን የሚፈጥርና መስህብነት ያለው ነው።

ጥሩ መስለው የሚታዩ ሰዎችን ለመሆን መሞከር ወይም መስሎ መቅረብ አይጠቅምም። እዚህ ላይ ነው ልምምዶችን የመተንተን ትልቁ አደጋ። አንዳንድ ሰዎች ሌሎችን መስሎ ለመታየት የመሞከር ከፍተኛ ጉጉት ያድርባቸዋል። ከሌሎች ልዩ የሚያደርገን ክቡር ነገር እኛነታችን ነው፤ በመሆኑም እግዚአብሔር ያቀደለንን በመሆን ከምናስደስተው ይበልጥ ልናስደስተው አንችልም። አንዳንድ ክርስቲያኖች በሕይወት ያልተለማመዱቸውን መንፈሳዊ ሐረጎች ደጋግመው በመናገር የኖሩበት እንደሆነ አድርገው ራሳቸውን ያቀርባሉ። ይህ ድርጊት መንፈስ ቅዱስን ያሳዝነዋል።

የኛ ጉዳይ ሁሌም ከአብ ጋር ነው። ብዙ ጊዜ በመንፈስ መመላለስ እንደ ሰው ሠራሽ እንቅስቃሴ ይታሰባል። ግንኙነታችን ከአንድ ዓይነት

ሞተር ጋር ሳይሆን፤ ከምንም በላይ አፍቃሪና ርኅሩኅ ልብ ካለው አባት ጋር ነው። የመመላለሳችን ጥልቅ ምሥጢር ስርሱን ማወቅ ሲሆን፤ በውድቀታችን ወደርሱ ለመጮኽና ካስፈለገም ለእያንዳንዱ ድል ለእርሱ በግልጥ ለመናገር በአባታዊ ልቡ መታመን ነው። እንዲህ የመሰለው አንድነት የሚሰጠውን መጽናናትና ዕረፍት ስንረዳ ሰው ማስቸገራችን ይቀንሳል። ምን እንደሚሰማን፤ በልባችን ምን ያህል መጥፎዎች እንደሆኑንና ባለማመናችን መታወራችንን እንኳ ለአብ የመንገር መብት አለን። ይህን ማድረግ ብቻ ለተባረከ ብርሃኑና ብርታቱ ልቦቻችንን ወደ እርሱ ይከፍታል። መፍራት ያለብን የመጀመሪያ ነገር፤ ከተቀራረበ ኅብረት መለያየትን መሆን አለበት፤ በመንፈሳዊነታችን ላይ ችግር ሲገጥመን፤ “የመጀመሪያው እርዳታ” ሁሉን ነገር ለእርሱ በግልጥ መንገር ነው። ንስሐ ከገባን በኋላ ሙሉ በሙሉ ይቅር እንደተባልን በመገንዘብ በኅብረቱና በጸጋው ውስጥ ወዳለው ስፍራችን በፍጥነት መመለስ አለብን።

“ክንፏ የተሰበረ ወፍ ከፍ ብላ ልትበር አትችልም” የሚለው አነጋገር እጅጉን መጽሐፍ ቅዱሳዊ ያልሆነ ነው። ክርስቶስ መሥዋዕት ከመሆኑ የተነሣ ክርስቲያን ዘላለማዊ ቅጣት የለበትም። “ክንፏ የተሰበረ ወፍ እንደገና ከፍ ብላ ልትበር ትችላለች”፤ ስለዚህ ክርስቲያን ወደፊት ሽንፈትና ውድቀት እንዳይገጥመው መጠንቀቅ አለበት።

በእኛነታችን እግዚአብሔር የሚኮራብን አስደናቂ ቅዱሳን ከቶውኑ አይደለንም። ሁሌ የሚታገሠን፤ በፍጹም ፍቅር የሚወደን፤ ደካሞችና ግራና ቀኛችንን የማናውቅ ልጆቹ ነን። እርሱ ድንቅ ጌታ ነው። እኛ ግን አይደለንም።

በመጽሐፍ ቅዱስ የተጻፈውን እመኑ። የሮሜ 6፡6፥ 9ን ዋና ቃላት ማለትም፤ “እናውቃለን” እና “እናውቃለንና” የሚሉትን አስታውሱ። የጸደቅነው በጥሩ ማስረጃ ላይ በመቆማችን ነው። ከማይጠፋው የአምላካችን ቃል በቀር ሁነኛ የምስክርነት ቃል የት ይገኛል? እግዚአብሔር በኃጢአቶቻችንና በኃጢአታችን ተፈጥሮ ላይ ፍርድ መስጠቱንና በብሩኩ መንፈስ ቅዱስ ኃይል አማካይነት ለተትረፈረፈ ሕይወት በሩን የከፈተልን መሆኑን በቃሉ እናውቃለን። ይህን መሳዩ ሕይወት ደግሞ እርሱ ለእኛ ያለው የፍቅር ዓላማ መሆኑን እናውቃለን። የማይናወጥ ተስፋውን ማመን የኛ ፋንታ ነው። እግዚአብሔርን የሚያሳዝነው (የሚያስቸግረው) ሁሌ ጸጋ የሚለምን ሰው ሳይሆን የማይለምነው ነው።

ለእምነታችን ማደግ በዋናነት መጨነቅ የለብንም። እምነት የሚያድገው የእግዚአብሔርን ታማኝነት ስናሰላስል ነው። “ጸጋዬ

ይበቃሃል” (2ኛ ቆሮ. 12:9) ሲል ቃሉ እውነት ነው። ስለዚህ በእግዚአብሔር ልግስና ቃል ኪዳን ይታመኑ።

እውነተኛ መንፈሳዊነት ተጨባጭ ነገር ነው። እርሱም መንፈስ ቅዱስ በሚኖርበት ሰው ውስጥና በእርሱም አማካይነት የሚገለጥ ነገር ሁሉ ነው። መንፈስ ቅዱስ በአማኙ ውስጥ ሕይወትን፣ ማለትም ክርስቶስን ይገልጣል። የመጣው እራሱን ሊገልጥ ሳይሆን የክርስቶስን እውነት ለሰው ልብና በሰው ልብ በኩል ሊገልጥ ነው። ስለዚህም ሐዋርያው ጳውሎስ እንዲህ ብሎ ሊጽፍ ችሏል፦

“ስለዚህ ምክንያት በሰማይና በምድር ያለ አባትነት ሁሉ ከሚሰየምበት ከአብ ፊት እንበረከካለሁ። በመንፈሱ በውስጥ ሰውነታችሁ በኃይል እንድትጠነክሩ፣ ክርስቶስም በልባችሁ በእምነት እንዲኖር፣ እንደ ክብሩ ባለጠግነት መጠን ይስጣችሁ። የእናንተ ሥርና መሠረት በፍቅር ይጸና ዘንድ፣ ከቅዱሳን ሁሉ ጋር ስፋቱና ርዝመቱ ከፍታውም ጥልቅነቱም ምን ያህል መሆኑን ለማስተዋል ከመታወቅም የሚያልፈውን የክርስቶስን ፍቅር ለማወቅ ትበረቱ ዘንድ፣ እስከ እግዚአብሔርም ፍጹም ሙላት ደርሳችሁ ትሞሉ ዘንድ። እንግዲህ በእኛ እንደሚሠራው ኃይል መጠን ከምንለምነው ወይም ከምናስበው ሁሉ ይልቅ እጅግ አብልጦ ሊያደርግ ለሚቻለው ለእርሱ፣ በቤተ ክርስቲያን በክርስቶስ ኢየሱስ እስከ ትውልዶች ሁሉ ከዘላለም እስከ ዘላለም ክብር ይሁን። አሜን” (ኤፌ. 3:14-21)።